

Marija Reljan

ŽANA I VUK

www.ljubavusiframa.com

Instagram ljubavusiframa

www.issuu.com/ljubavusiframa

PRIČA JE PRVI PUT OBJAVLJENA NA

www.issuu.com/ljubavusiframa

14. februara 2019. godine,

otada je i ova posveta...

Znate šta se sve dogodilo iza toga...

.....

Zapela sam da vam barem na današnji dan stavim priču (kasnim kao i uvijek) i to da bi spomenula jednu pravu ljubav. Dakle, ovo je posveta

Admiri i Bošku

Znate ko su bili. Sigurno da niko nema dilemu da je to bila prava ljubav.

Živimo tridesetak godina u intenzivnom ludilu. Mjera naših ludila je oko četrdesetak godina. Kad nam dosadi jedno ludilo, mi lijepo salto mortale, pa hop u drugo. To svi osjećaju i zato ljudi bježe. Nema niko normalan snage za ponavljanje istog svako četrdeset godina.

Mi naše ludilo širimo kao ospice. Prvo smo zarazili ove oko sebe, pa proširili na Turke pa na Austrijance, Njemce, pa na ostale Evropljane. E sad smo dovukli i Amerikance, a izgleda mi da nisu daleko ni Kinezi ni Rusi. Skoro cijeli svijet zabavljen našim ludilom. Nadam se da nisu toliko naivni da misle da se mogu isčupati iz ovog. Još se niko od nas spasio nije...

*****

Što se tiče ljubavi i vina mogu biti jako dobar spoj.

Znate kako se kaže “U vinu je istina” (nije na dnu flaše ne tražite tamo).

Ako imate nekog s kim ga je vrijedno probati (nema veze ako ga inače ne pijete) moglo bi biti odlično. A ako nemate nikoga, nazdravite sebi i zaželite da se dogodine popravi situacija (kupite manje pakovanje od 2dcl, jer ima vina od kojih dobro zaboli glava kao i od nekih momaka i djevojaka).

Da se malo našalimo. Neće vam se svidjeti šta kaže statistika o Danu zaljubljenih. A kaže ovako: 12. februar (dva dana prije dana D) je prozvan “crveni utorak” zbog toga što mnogi parovi taj dan “završe” priču. Razlozi? Izbjegavanje pritiska - da ne bi morali partneru da daju lažne izjave kako ih vole “najviše na svijetu”.

Drugi razlog, šta kupiti? Škrti narodi neće da se taj dan troše, nas ta muka ne muči, ne štedimo, nego mnogi momci nemaju para da usreće djevojke poklonom. I eto ti problema. Umjesto vještački stvorene sreće na jedan dan, dobijete šut kartu. Ili se prepadne on ili se naljuti ona što nije dobili željeni poklon.

Zar ne bi bilo divno da vam jedna kafa i fin razgovor uljepšaju dan i da to pamтите dugo? Da praznik, ako vam je važan, prođe bez cvijeća koje ne miriše, bez ukrasa koje ćete frknuti dogodine, bez da nekog silite da vam obećava ono što niko ne može da garantuje...

Možda uz neka realna očekivanja i momka koji je zainteresovan za Vas (ali ga vi držite na čekanju jer mu tražite mane lupom) i jednu opuštenu kafu? Uz malo hrabrosti i pozitivnosti, i samo jedan euro, može da zasija sunce ljubavi... Ljubavi koja bi vas mogla dugo grijati. Možda cijeli život.

Ako se ništa ne desi, to će ostati samo jedna poučna priča u kojoj ste saznali da on ili ona "nisu vaš broj".

Jedno iskustvo više.

Nadam se da niko nije imao negativna iskustva sa 12-im februarom. Ako jeste, onda vam držim palčeve da se jednog dana slatko smijete tome (imajući pored sebe pravu osobu) i zaključite da je to što vam se dogodilo bilo za vaše dobro...

A voljeti možete i trebate uvijek... volite svoje bližnje, svoje prijatelje, rodbinu, komšije, sve... ljubav koju pružate vratiće vam se uvećana...

POGLAVLJE 1.

- Brže Žana, brže!

- Evoo! Nemam tri para ruku! - brzo je poređala tanjire, pa burek i peciva na njih. Nije uspjela pošteno ni složiti sve, kolegunica to zgrabi i otrči s narudžbom. Bilo je šest ujutro. Udarni termin od 5.30 do 8, pekara puna, gužva u cijelom gradu. Zaposleni krenuli na posao, djeca u školu... Drugi talas bi nastupio oko deset. Vrijeme velikog odmora u školama i pauze za zaposlene...

Počela je raditi ovdje prije petnaestak dana. Zaključili su da je već obučena i “sposobna” za rad u poslovnici sa velikim prometom. Iako je ovdje imala i dodatni prihod od napojnica, svaki dan je žalila za svojom malom kvartovskom pekarom. Tamo je ujutro između 6.30 i 8, i popodne kad bi ljudi išli s posla bilo prometnije. Ostatak vremena je imala ujednačen tempo.

Gazda je bio pošten i ozbiljan, što je danas bila rijetkost. Žana ga je poznavala jer su kupovali kod njega otkada je otvorio radnju u njihovom naselju.

Možda je to i podstaklo da se prijavi za posao. Imala je povjerenja u njega kao ozbiljnog i porodičnog čovjeka. Naslijedio je posao od oca, nudio je kvalitetne proizvode i držao do svojih mušterija.

U ovoj poslovnici, koja je bila u blizini nekoliko glavnih gradskih ulica, ponuda je bila mnogo bogatija. Dio su dovozili iz glavne pekare, dio pravili u maloj pekari smještenoj iza prodajnog dijela objekta, a dio su pekle i same u mini pekarama smještenim iza šanka.

Plus su nudili razne kafe iz aparata, kolače, sendviče, sokove...

Prednji dio lokala je bio dugačak preko dvanaest metara sa postavljenim stolovima i klupama uz stakleni izlog. Vitrine, šank i kasa su bili raspoređeni preko puta stolova dužinom cijelog lokala. Na tri mjesta se moglo ući i izaći u prednji dio lokala predviđen za mušterije. Svaka radnica je imala svoje područje rada. U pekaru se ulazilo na dva bočna ulaza, a ne sa ulice. Jedan je bio na lijevom kraju lokala a drugi na suprotnoj desnoj strani. Danas je ona posluživala goste za stolovima.

Otišla je da preuzme robu koja im je stigla. Koleginica je za to vrijeme dežurala umjesto nje.

Čim je završila i vratila se, Vera je značajno pogledala, glavom joj pokazujući prema stolovima.

- Eno onog tvog... spava na stolu i čeka tebe. Kad sam došla k njemu samo je zarežao na mene, oči su mu bile zatvorene nije me uopšte pogledao. Vjerovatno je i pripit – ljutito joj je saopštila. Mislim da mi je rekao "mrš" kad sam mu se obratila, šta li. Nešto je promrmljao bezobraznik...

- Spava? C,c,c... Neka onda spava, imam posla ne mogu sada k njemu – vrtila je Žana glavom uzdahnuvši na Verine pritužbe.

A u sebi se slatko smijala. Brzo se okrenula da ova to ne bi primjetila, pa se još naljutila i na nju.

Otkada je došla raditi u ovu poslovnicu zakačio se za nju i nije htio da ga poslužuje niko sem nje. Opomenuo ih je da se "niko ne mješa između njih" (kad bi neko drugi pokušao da ga usluži). Obznanio je cijeloj zaposlenoj postavi pekare da je ona "san njegovih snova" (sanjao je takvu pekarku pa mu je neko ispunio želju rekao je Veri).

"Hmmm... sanjao?! A kako si je sanjao? Sigurno kako mijesi i valja tijesto...ili tebe! Ili kao golu kuvaricu! Da te obavijestim to je sanjao i moj muž! Eto vidiš nisi ti jedini koji sanja pekarke!"

A kad ju je prvi put vidio da mu prilazi... zinuo je i ostao bez teksta.

Vera joj je rekla "neka ti ovo bude prva mušterija u novom lokalnu, ajde ga ti usluži, fin je, ponekad se samo "nacvrca"... i daje dobre napojnice".

Nije stigla da uveže kosu u rep, pa joj se onako tamno narandžasta sva rasula po ramenima dok je išla k njemu vezujući usput pregaču. Gledao ju je sa zanimanjem kako mu prilazi očito iznenađen i zatečen, nimalo se neustručavajući da zuri u nju.

- Zdravo. Ko si ti? Nova radnica? - upitao je kad mu je prišla.

Stajala je pored njega upitno ga gledajući.

- Dobro jutro i Vama. Jeste, ja sam nova. Od danas radim ovdje.

- Zoveš se Žana? - pročitao je na bedžu. Pa dobrodošla Žana. Ja sam Predrag, inače me zovu Peđa ili Pepi. Je li to tvoja boja kose? Ne farbaš se? Prirodna je?

- Hvala za dobrodošlicu. Šta biste da naručite? - nije se obazirala na njegova pitanja.

- Da naručim? - čudio se izgleda zaboravivši šta je htio. Šta bi mi ti preporučila? - otezao je, pokušavajući da se koncentriše na ono što ga pita.

Gledao je kao dječak. Oči su mu sijale, kao da mu je šesnaest godina i ispred njega stoji predmet obožavanja. Nije pokušao sakriti da ga je fascinirala.

- Vi recite šta vam se dopada od ponude a ja ću reći treba li to da uzmete ili zaobiđete.

- Zašto da zaobiđem? Nije svježije?

- Ne, nego da vam ne bude previše šećera ili masnoće. Niste baš u prvoj mladosti – bocnula ga je začuđena sama svojom rječitošću.

Kasnije je bila sigurna da je njegovo otvoreno divljenje uzrokovalo njenu brbljivost. Bila je uvijek prijatna prema ljudima ali nije baš bila pričljiva ni odvažna.

- Nisam baš.... ahahaha – iznenađeno je gledao i počeo slatko da se smije sav se tresući.

- Crvenokosa, opasna si kao tvoja kosa – smijao se. Odjednom je počeo prstima da dobuje po stolu u ritmu. "Ej, crvenokosa..." zapjevao joj je melodičnim glasom gledajući u nju sa smješkom.

Podigla je obrve zbunjeno, iznenađena njegovom muzikalnošću.

- Pišem muziku, tekstove, pjesme... - objasni joj.

Inspirisala si me, idem nazad da radim kad mi doneseš da nešto pojedem. Mislio sam otići u grad, ali bolje dok me drži da zapišem.

Sutradan je opet došao kad je gužva prošla. Smjestio se za sto bliže pultu, da bi je mogao pratiti dok se kreće. Inače bi mu visoke staklene police djelomično zaklanjale pogled na nju. Vera je to jutro posluživala stolove, ona je radila na kafi i kolačima. Sлагala je u vitrinu novu pošiljku krempita kad joj je prišla ljutita Vera.

- Žana, onaj muzičar pravi probleme. Odbija da meni kaže šta hoće, kaže da će pričati samo sa Crvenokosom. Rekla sam mu da ovo nije striptiz bar i da ne može birati koja će ga usluživati.

- Vera! - smijala se Žana. Ako ništa drugo u ovoj pekari je bilo baš živo i veselo.

- Ajde idi vidi šta hoće, skoro svaki dan dolazi otkada smo prije četiri godine otvorili pekaru. Da nije toga sredila bi ga ja! Ne dolazi samo kad je na putu. Potroši kod nas pola nečije plate pa ga ne smijem dirati. Gazda bi me naribao.

Otišla je, ne namjeravajući da se raspravlja s njim. To je odlučila čim je počela raditi, nema rasprave sa mušterijama, da se ne bi nervirala oko toga.

- Dobar dan! Izvolite šta biste naručili? - mirno ga je pogledala ne prebacujući mu što im pravi probleme.

- Arhitektica si? - upitao je čim joj je klimnuo glavom kao odgovor na njen pozdrav. Ozbiljno ju je gledao u oči i čekao odgovor. Kao da je to bilo jako važno za njega što je ona arhitektica.

Zbunjeno je zastala. Odakle je to već saznao? Mislila je da to ni kolegice u pekari ne znaju.

- Rekla mi Vera da si ti arhitektica a ne moja služavka! - pojasni joj kad je shvatio da se iznenadila što on to zna. Pa kako si se odlučila od svih bezveznih poslova da izabereš pekaru?

- Šta fali pekari? Svi poznati američki glumci su prali sudove i radili u restoranu. Eto, ja sam počela u pekari. Ko zna dokle ću dogurati a možda mi ovo bude jedina karijera. Volim miris hljeba... i jednostavnost.

- Neće, neće... to se neće desiti – rekao je čvrsto i samouvjeren kao da nešto zna. Ali mi je drago da si postala pekarka bar na kratko. Čim sam te ugledao... Crvenkosa, znao sam da si posebna. Ne ličiš na pekarku.

- A na šta ličim?

- Na kraljicu.

- Kraljicu? - pogledala ga je skoro prasnuvši u smjeh. Ali on je bio mrtav ozbiljan. Neku određenu?

Muvali su Žanu i kolegice muškarci svaki dan. Čim vide žensko, odmah proradi pjesnički i lažljivi dio mozga koga stimulišu hormoni. Od dole ide gore pa šta ispadne. U genima im je da moraju pokušati.

- Imaš držanje kao kraljica... Izgledaš fino, produhovljeno, načitano. Ali si i pored svega jednostavna i vedra - gledao ju je otvoreno, nimalo ne skrivajući da ga interesuje sve o njoj.

Žana je zinula čuvši ovo. Srećom, nije bilo nikog za stolovima do njegovog.

- Još ništa niste naručili. Ako ništa nećete, nemojte me zadržavati, imam posla – trudila se da prekine tu njihovu povezanost i spreči dalje propitivanje.

- Polako Žana! - molećivo joj se umiljavao. Hoću, naručiću! Šta ću jesti ako ne naručim? Samo da još razmislim. Nosiš li naočare zbog mode ili imaš dioptriju? - mirno je nastavio da je ispituje dok je ona zabrinuto razmišljala pitajući se kako će s njim izaći na kraj. Baš je zapeo za nju.

Spremajući mu narudžbu, bacila je pogled na njega. Zaklonjena vitrinama mogla je slobodnije da ga posmatra. Bio je visok, sigurno oko 190. Vitak, ali krupne građe. Noge dugačke, kad bi sio ocrtavali su se snažni mišići preko pantalona. Kosu je imao kovrčavu, svilenu, neobične tamno smeđe boje. Na nekoga je podsjećao ali se nije mogla sjetiti na koga. Plave oči su nju gledale vedro, otvoreno, s obožavanjem. Ali nisu svi dobijali takve poglede. Neki su dobijali poglede od kojih su se "smrzavali".

Najviše je upadao u oči utisak koji je ostavljao na sve. Da s njim nema šale. Iako je bio miran i fin (prema njoj fantastičan), bila je sigurna kad ga neko naljuti ili iznervira, da je dovoljan samo jedan njegov pogled pa da ovaj pobjegne glavom bez obzira.

Donijela mu je narudžbu, pa je mirno jeo i pio kafu prateći je očima i osmjehujući joj se kad bi je uhvatio da ga gleda. Usput se nekoliko puta javljao na telefon brzo završavajući razgovore.

Dok joj je plaćao za kasom Vera je bila blizu nje. Čekala je da se on udalji i zamišljeno pogledavala u Žanu.

- Nije ti ostavio bakšiš? - kao da se čudila. Zalijepio se za tebe, a ne ostavlja ti napojnicu? Nama svima uvijek ostavi.

To Veri nije bilo jasno. Nije ni Žana to razumjela. Čula je da ostavlja dosta dobre napojnice za običnu pekaru, ali njoj bi samo ostavio ako je trebalo zaokružiti cifru. Osjećala je da ima neki razlog za to. Nije sumnjala da nju od svih u pekari najviše voli.

U subotu je došao deset minuta prije završetka njene smjene. Zapanjeno ga je gledala, a i nekoliko ljudi koji su se zatekli u pekari. Bio je u kratkim pantalonama, patikama i majici kratkih rukava. Samo je kožnu jaknu nabacio preko ljetne varijante. Početak novembra. Napolju je bilo oko 5 stepeni! Očekivalo se zahlađenje i snijeg!

- Nisam prolupao, ne boj se! Vidio sam da je već skoro dva, i da ćeš otići s posla, pa sam požurio da te vidim. Došao prijatelj po mene da odigramo partiju tenisa, malo smo se zapričali... i zato nisam stigao da se presvučem.
- I sad ćete tako u ljetnjem izdanju sjediti u pekari? Da neko pozove psihijatriju?
- Hahaha... neću sjediti, ti ionako ideš, spakuj mi pa ću ponijeti kući. Hoćeš sa mnom na kafu? Kod mene?
- Hvala, moram kući – uzdahnula ja čuvši kakve ideje ima.
- Pretpostavio sam da nećeš, a nemaš razloga da se plašiš.
- Možda se plašim da ću morati da Vam kuvam i pospremam stan.
- Hahaha... to bi mogla... noćas sam imao svirku, onda me on zvao na tenis, tako da sam ostavio nered za sobom – objasnio joj je.
- Nisam znala da se bavite gospodskim sportom.
- I ne bavim... ako baš ne moram, izgubim po dva kila za jedno veče na svirci, ali moram malo i "dan da me vidi", na svježiji vazduh.

To veče je jedva zaspala vraćajući stalno njegovu sliku u "teniskom izdanju". I kad je bio obučen u džins ili drugi model vidjela je da ima jake mišiće. Sve se ocrtavalo kad bi izbacio noge mimo tijesnog stola.

Što je baš morala da ga vidi tako... izgledao joj je kao ljetnja fatamorgana... Možda bi se oladila od njega i zaboravila ga do ljeta.

Okretala se u krevetu dok nije zgužveljala svu posteljinu i zaplela se ko pile u kućine. E Žana, Žana šta ti je ovo trebalo... Da nisi eksplodirala, nego da si slušala majku, sad ne bi znala za njega.

*****

Takvu "praksu" su nastavili i slijedećih dana. Svaki put kad bi se sreli on bi saznao nešto novo o njoj stalno je zaskaćući novim pitanjima. Te je li joj ovo prvo zaposlenje, te koliko ima godina (na što ga je pogledala opominjuće, pa je odustao od tog pitanja). Ona se njega nije usuđivala ispitivati mada bi rado saznala neke stvari.

Sredinom sedmice radila je popodnevnu smjenu. U njihovoj blizini održavao se jedan od novogodišnjih koncerata, pa je dosta mladog svijeta koji su prolazili svraćalo u pekaru. Došao je i on.

Nije ga odmah primjetila. Krenula je napraviti kafu mušteriji i oči su im se srele. Sjedio je na visokoj stolici uz šank. Po pogledu je znala da on ima "zanimaciju" koja ga usrećuje. Pratio je nju. Puštao je sve preko reda, dok se nije raščistila gužva.

-180? - odjednom je progovorio.

-176 – odgovorila je. Znala je šta pita, koliko je visoka.

-192 – uzvratio je smješeći se. Oboje smo kao košarkaši.

- Višem volim biciklu, ne znam kako bi izgledala u bijeloj teniserskoj suknjici – zafrkavala ga je.

- Evo sad i ja zamišljam kako bi predivno izgledala u suknjici... Valjda će mi se san ostvariti – uzdisao je.

- Samo Vi sanjajte...

- Znači voliš biciklu? Hmm... mogli bi zajedno. Nisam o biciklu do sada razmišljao. Kako ideš kući? Je li ti daleko?

- Nije blizu, ali srećom idem jednim busom. Ne trebam presjedati. Pola časa, dvadesetak minuta, kako kad.

Šanku su prišla dva momka oko tridesetak godina.

Naručili su kafu od Žane i sjeli pored njega. Mirno je slušao njenu konverzaciju s mladićima.

Malo se namrštio na "preveliku razgovorljivost" jednog, pa ga je "samo" pogledao.

To je bilo dovoljno da ovaj zastane s pričom i upitno podigne obrve gledajući u Žanu. Izgleda da je shvatio da Predrag "ima nešto protiv" njegovog osvajanja pekarke. Žana mu se mirno osmjehnula smirujući ga, pa je dalje nastavio da govori.

Često su se po pekari "bacale fore". Pred zaposlenim radnicama ili srednjoškolkama momci su pokazivali svoj "repertoar zavođenja". On je bio prisutan nekoliko puta u takvim situacijama, ali bi se samo namrštio, nije reagovao. Znao je da je to normalno u poslu, jer se i njemu dame osmjehuju, hvataju ga pod ruku ili nabacuju. A doživio je i mnogo "opasnijih" situacija. Dok je bio mlađi u nekima je i učestvovao.

U četvrtak ga je opet morala podsjetiti da su njegova tri minuta istekla. Ako ništa neće naručiti neka oslobodi sto jer je bila gužva.

To ga je razljutilo, pa je, dureći se, otvorio Meni i zaključio da bi mu prijala jednu pita s višnjama uz kafu. Pola časa je to jeo i pio stalno prateći njeno kretanje.

Onda ju je pozvao, ona je mislila da će platiti račun i otići, ali ne...

On je tek počeo. Naručio je ovaj put toplu čokoladu sa šlagom i dvije krempite. Opet je pola časa potrošio na to. Kad ju je opet pozvao, izgubila je živce i uzela mu Meni ispred nosa. "Dosta slatkog za danas! Promjenite lokal i ručajte nešto drugo!"

- Molim te... još jedan kolačić - molio je kao dijete dok su mu se plave oči smiješile veselo.

Nije mogla da se suzdrži na to. Nasmijala se i ona stidljivo i pocrvenila ljuteći se na samu sebe što je izgubila živce i "intimizirala" se s njim.

I tako je igra između njih počela. Žana je polako upoznavala i ostale stalne mušterije pekare. Lijepo se složila sa svima, nije bilo problema. Brinuo je samo on. Nije bila sigurna šta se to događa između njih dvoje. I sve se odvijalo dosta brzo.

POGLAVLJE 2.

Prenula se napokon iz razmišljanja i uputila prema stolu gdje je sjedio. Ovaj put je izabrao mjesto blizu izlaznih vrata. Inače bi gledao da bude uz pult ili šank, zavisi gdje je ona radila.

Prilazeći mu, pažljivo je snimila situaciju. Izgleda da je bila burna noć. Bio je obučen za izlazak, skupo i moderno. Imao je na sebi tamnije sivo fino odijelo sa nekim zanimljivim manžetnama, košulju i tanki džemper na V izrez koje je najčešće nosio. Još nije nosio zimsku jaknu iako je bilo dosta hladno.

Svilene kovrdže su su mu okruživale lice. Za boju kose Žana nije bila sigurna, nije bio tamno smeđ a ni svjetlo. Nešto između. Kad bi mu svjetlost pala na kosu izgledala je kao na njenoj lutki iz djetinjstva pepeljasto smeđa.

Po stanju u kojem je bio, zaključila je da je zabava bila žestoka. Stala je uz njega i skoro se nasmijala jer je doslovno spavao oslonjen na lijevu ruku i zid. Mirisao je na svoj losion za brijanje, cigarete i neki alkohol. Malo se nakašljala ne bi li reagovao.

- Dobar jutro, kako ste? Jeste li danas poranili ili okasnili? Čime mogu da vas uslužim? - malo glasnije je izgovorila stojeći nad njim.

Čuvši je, malo se trgao, jedva malo otvorio snene plave oči i pospano se osmjehnuo.

- Dobro jutro najdraža, kako si mi ti jutros? Nemoj da vičeš, molim te. Boli me glava. Jedino kad tebe vidim dobro mi je. Pala mi je roletna kad sam čuo Veru kako krešti iznad mene.

- Hm... izgleda da je noć bila burna... a možda Vas glava boli što imate puno kose - uzdahnula je. Nije mu vrijedilo govoriti da je ne zove "najdražom", "crvenokosom", "srcem", i ostalim ljubavnim tepanjima. Nije mu smetalo da drugi to slušaju i sa zanimanjem ih posmatraju.

- Uh, da znaš kako! Zabava, pa kartanje... - žalio joj se ne registrujući njeno podbadaње.

- Nakon toga vjerovatno kurvanje – prokomentarisala je sebi u bradu.

- Šta? Šta to pričaš, ništa te nisam razumio?

- Pitam da vam skuvam jaču kafu. Ili bi nešto drugo?

- A to! Meni se učinilo da si spominjala kurvanje...

Započinjem neki novi projekat, pisao sam muziku za njih pa smo imali prijem.

Ugrizla se za usnu da se glasno ne nasmije. Saznala je da živi u kući blizu pekare. I to da živi sam. Nema djevojku, koliko su one znale ali da da mu često dolaze djevojke koje pokušavaju da postanu pjevačice. I da ponekad svoje gošće i goste dovede kod njih u pekaru kao da mu je to kancelarija.

Strpljivo je čekala da se odluči gledajući ga s nekom samilošću. Ni sama nije znala otkuda se pojavilo to osjećanje. Jednostavno joj je nekontrolisano pobjeglo. Bio je mlad, ljudi s njegovim poslom su često posrtali, pili, drogirali se, pravili probleme. On se s tim izgleda dobro nosio. Samo bi ponekad Žana vidjela neku tugu i sjenu koja bi mu preletjela preko lica.

- Može, skuvaj mi kafu, onako kako ti znaš, u onu tvoju lončinu! Neću u onaj naprstak od šoljice da guram nos! I neću papirnatu čašu. Mogu je pojesti ko kornet ako se zbunim...

Uzdahnula je opet gubeći strpljenje. Nekidan je naišao dok je ona pila svoju kafu iz šoljice od tri deca koju joj je poklonila prijateljica.

Prišao je visokom šanku, pružio ruku protegnuvši se dobro preko njega, zakačio jednim prstom šoljicu i dovukao je k sebi. Kad se okrenula ugledala ga je kako mirno srkuće i uživa u njenoj kafi.

Šefica Mira joj je očima signalizirala kad je vidjela šta je uradio. Samo je odmahнула rukom pa se okrenula prema njemu ne govoreći mu ništa. On je izazivački posmatrao čekajući da zatraži svoju kafu nazad. Pošto je ćutala i pravila se da ne vidi šta je uradio mirno joj je saopštio da i on hoće takvu kafu da mu kuva ubuduće...

- Hoćemo još nešto osim kafe? - upitala je pomirljivo, gledajući ga kako je opet sklopio oči i čekajući da vidi je li potpuno zaspao i hoće li joj svaki čas zahrkati. Ako mu ne ispuni želju bio bi sposoban dva sata da se raspravlja s njom.

- Ne znam, spava mi se, a malo sam i gladan, a možda mi bude i muka od hrane – nije mogao da se odluči.

Skoro svaki put je u nedogled trajalo dok ne bi konačno odabrao šta želi. Ili bi naručio jedno, pa onda još nešto uz to, stalno je zivkajući i pripitujući kao da nema nikoga da usluži osim njega.

Donijela mu je kafu, svoju bananu i čašu Sprajta.

- Šta je to? - pogledao je kad je donijela.

- Uzmite prvo bananu, pa po malo soka – nije se obazirala na pitanje. Tek poslije kafu.

- Ovo je u ponudi pekare?

Gledala ga je opominjući i čekala da proba.

- Dobro probaćemo – uzeo je malom viljuškom parče banane pa onda otpio sok. Uh! Šta li si ovo smješala! Šta si to stavila? Pa mačkice hoćeš da ti se isprovraćam ovdje... - izgledao je kao dijete koje je zagrizlo limun.

Momak i djevojka koji su sjedili stol do njega su čuli ovo i počeli se smijati i došaptavati gledajući njih dvoje.

- Mogli ste da pijete alkohol, sad ćete moći i to. To je običan Sprajt. Dobar je za mamurluk. Donijeću Vam kofu pa ako bude problema isprovraćajte se u nju. Možda bi bolje bilo da izbacite te otrove.

- Joj najdraža, nemoj sad da me koriš... - uzdahnuo je smješeći se kao krivac.

Ona je otišla, a on je dvadesetak minuta polako pio sok i jeo bananu. Učinilo joj se da je dvaput dobro podrignuo. Uslužujući mušterije za drugim stolom usput je i njemu ponijela topli đevrek.

- Sad pojedite đevrek pa onda popite malo kafe, nemojte odjednom, da Vam ne zasmeta – objasnila je kad je upitno pogledao šta mu je to donijela.

Imala je gužvu srećom, pa nije mogla da samo gleda kako mu je. I ovako je pretjerivala s pažnjom i obigravanjem oko njega.

Zabrinuto je gledala kad je onako visok ustao. Hoće li moći doći do kuće pitala se. Polako se uspravio, malo zatresao glavom i došao do nje. Ispred njega su uz vitrinu bili školarci koji su, čim su ga vidjeli onolikoga, ustuknuli i pustili ga do kase.

- Bolje mi je ljubljena. Hvala ti mnogo. Idem da odspavam. Vidimo se.

Nije se obazirao što Žani nije pravo, i što klinci oko njega i jedna starija gospođa sa zanimanjem slušaju šta joj on priča.

Uslužila je dvije djevojčice koje su je gledale sa divljenjem vjerovatno se pitajući kad će one dočekati da njima neko kaže "ljubljena".

- Dobaci meni jedan burek ljubljena – rekao joj je šaljivo sedamnaestogodišnjak koji je stanovao u zgradi preko puta njih.

To je izazvalo provalu smjeha kod njegovih drugara.

Gazda nije dolazio svaki dan u pekaru. Prošli put kad je navratio, interesovalo ga je kako se snašla i je li zadovoljna. Usput je pitao Žaninu koleginicu Sonju "je li to muzičar zapeo za našu Žanu" sa zanimanjem prateći kako je stalno gnjavi i živka svaki čas.

A on se njoj žalio da niko ne zna da mu skuva kafu, da ga ne razumiju i ne slušaju šta im kaže, da neće da mu udovolje a on im je vjerna mušterija... Nije se uzrujavala zbog njegovih žalopojki znajući da to radi samo da bi bila više vremena s njim.

*****

Imao je za vikend noćnu svirku i oko pet je došao taksijem. Crvenokosa pekarka mu je strašno nedostajala. Napokon je uklavirio način na koji ih gazda rotira. Po njegovoj evidenciji trebala je raditi noćnu smjenu od 22 do 6 časova ujutro. Bio je u pravu, bila je tu. Ostalo joj je još četrdesetak minuta do završetka smjene.

Vidjela je i ona njega da izlazi iz taksija i kreće prema pekari. Srce kao da joj je učinilo dva preskoka. Nije bila svjesna da je počela "voditi evidenciju" o njegovom životu, noćnim izlascima, piću...

Vera je otišla da ga usluži jer je ona već imala mušteriju i spremala jednu veću narudžbu za građevince.

- Izvolite? - gledala ga je Vera s visoka negodujući.

- Nije žurba, sačekaću Žanu - namrgođeno je pogledao i odmahnuo rukom da ide.

- Nije ona Vaša privatna sluškinja – nije se mogla uzdržati od komentara.

- Šta je to tebe briga?

- Imamo mi takvih tipova buljuk - odreže mu.

- Kakvih? Zgodnih, šarmantnih, uspješnih? - osmjehnuo se zadirkujući je.

- Hm! - prezrivo je šmrknula gledajući ga kao da je pasiji izmet. Nabavi ti sebi ženu pa nek te ona služi.

- Svaka čast Vera! Ovo ti je odlična ideja... Zbog ljubaznosti te sigurno ne mogu pohvaliti, ali zbog pameti imaš desetku od mene!

- Žana ima momka - pokušala je posljednji put.

- Ima? A gdje ga skriva? - zafrkavao je dalje.

- U inostranstvu je! - iznervirano mu je saopštila izmišljajući.

- Vera... kako da ti kažem – otezao je polako – on je u inostranstvu... - saopšti joj slatko - a ja sam ovdje! - skoro se proderao na jadnu Veru.

Pogledala ga je ljutito i pokušala posljednjim adutom (udarajući ispod pojasa) da ga se rješi.

- Ti si bitanga a Žana je princeza!

I ode da se više ne raspravlja s njim. Ostao je otvorenih usta kad je ovo čuo.

- Žana, eno ga opet te zove! Pazi ti dobro da se ne zaljubiš. Opasno je zapeo za tebe. Znaš da smo već imale problema sa dosadnim momcima... Baš se zakačio, uh!

- Znam, nema ništa od zaljublivanja... - rekla je i spustila nervozno pogled već krećući prema njemu. Da savjet nije malo zakasnio? Sve joj se činilo da je kasno za to.

- Zmija naočarka me ne voli – odmah joj se pojadao osmjehujući joj se.

- Pa Vera ne nosi naočare. Ja nosim – smijala se.

Jesi li se zapitao zašto se ljuti na tebe? Štiti nas. Već su u ovoj pekari imali problema sa zaljubljenim momcima.

- Zaljubljenim? - reagovao je munjevito. Gledao ju je kao da je uhvatio na djelu. Kao da joj je rekao "tu sam te čekao!".

Žana je pocrvenila i došlo joj je da propadne u zemlju od sramote.

- Muškarci imaju dvije potrebe, hrana i ono drugo... Kad ste gladni niste svoji pa svašta pričate da vas nahranimo. A za drugu potrebu idete u provod i tamo isto pričate gluposti ne bi li se dočepali onog što vas interesuje. Mada bi ti izgleda da dobiješ i to u pekari...

- Pametnice moja slatka... - osmjehnuo se sav sinuvši dok ju je posmatrao netremice prijatno iznenađen njenom govorljivošću.

Nije se nadao da će jutros ovako na sabajle razvezati jezik i otvoreno mu reći u lice. I još mu je zaboravila persirati.

A na prvi pogled izgledao joj je umorno i neraspoloženo. Nije bio u odjelu, ali je bio elegantno obučen. Tanji džemper sa košuljom i fine pantalone. Kožnu jaknu je prebacio preko stolice. Cipele na njemu su uvijek bile ekstra. Izgleda da je volio lijepe cipele.

Žana je osjetila da ga nešto muči. Nije mogla sebe sprečiti, nego je dva puta zastajala kod njegovog stola da pita treba li mu išta. Usput mu je donijela još kafe. Srećno se osmjehnuo na to.

Vidjela mu je na licu da se dvoumi da li da joj nešto kaže. Strpljivo je ćutala čekajući da se otvori. Ona je bila tip djevojke u koju su ljudi imali povjerenja i rado joj se povjeravali.

- Imali smo sinoć tuču – napokon je progovorio, onako ispod glasa.

Razumjela je zašto je neraspoložen. Samo je klimnula da razumije a došlo joj je da ga pomiluje po ruci. Stresla se na tu pomisao.

- Odakle ti te slatke pjegice? – htio je da se vrate veselim temama.

- Nemam pjegice! Gdje ste Vi vidjeli pjegice?

- A nemaš? Meni su presatke te pjegice koje nemaš.

- Kad smo bili male ja sam sestru uvjerala da su pjegice prelazne pa me je ostavljala na miru i bježala od mene.

Žani su išle na živce pjegice. Bila je na babu, očevu majku svijetle puti, skoro crvenokosa.

Sestra joj je bila crnokosa na majku. Bile su baš različite. Žana je imala gracioznost koju je i on primjetio a Sara je imala samouvjerenost na majku.

- Nemaš momka? - izgleda da je u pet ujutro i to pitanje došlo na red. Kao da je osjetio da je popustljiva i brižna pa je koristio tu situaciju.

- Nemam – odgovorila mu je oklijevajući.

- Dugo nemaš?

- Baš ste radoznali!

- Zanima me je li te povrijedio, pa se sad ne usudiš ponovo ili je neki drugi razlog.

- Nije me niko povrijedio. Samo sam ne... nepoduzetna.

- E pa vrijeme je da se nešto preduzme Šargarepice – dobila je novi nadimak dok joj se veselo osmjehivao, izgleda zaboravivši sinošnje probleme zbog kojih je bio neraspoložen.

Gledajući ga tako zadovoljnog, opet se pitala šta će od ovog njihovog prepucavanja ispasti. Ali u jedno je bila sto posto sigurna. Da je on neće povrijediti. Nije mogla naći nikakvo razumno objašnjenje zašto je bila sigurna u to.

Do sada je saznala da mu se sviđa, da je posebna, ako joj bude nudio ljubav bila je sigurna da će tu ljubav dobiti i da je njome neće povrijediti.

U srednjoj je sreća momka s kojim je na fakultetu prohodala. Oboje su bili prilično mirni i nepoduzetni, pa joj je usred veze upala koleginica koja je bila mnogo agilnija i pokazivala interes za njenog momka. Njega je to zbunilo i zaintrigiralo, Žana je to vidjela i raskinula s njim.

Još je nakon toga počela da izlazi s jednim momkom, onako ispočetka u društvu, pa je onda pitao da izlaze kao par. Njen otac ih je jednom u šetnji sreo i pitao je kasnije zašto voli "kilave".

Tu je Žaninoj hrabrosti bio kraj. Četiri godine nije izašla ni na kakav sastanak koji bi se mogao nazvati ljubavnim. Majka joj prebacivala u prvoj vezi zašto se nije potrudila da ga zadrži.

U drugoj je otac smatrao da dečka ništa ne zanima osim gledanja sporta i igrice. I osjetljiva Žana je zaključila da je sposobna samo za greške. Povukla se u sebe.

Prije dvije godine joj se na njeno iznenađenje javio prvi momak iz Kanade. Nije joj bilo jasno šta hoće.

Dopisujući se nekoliko puta, imala je osjećaj da će je pozvati k sebi i da vjerovatno žali što su se razišli. Bio je trenutno bez djevojke. Fino se snašao tamo, ali je bio usamljen. Nije majci smjela ništa da spominje, bojala se da bi je mogla nagovarati da ga opet prihvati.

A Žana je u tom razdoblju čekanja stvorila u glavi “prototip” čovjeka kojeg bi željela za momka. Ne po izgledu nego po karakteru.

Jedini muškarac koji je odgovarao tom zamišljenom Žaninom prototipu bio je muzičar. Hrabar, iskren, otvoren, neustrašiv. Tu svoju hrabrost je izgleda prenosio na nju. Postala je mnogo veselija i opuštenija, a najviše od svega joj se sviđalo što je uz njega osjećala neki mir u sebi. Nije više bila tako opterećena šta će reći majka, šta će biti s poslom...

*****

Sutra ujutro kad je ustala imala je osmjech na licu. Sanjala je neke lijepe snove kojih se nije jasno sjećala. Osim njegovih ruku i lica. Sanjala je da joj svira i osmjehuje se. Legla je oko ponoći, iako nije uopšte osjećala umor. Mogla je još spavati, ali je ustala prije sedam i pogledala kroz prozor. Snijeg na padini ispred njihove zgrade joj se učinio lijep i umirujući.

Češljajući se u kupatilu posmatrala je svoju kosu. Njemu se jako dopadala. Šargarepica. Niko je još nije nazvao ni najdražom, ni srcem, ni ljubavi, ni Šargarepicom osim njega. Pa makar to bilo i u šali. Draga, dušo, cakana to je čula ali onako kako je on zvao nije niko do sada. Nije joj to govorio iz kurtoazije, bila je u to sigurna.

Pogledala je poštu na kompjuteru. Nije baš bila aktivna ovih dana. A mogao se lijepo snijeg uklopiti sa arhitekturom.

Kad je bilo vrijeme lijepo lunjala je po gradu i okolini biciklom i crtala stare zanimljive kuće pa ih onda prepravljala i uređivala stavljajući ih od prošle godine i na društvene mreže. Čak je počela da se dopisuje sa nekim kolegama iz Indije, Amerike, Švedske, koji su joj se javili.

Posebno su im se sviđali njeni crteži vrtova, pejzažna arhitektura koju je ona najviše voljela. Spoj prirode i ljudskog stvaralaštva. Kolega iz Švedske, koji je ugrađivao solarne panele u svoje projekte, vidio je kamin na njenim slikama, od ručno rađene domaće opeke, pa je odlučila da mu ga projektuje i pošalje.

Uspjela je da mu sve otpremi, on je platio prevoz, sastavio po njenim uputstvima i bio jako zadovoljan.

Htio je da plati, ali mu je rekla radije da je preporuča ako se nekome dopada njen stil.

Radeći u pekari mogla je opuštenije da čeka hoće li ikad ozbiljnije uspjeti da zapaze njene radove. Imala je koliko toliko svoj novac bar da pokrije svoje troškove.

Majka joj je otišla u penziju prije tri godine a otac je još radio. Sestra joj se odselila s momkom kad su se zaručili prije dvije godine (htjeli su malo da uživaju sami) i tada su nastali veliki problemi za Žanu.

Majka je bila kući, sestre nije bilo a i ona često nije imala posla nakon stažiranja pa su se obje muvale po stanu. I živcirale jedna drugu.

Jedno jutro majka ju je toliko nasikirala, da je plačući otišla iz stana. Nije ponijela ni torbu, ništa, samo je zgrabila jaknu. Prolazeći pored pekare sreća je gazdu koji je lijepio oglas da traže radnicu.

Nije stigla ni razmisliti, pitala ga je bi li primio nju. Iznenadila ga je i potpuno zbunila. Objasnio joj je šta bi trebalo raditi a ona mu je iskreno rekla da se mora malo maknuti iz kuće. Shvatio je, iako nije bio siguran da je to bio posao koji će ona moći raditi. Muka čovjeka na sve natjera pa je tako i Žanu. Provodila je prvih dana po deset, dvanaest časova u pekari samo da ne ide kući.

POGLAVLJE 3.

Idućih nekoliko dana njih dvoje su igrali svoje nježne "Igre gladi" kako je ona to zvala.

Jedno jutro je morao da porani zbog nekih obaveza pa je svratio već u sedam u pekaru. Kako li je samo uspio ustati, čudila se. A izgledao je tako da nije bio siguran je li budan ili nije. Držao je ruku oslanjajući se na staklenu vitrinu, ispruženu prema njoj. Duša mu je spavala.

Naručio je male, tople kiflice sa maslacem. Odlučila je da ga malo zafrkava.

- Evo Vaših kiflića gospodine. Ispale su malo veće nego obično... Stavila mu je u ispruženu ruku francuski hljeb.

- Ma nema veze... biće dobre. Vidimo se kasnije Šargarepice.

Trebalo mu je dobrih deset sekundi da shvati šta mu je u ruci.

- Hahaha... - smijala se ona.

- Pa ti se meni udvaraš najdraža... - pogledao ju je iznenađen i oduševljen njenom hrabrošću.

- Svašta! - bunila se.

- Džaba se izvlačiš, iako si stidljiva ovo je ipak udvaranje Žana. Udvaraš mi se – veselo je ponovio tek se sad pravo razbudivši.

- Nek Vam bude – smijala se...

Primjetila je da nešto ozbiljno radi. Vidjela ga je na ulici kroz izlog da razgovara sa čovjekom iz obližnje Agencije za nekretnine. Dolazio je skoro svaki dan do nje. Imala je osjećaj da nešto sprema, ali još o tome ne želi govoriti. Brinulo je samo što ga je vidjela sa ovim agentom.

On joj je sam rekao da stanuje u kući od jednog kolege, da je iznajmljuje. Možda se mora seliti. Ali joj nije izgledao zabrinuto. Naprotiv izgledalo je da tačno zna šta radi. Nadala se da je tako. Ako ode... Žana je bila svjesna koliko se vezala za njega. I pitanja koje je mučilo - šta bi uradila ako bi on otišao?

*****

Taj dan je bio državni praznik, Žana je radila puno radno vrijeme, a on je oko deset došao sa dvojicom muškaraca. Jedan je bio otprilike njegov vršnjak, drugi malo stariji, oko pedesetak godina. Izgleda da ih je doveo na kafu i kolače.

Vidjela je i Vera da je u društvu, pa je odlučila da ga zaskoči. Pretpostavila je da se sad neće usuditi svađati s njom i tražiti da mu pošalje Žanu.

- De pusti mene! E sad ću da ga sredim! Da vidim oće li išta zucnuti – rekla je.

- Ajde, ajde obraduj ga – smijala se Žana njihovom nadmudrivanju.

Vera je primila narudžbu od njih izazivački ga gledajući i ne obazirući se na njegovo mrštenje. Jasno mu je bilo da ga podbada pa ga je to iznerviralo. Bio je tvrdoglav kao i Vera, nije joj htio ostati dužan.

Žani se učinilo da je ovoga starijeg čula kako pita njega zašto ih je doveo u pekaru a ne u kafanu. Pričali su o poslu koliko je mogla razumjeti. On je bio dosta ozbiljan i smiren.

Mudro je sačekao da Vera ode i onda pitao njih bi li oni nešto još naručili jer on ide "po mineralnu vodu".

Naručili su i oni, a on je jurnuo do Žane koja je bila za kasom. Osmjehnuli su se jedno drugom bez riječi.

- Pripremi mi tri male mineralne, skuvaj mi onu moju kafu pa donesi kad prođe Vera, a sad mi još nabacaj nešto, žvakaće, bilo šta, da bi mogli razgovarati.

- Znači mogu Vam prodati pola pekare? - osmjehnula se na to. Kako to da ste ih doveli u pekaru a ne u kafić? - polako je počela da mu stavlja na pult vodu, jednu po jednu, pa je izvadila šoljicu za kafu, usula kafu, šećer, kocku čokolade...

- Kad imam sastanak prije podne dovedem ih ovdje, neću da mi se napiju na uranak, imam još obaveza a ne da od zore pijem. A ako idemo na ručak onda ih vodim u kafanu. Pa ili ih zovu žene i djeca ili ja moram na svirku. Tako da izbjegnem komplikacije.

- Pametno, jako pametno – pohvalila ga je toplo.

- Lijepo ti miriše uniforma... na urednost, domaći prašak za veš... sva si prelijepa – pričao joj je dok je kao omađijan pratio šta radi. Mada si još djevojčica – nježno je dodao gledajući je kako se vrti i oteže da bi mu dala više vremena.

Zbunjeno ga je pogledala. Nije normalan. Da ga Vera čuje...

- Djevojčica? Pa ti si gori od moje majke! Imam 28 godina!

- Hmm... eto izdala si se a nisi mi htjela to reći ranije. Mislio sam da imaš oko 25. Ja imam 33.

- Ko te pitao koliko imaš – mješala je kafu i smješila se.

I on se osmjehnuo nježno shvatajući da ga zafrkava.

Usput je primjetio da mu je opet zaboravila persirati.

Vjerovatno nije bila svjesna da je to uradila.

- Evo Vere, samo što nije krenula ovamo! Al' je brza! Kad treba požuriti nikako da dođe, a sad kad ne treba, trči! – nezadovoljno je mrmljao.

Smijuckala se na to. Pratila je pogledom njegove kolege.

On im je bio okrenut leđima. Mirno su sjedili i pričali, nisu izgledali nestrpljivo niti su ga požurivali.

- Kad budeš imala vremena dođi do mene - ozbiljno joj je rekao.

Vera se vraćala njegovom stolu s narudžbom pa je, ljutito je gledajući, krenuo i on.

- Stiže Hipo balerina! - nezadovoljno je promrmljao sebi u bradu.

Rekao je jednom Veri da je simpatična i okretna ko Hipo balerina. Vera nije znala kakva je to balerina misleći da je neka elegantna i zgodna iz reklame. Pitala ga je kakva je to balerina, a on joj je saopštio da je ona zaštitni znak Hipo banke.

Žani se upalila lampica šta bi to moglo da bude.

Posumnjala je da on misli na nilskog konja koji je bio u logou banke. Da je to Vera znala raspalila bi ga poslužavnikom po glavi.

Čim se koleginica udaljila odnijela mu je njegovu kafu za sto. Ova dvojica su pili one koje im je Vera servirala, a on svoju nije ni dodirnuo čekajući da mu ona donese njegovu. Zadržali su se više od jednog časa. Ona se malo povukla prema lijevoj strani da njemu ne bi oči stalo letjele za njom. Vjerovatno bi to ljudi primjetili.

Mirno je nastavio sjediti kad su se ova dvojica spremala da pođu. Pozdravili su ga i otišli, usput njoj mahnuvši ljubazno. On se zabavljao prčkajući nešto po telefonu i povremeno prateći šta ona radi.

I ona je pogledavala u njegovom smjeru. Izgleda nije žurio. Još je sjeo i potpuno ispružio noge prebacivši jednu preko druge i oslanjajući se leđima na zid i izlog. Sačekala je da se malo pekara isprazni i da Vera ode u skladište pa mu je prišla.

- Ne žurite danas. Želite li još nešto ili da naplatim?

- Ne žurim najdraža. Možeš da naplatiš neću više ništa naručivati. Danas mi je dobro počeo dan. Sredio sam jedan fin poslić, ti si tu u blizini... pa sam, moglo bi se reći, srećan.

Stavila mu je račun na sto. Ništa nije komentarisala, samo ga je gledala. U tim rječima bilo je nekog skrivenog značenja ali nije mogla da protumači u vezi čega. Papir nije ni pogledao. Stavio je novčanicu na salvetu, i sve zajedno gurnuo prema njoj.

- U salveti je tvoja napojnica za prošli mjesec – objasnio je. Podigla je malo salvetu i zapanjila se vidjevši novčanicu na stolu.

- 100 evra?- zabezegnuto je izustila.

- Tiho, tiho, nisu to ko zna kakve pare. Primjetila si da ti ne dajem napojnicu. Vidio sam da se ostale ponekad otimaju da me usluže, mada uopšte ne zarezuju šta im pričam ma koliku im napojnicu dao. Dobiju napojnicu a ja ništa bolju uslugu. Ona malena što trči kad hoda (Sonja) svaki put mi donese najzagorenije pecivo koje nađe a nekad mi servira na tanjiru ko da ga je upravo izvadila iz kante za otpad. Ali se zato bezobrazno i drčno izbeči u mene kad očekuje bakšiš. A Vera i ja igramo ping pong.

- Ona gleda da me zalije kafom ili nečim drugim, a ja pokušavam da se odbranim. Moram priznati da je toliko dobro izvježbala serviranje kafe, ko da baca "frizbi", da bi trebala ići na Olimpijske igre. Gazda vas rotira da ni jednoj ne bi bili krivo, a i zato da možete pokriti sva područja, ako jedna fali da druga može odraditi njen dio.

- Možda im se sviđate pa trče da Vas usluže – podbadala ga je.

- Hmm... Crvenokosa... jesi li svjesna da zvučiš vrlo ljubomorno?

Posramila se opet svog brzog jezika. Šta joj je trebalo da ovo govori... On je gledao sa smješkom kako crveni i kako joj je neugodno.

- Ne volim da skupljam obožavateljke usput... Bile su dvije zgodne. Ali da sam se spetljao sa nekom od tvojih koleginica to ne bi dugo trajalo. A onda ne bih imao gdje da popijem kafu i uzmem kolač. Iskreno, nisu ni bile moj broj. To se ne odnosi na tebe. Zbog tebe sam spreman preseliti u drugu državu ako treba. Imali ste i prošle godine jednu onako... bujnu koleginicu (pokazao je na grudi). Mislim da su se dva momka potukla zbog nje u pekari. Znaš li za to? Jesu li ti rekli?

- Prvi put čujem... - on je izgleda mnogo znao o pekari. Ja nisam... "bujna", zbog mene neće biti problema.

- Meni si savršena takva kakva si – rekao je to toliko ozbiljno i beskompromisno da se ovo niko ne bi usudio demantovati.

Nju je svu obuzela toplina od ovoga. "Ili je lud ili strasan..."

- Zašto sam se odlučio na ovu varijantu? Čini mi se, kad si pristala na pekaru, da ti pare trebaju bar za tvoje potrebe. Zato sam odlučio da dobiješ odjednom da bi mogla kupiti što ti treba ili da odvojiš za štednju. Zaslužuješ bar duplo više, tako da je tih sto evra i malo, ali ne smijem drugačije, da krivo ne protumačiš.

Jednom je u srednjoj školi, profesor loše raspoložen, izveo Žanu pred tablu i počeo ispitivati upadajući joj u riječ neprijatnim opservacijama, na šta se ostatak razreda smijao. Bila je svjesna da šta god kaže, pravo ili krivo, profesoru će to biti povod da liječi svoje frustracije na njoj.

Tako se sada osjećala. Kao da cijeli svijet zna njene muke. I da postoji jedna osoba koja je želi zaštititi.

Kad je prihvatila posao u naselju htjela je bar mjesec dana da pobjegne iz kuće. Gušila se od nemoći. Trebalo joj je da izađe, da zaboravi na probleme, da promjeni okolinu. Ta odluka joj je promijenila život i ono što nije mogla ni da nasluti... donijela njega.

- Žana... ja sam imao jedan težak trenutak i to me prati cijeli život. I možda sam zato ovakav. Kad budemo imali vremena ispričaću ti sve. O ovome neću da kažeš nikome, nekako mi izgleda da ne znaš čuvati sebe, previše si poštena. Zato ne treba da ti za ovo znaju ni starci, ni koleginice. Ja bi najviše volio da ti to potrošiš na ono što bi tebe usrećilo... Možda bi neke šik čizmice ili torba pomogli? Samo nemoj da ti padne na pamet da se farbaš ili diraš kosu. Ili to štedi pa otputuj negdje. Ali gledaj da povedeš i mene. Svoj dio ću platiti sam... ako me vodiš drugarski.

Osmjehnula se stidljivo i zamišljeno. Razumjela je, i što je bilo najčudnije, nije joj smetalo što se on upliće u njene intimne probleme.

- Imate li još kakva očekivanja... ili ideje u vezi mene?

- Žana, ovo su male pare - nastavio je vjerovatno svjesan šta se u njoj događa - ne plaćam ti ništa i ne očekujem ništa. Ustvari, očekujem ali ne zbog para.

- Znači ništa ne očekujete? Nećete da se bacate po podu i lupate escajgom zovući me? Ili protestujete kod gazde da sam samo Vaša? - šaljivo i pomirljivo je uzvratila.

- Obećavam da ću se uzdržavati. Sem ako me neko ne iznervira i pokuša odvojiti od tebe kao Vera. Još nešto sam htio da ti kažem. Trebao bi otići tri, četiri dana na put u inostranstvo. Da se ne misliš gdje sam... Sigurno ću ti nedostajati. A mogla bi mi dati broj telefona pa bi ti se javio.

- Naći ćete Vi neku drugu pekarku tamo. Od čega ćete živjeti tri dana? Mora neka da Vam spremi jesti.

- Hahaha... Crvenokosa, Crvenokosa...

Kad je krenuo gledala je za njim sve dok joj nije nestao iz vidokurga. Na izlaznim vratima je i on za trenutak zastao gledajući u nju.

Ovaj razgovor ju je pogodio u živac, morala je otići u skladište i duboko udahnuti da se sabere. Razumjela je njegovu brigu, da je talac roditelja, situacije, i da je osjetljiva i nesnalažljiva u svijetu gdje bez pardona moraš grabiti, probijati se. Svako ko pokaže slabost biva pregažen.

Poslije se pitala šta mu se to dogodilo u životu?

Primjetila bi ponekad neku sjenku tuge preko lica, energija bi mu se promjenila, negdje bi se "izgubio". Sad ga je već poznavala i bila je sigurna da nije vezano za njegov ljubavni život.

Malo se kajala što mu nije dala broj. A opet s druge strane bi izgledalo kao da je pristala na nešto ako mu da broj. Nije je gnjavio da mu kaže. Dva, tri puta je pitao, onako opušteno, ali nije inzistirao. Mogla je barem da ga prihvati na Fejs. Koleginice su joj pokazale službenu stranicu njegovog benda, ali nisu imale njegov nalog. Pod imenom i prezimenom ga nije bilo. Žana je već pokušala da ga nađe.

Bar je saznala kako mu se bend zove. Sve vrijeme od upoznavanja čudila se kako on ne spominje posao, ne nudi joj svoju vizit kartu da se pokaže pred njom, ne hvali se uspjesima. Posao je radio, smireno bez galame i pompe. Nije govorio o kolegama i kolegamicama.

Vera mu je jednom rekla, da je on stvarno neka faca, bio bi na televiziji. On joj je mirno odgovorio da tamo nema zarade, a popularnost ga ne zanima.

POGLAVLJE 4.

Sutra je imala slobodan dan. Nije im se radovala, jer je to značilo da će biti kući s majkom barem na ručku.

Iskoristila bi priliku da njoj puni glavu i prigovara i tako joj ga totalno upropasti.

Čim je trebalo mjenjati neku koleginicu Žana bi se dobrovoljno prijavila. Već je sakupila dva slobodna na zamjenama. Činilo joj se da i gazda razumije zašto to radi, jer je poznao njenu majku koja je sve izluđivala svojom strogošću.

Dogovorila se s drugaricom da idu barem u bazanje šoping centrom samo da nije u kući. Imala je opravdanje da mora neke papire da sredi što joj je gazda tražio. Pa je tako pobjegla. Najradije bi negdje iznajmila sobu da odspava na miru gdje se ne bi morala plašiti razgovora s majkom.

Cijelo vrijeme je razmišljala gdje je on. Mada je bio gradski tip, u pekari je stekla utisak da je samo fino odgojena i muzički obrazovana muškarčina.

Imao je starinske nazore kad su u pitanju muško-ženski odnosi ali i stroge standarde po kojima muškarac mora da časno izvršava ono što obećava i što je njegov zadatak kao muškarca. Nije imao milosti ni prema jednoj strani, ni muškoj ni ženskoj.

Smatrala je da je mlad za tako čvrsta i beskompromisna shvatanja ali možda mu je to što je rano uspio u životu pomoglo da na vrijeme nauči da se ne izvlači od obaveza i poštuje određene kodekse koji ga čine ozbiljnim muškarcem.

Ko nije imao stan, posao, morao je da ćuti, često i da se prilagođava onima o kojima je ovisio. On to nije morao. U nekim situacijama ohrabrivao je i nju da se ponaša slobodno, da kaže šta želi, da se ne boji i ne srami.

Njoj je to odgovaralo, posebno nakon majčinih uzdaha kako joj kćer sa fakultetom nema para ni penzionersku kartu za pozorište da plati (voljele su obe odlaske u pozorište pa je majka nabavljala jeftinije karte kao penzioner).

Osjećala je da je iskren, da joj nudi sve ali se pitala dokle njih dvoje mogu da stignu. Živio je više noću nego danju. Život samotnjaka. Stalno je bio s ljudima a u stvari bio je sam.

Morala je dobro da pazi, bila je u fazi kad se nije znalo hoće li u budućnosti imati posao, momka, ni kuda je život vodi... Barem je bila oslobođena brige da će biti gladna i na ulici. Jeste da je zato morala progutati gorke opaske, posebno majke, ali nije to samo bilo njoj.

Dosta mladog svijeta se mučilo kao i ona. Svoj posao ne možeš da nađeš a porodica ti nameće "nivo" koji od tebe očekuju. Ne valja ovaj posao, nije tvoj "nivo", ne valja taj momak, nije tvoj "nivo", možeš ti boljeg naći...

I tako propustiš jednu, drugu, treću priliku... I nakon toga niko ti više ništa ne nudi, nađeš se izbačen iz kolosjeka i van realnog života. Na peronu čekanja. I čekaš to bolje sutra, a ono nikako da dođe.

A on bi problem počeo rješavati čim bi ga čuo. Saznala je kako je bez pardona otpustio momka iz benda kad je ovaj krenuo da pije i pravi im probleme prilikom nastupa. Zato su ga izgleda poštovali jer je uvijek korektno odrađivao ono što bi dogovorili.

Došla je uveče oko devet smatrajući da je izbjegla majčine monologe. Ali se prevarila.

- Cijeli dan te nema, a htjela sam s tobom ozbiljno da popričam – dočekala je u kućnoj haljini jer se spremala da u deset ide na spavanje.

- Šta je u pitanju?

- Ti ne znaš šta je u pitanju? Dokle misliš da radiš u pekari? Nećeš valjda idućih deset godina? Zadovoljila si se s tim? Kad misliš krenuti dalje...

I krenulo je "ribanje"...

Otišla je s mučninom u krevet, jedva da je spavala, ujutro se tako sluđena spremila i otišla na posao. Mira se začudila kad je vidjela.

- Šta si ti došla? Pa radiš popodne. Ne možeš bez nas?

Došlo joj je da u zemlju propadne. Bila je toliko van sebe da je zaboravila koji je dan i u kojoj je smjeni.

- Idem tu blizu, trebam nešto obaviti, ali ne rade od šest nego od sedam. Nisam znala – lagala je zaustavivši disanje.

- Aaaa... tako.

- Treba li vam pomoći?

- Ne treba, uzmi nešto jedi i pripazi na pećnice kad si već tu. Idem ja složiti robu u zamrzivač – reče joj Mira.

Ostala je sama i izgubljena, nije znala šta da radi. Šta da kaže roditeljima gdje je cijeli dan?

Vera je odradila noćnu i krenula je kući. Prišla je njoj i kao da se dvoumila nešto da joj kaže.

- Tvoj obožavalac je bolestan.

- Bolestan? - odmah joj je bilo jasno na koga se to odnosi.

- Navodno da je trebao ići na put, međutim prehladio se, došao neki momak što radi s njim po narudžbu juče. Zvao nas na telefon da mu pošaljemo po njemu.

- Pa dobro, to je samo prehlada – trudila se da se kontroliše pred Verom.

Sačekala je da završe peći, još desetak minuta pričala s koleginicama i onda jurnula na vrata. Prvi semafor, ravno do druge ulice, skretanje lijevo, treća kuća, cigla dolje, bijela gore. Podsvijest je sačuvala sve podatke koje joj je rekao kad su jednom pričali gdje stanuje. Slijedeće čega je bila svjesna je njen prst na zvonu. Otvorio je vrata nakon skoro dva minuta.

Nije registrovala da je zvono pritisla šest puta. Ni da je 6 i 45 na časovniku... Čim je vidio u ranu zoru mirnu, odsutnu, u raskopčanoj perjanoj jakni i sa podočnjacima bilo mu je jasno da nešto gadno ne valja.

Pružio je ruku i uveo je unutra. Stajala je, držala torbu i gledala ga.

- Žana, jadna moja ljubavi, sunce moje... - progovorio je napokon. Našla se u njegovom zagrljaju, trljao je po leđima kao da je santa leda. Teško njima kad ih se dočepam... šta su ti uradili...

Podigao je opet glavu i pogledao je u oči. A ona je podigla prst i stavila mu na usne. Shvatio je da ne želi da priča. Uspravila se na prste i pružila mu usne. Malo se zablenuo u nju, a onda je razumio. Ako želi da je liječi neka je liječi zagrljajem.

Njeni zubi su skoro udarili o njegove koliko je poljubac bio silovit. Pustila je torbu na pod, povukla šal s vrata i pustila ga da padne. On je gurnuo njenu raskopčanu jaknu koja je pala na tu vrpku cijelo vrijeme ne odvajajući svoje usne od njenih. Hladne i beživotne ruke su joj završile ispod njegove bijele majice. Bio je to znak da i majice treba da ide dolje. Zgrabio je, povukao preko glave i bacio na pod.

Ljubio je kao da joj s tim daje vazduh da bi se vratila u život. Njene hladne i nesigurne ruke su mirovale na njegovim grudima.

Polako je zavukao svoje tople ruke ispod njene košulje, dodirujući je nježno po leđima i oživljavajući je svojim toplim dodirom.

I kao da je terapija uspjela Žana se nakon nekoliko minuta počela buditi. Dva, tri puta je uzdahnula, pogledala ga, postajala je svjesna okoline, šta radi i gdje se nalazi.

- Polako najdraža, polako...bila si u šoku. Nemoj se bojati, sve će biti u redu... bićeš dobro sunce moje crvenokoso – gledao je u oči ozbiljno i pričao joj milujući je po obrazu.

Saznaće ko je ovako izbezumio a onda će ga zapamtiti... obećao je u sebi dok ju je smirivao.

Kad se povratila počela je da se ogleda i crveni od neprijatnosti. On je bio u donjem dijelu trenerke, go do pojasa i bosonog. Zvono ga je probudilo, ustao je iz kreveta i na brzinu samo navukao trenerku. Ona je imala na sebi džemper i košulju ali joj je sad bila ispasana a njegova ruka je i dalje bila na njenim leđima.

- Jao, ja sam izgleda totalno prolupala – pokušala je da se sabere i izvini.

- Nisi, nisi... nešto te je jako povrijedilo. Sad ćeš mi reći ko je to uradio i šta se dogodilo.

- Ti si prehladen? Jesi li ti dobro - shvatila je po glasu da ga još drži prehlada.

- Proći će. Ja sam kriv, trebali smo na put, ja sam opremu slagao u kombi izlazeći u kratkim rukavima. Čas na hladno, pa na toplo i prehladio sam se. Zato nisam išao. A ti si imala slobodan dan juče. Žana...jesi li došla s posla?
- oprezno je ispitivao.

- Jesam... u stvari nisam. Zbunila sam se, radim popodnevenu a ja sam došla u jutarnju.

- A tako... - po tome je zaključio da se juče nešto dogodilo. Znači nije na poslu. Možda kući.

- Treba li ti nešto? Da ti donesem?

- Hoćeš da odeš u diskont? Da ja ne izlazim? - razumio je da ne želi da priča o onome što se dogodilo.

- Naravno. Reci mi šta ti treba.

Dogovorili su se šta da uzme, mlijeko, mineralnu, ako bude nešto da skuva supu, voća...

- Ne treba da nosiš svoju torbu, uzmi samo pare i telefon – sugerisao joj je.

Plašio se da će se predomisлити. Želio je da vrijeme provedu zajedno i da razgovaraju. Da se oporavi dok ne krene na posao.

Složila se. Nije joj palo na pamet zašto je to tražio.

Vratila se za tridesetak minuta. Za to vrijeme je bio kao na iglama. Bojao se da se ne postidi i ode. Čim je ušla sa kesama poljubio je nježno kao da je cijeli dan izbivala.

Odgovorila mu je, srećna što je toliko oduševljen njenom čudnom posjetom.

Razmišljao je da joj može prenijeti prehladu ali ona je bila u takvom stanju da joj to nije palo na pamet. A da je odbije, da kaže "Žana, prehladen sam, ne bi trebali da se ljubimo", to nije dolazilo u obzir. Nikad više ne bi skupila hrabrost da mu dođe na vrata. Ako se i prehladi, proći će je.

Zajedno su raspakovali stvari, stavila je mlijeko da se ugrije, dodala meda pa je to pio za grlo. Kupila je kosku za supu. Pitao je šta će im to. "Da bude bolja supa" rekla mu je smijući se. Nabavila je u apoteci i praškove u kesici za prehladu i propolis da ima.

Skuvao je jako dobru kafu za nju, imao je domaćeg džema i maslaca pa im je ona namazala to na male komadiće hljeba. On je pio svoje mlijeko s medom, ona svoju kafu.

Da bi je opustio pokazao joj je kuću. U prizemlju s lijeve strane ulaza bila je kuhinja. Prozor je bio okrenut ulaznoj strani dvorišta, do nje se nastavljala dnevna soba sa velikim balkonskim vratima na zidu do dvorišta, i prozorima na strani do ulice. Ući se moglo kroz kuhinju ili iz hodnika.

Na desnoj strani kuće, do ulice, su bile stepenice, kupatilo i spavaća soba uz hodnik. Bila je prilično razbacana, ona ga je pogledala izvinjavajući se jer je zbog nje ustao u ranu zoru.

- Ako te grize savjest drugi put ostani pa mi sredi sobu - ohrabrujuće se nasmješio.

Imao je veliku drvenu dasku kao uzglavlje preko cijelog zida sa policama i po jednom fiokom sa svake strane kreveta. Na najgornjoj polici stajala je uramljena slika nekog nasmijanog momka od dvadesetak godina. Žanu je nešto upozoravalo da su ta fotografija i taj dečko na njoj jako važni za njega.

Okrenula se i pitala šta je gore. Nije htjela da ga sad ispituje ni o čemu.

U visokom potkrovlju je bio studio i radna soba. Dosta instrumenata i soba za snimanje.

Objasnio joj je da je vlasnik kuće isto muzičar i da je studio uredio prije njegovog dolaska. A od opreme je nešto imao ranije ali je većinu kupio on sam za ovih pet godina podstanarstva. Sada studio koristi za snimanje. I vlasnik kuće snima tu kad mu treba. Ponekad sviraju zajedno.

Sjedili su na sofi. Milovao je po kosi dok je glave naslonjene na njegove grudi mirovala i ćutala u njegovom naručju. Pitao se hoće li izdržati. Izgledalo je da se smirila i da je samo bila pod pritiskom pa se iznervirala.

Nagnuo se malo i dohvatio svoj telefon sa stolića. Startovao ga je i pružio njoj. Pogledala ga je ne shvatajući šta hoće.

- Pozovi svoj broj s mog telefona.

- Aaa...osmjehnula se na to. Htio je da mu da broj. Mirno je unijela svoj broj i pritisla pozivanje. Začuli su kako njen telefon u kuhinji zvoniti. Za nagradu je zagrlio oko vrata i poljubio u kosu.

Približavalo se vrijeme da krene na posao. Žana je željela da mu objasni šta se dogodilo.

- Sinoć me je majka smorila. Ne znam šta mi bi da napravim ovoliku dramu – objasni mu napokon jer je trebalo uskoro da krene i nije željela da se brine. Uz to sam promašila smjenu, od cura čula da si bolestan i da nisi otišao na put i valjda je to sve skupa... djelovalo da prolupam. Biću ja dobro, nemoj da se sikiraš.

- Znači... doći ćeš opet... da završimo ono... - šaputao joj je ljubeći je lagano po kosi. Nesvjesno je sama okretala lice pa su poljupci završavali na njenom čelu i slijepočnici.

- Hmm... možemo li to za sada da zaboravimo? - pitanje je bilo pomalo smiješno jer je sjedila u njegovom zagrljaju i namještala se za poljupce.

- Kako ti kažeš – složio se. Ali je na polasku opet poljubio i odgovorila mu je.

- Vrati se ti u krevet i odspavaj pošto ga je jutros ranom zorom probudila. Nemoj da ti je hladno – rekla mu je na rastanku.

Mirno je došla na posao, nazvala je svoje, lažući da će malo duže raditi pa izaći u grad sa drugaricom. Obećala je do 23 časa da će doći. Nije rekla da je promašila smjenu.

On nije dolazio jer mu je sve nabavila u diskontu ali je zvaao kad je krenula kući.

- Zdravo najdraža jesi li gotova s poslom?

- Jesam, čekam bus, sve je bilo u redu. Hvala ti... za danas. Oprosti što sam ti stvorila probleme.

- Hvala tebi što si došla. Ako si ti dobro, onda je meni sve super.

- Jesi li ti bolje? Imaš li temperaturu?

- Nemam, popio sam dva puta tvoje praškiće, uzimao med, propolis, već sam skoro oporavljen. Kako da ne budem dobro? Ljubila me žena koju sanjam... Sad ne mogu da se smirim, čekam nastavak...

- Ne spominji - tiho je prošaputala srameći se sama sebe zbog haosa koji je izazvala.

- Aaa... tu ti želju ne mogu ispuniti... sad kad si mi dala nadu ne mogu se smiriti. Odlučio sam da budem maksimalno disciplinovan da što prije ozdravim. Grlo mi je dobro, samo se malo osjeti u glasu prehlada. Do sutra ću biti kao nov. Sutra se vidimo? Doći ću ja do tebe.

Ujutro je došao oko devet. Izgleda da je od jutros rano bio budan, jer joj je slao stikere od šest ujutro.

Prva sličica je bila Koja Kojot koji se proteže i zijeva. Druga na kojoj joj trepće umiljato a oko njega igraju ružičasta srca. Poslala mu je poruku da je stigla na posao i da spava umjesto što se dopisuje s njom. Napisao je da sad više ne može da "miruje" i da je za to kriva "djevojka crvene kose"...

Čim je ušao u pekaru "očima" su započeli razgovor. Otprilike "zdravo mila, nedostajala si mi" na što je ona oborila pogled ali su joj se usne smješile u stilu "ne spominji mi šta sam napravila". Nakon toga sjeo je za sto i dozvolio da ga Vera usluži. To je bio povod da ga ona počne sumnjičavo zagledati.

- Šta je ovo jutros? Jeste li se vas dvoje posvađali? Ne buni se šta ga ja uslužujem – prišla je vitrini i gledala sumnjičavo u Žanu.

- Prehlađen je, kaže bolje da zarazi tebe nego mene – zafrkavala je kolegnicu. Kaže, ako ja odem na bolovanje neće moći preživjeti, ovako mu je dosta da me barem gleda.

- A jel' tako?! Bezobraznik jedan! E sad će me se dobro nagledati!

Čula je kako ga Vera pere - "da hoće nju da zarazi, a da svoju "miljenicu" čuva od bakterija i virusa!"

I šta misli, ko će njoj kući kuvati čaj jer joj muž radi, djeca mala... samo joj fali svekrva da dođe... On se samo mirno smješкао na to.

Opet su čekali da se Vera izgubi pa je ona prišla k njemu kao da naplati. Dok je to radila sa tacnom na stolu on joj je nježno i diskretno pomilovao prste svojima.

Osmjehnula se na to gledajući ga. To je bilo dovoljna da ga usreći. Rekao joj je da popodne ide na onaj put što je planirao kad se prehladio. Momci su otišli kombijem prekjuče a on će avionom. I da će je zvati. Klimnula je glavom da se slaže i gledala za njim dok je odlazio jedva se uzdržavši da ne zaplače.

Morala je pod hitno da nešto preduzme. Bila je na ivici raspada. Došla je kući i, da ne izgubi hrabrost, odmah razgovarala s ocem.

Priznala mu je da je juče promašila smjenu i da se izbezumila. Ako majka nastavi da joj prigovara da će se morati odseliti. Naravno njega nije spominjala.

Otac ju je zabrinuto tješio i smirivao i rekao da se ne obazire na majku. Obećao je da će on to srediti. I da kad god želi dođe njemu da pričaju. Ne mora to biti samo kad ima problema.

To je smirilo, poljubila je oca i otišla na spavanje.

A onda je uradila nešto što inače ne bi. Poslala mu je poruku pitajući da li je stigao i kako je. Nije bilo odgovora jedno petnaest minuta.

Taman je počela upadati u san kad se telefon oglasio.

Bunovno ga je zgrabila i pritisla ekran. Stavila je telefon na uvo kad začuje njega kako govori:

"Žana...Žanice...crvenokosa ljepotice... ajde skini telefon s uva, mračno je sad da ti vršim otorinolaringološki pregled (jedva je izgovorio). Drugi put ću to da pregledam kad ti budem bliže. Pogledaj u kameru ljubavi."

Ona na to refleksno odmaknu telefon a on se slatko nasmija vidjeći je iznenađenu i izbečenih očiju dok se batrgala pokušavala da se razbudi, uspravi u krevetu i namjesti u sjedeći položaj.

- Mmm...lolo jedna noćna... - protestvovala je.

- Pa mi smo baš par. Ja radim noću, pekari rade noću...

Napokon se namjestila. Uzela je telefon dok je on čekao s osmjehom da je ugleda.

- Gdje si? - pitala je zapuvano kad se napokon namjestila.

Kosa joj se sva razletila pa je pokušala da je dovede u red držeći telefon na koljenima.

Na to pitanje on okrenu telefon. Ugleda svu silu muzičkih instrumenata i pet, šest muškaraca koji su se muvali ispred. Opet vrati kameru na sebe.

- Radimo, trebalo je sutra da počnemo ali se meni odjednom "jako žuri, imam posla, pa se moram što prije vratiti kući" i tako da smo počeli montirati opremu već večeras. I dobro nam ide. Nadam se da ćemo tako i dalje nastaviti.

Osmjehnula se na to. Nije mogla poreći činjenicu da joj je jako nedostajao. Ako je bio u blizini dan joj je bio vedar, optimističan, lice nasmijano. Ako nije... opet bi osjećala onaj teret na duši, a pitanja koja su je mučila bi iskakala jedno po jedno da joj kvare dan.

- Žana...sad bi bio red da mi pošalješ poljubac...

Vrtila je glavom lijevo desno kao malo dijete da neće.

- Žana... - opominjao je on šaljivo.

Opet je odmahivala glavom da neće.

- Naljutiću se... - šalio se dalje.

Još pet sekundi se nećkala, onda se nagnula i poslala mu zvučni poljubac preko telefona, iza toga je vrisnula, bacila telefon ko da je postao elektrošoker, zgrabila jorgan i pokrila se po glavi.

Čula ga je kako se davi od smjeha...i zove je.

- Alo...Žana...alo Šargarepice...pa ajde izlazi ispod tog jorgana... Pa jel' to moja djevojčica ima 16 ili 28 godina? Sad više nisam siguran.

Polako je provirila na jedno oko, dovukla telefon i stavila ga ispod jorgana.

- Šta se dešava? Ma je li ti to mene držiš ispod jorgana – nije mogao da vjeruje. E pa Žana...sad će i meni postati vruće...

- Moram biti tiha... hoćeš da me čuju pa dođu provjeriti u sobu? - to nije bila baš istina jer bi i sa društvom znala kasno pričati.

- Ako je takva situacija moraš što prije doći k meni - pričao je zasmijavajući je i obećavajući da će se sutra javiti kad se probudi.

POGLAVLJE 5.

Nedostajao joj je. Osjećala se kao da je izgubila smirenost, i sve razloge da bi bila hrabra, raspoložena i optimistična. Do juče "divno praznično vrijeme" odjednom je postalo tmurno, hladno, čista depresija. Do tada joj nije smetalo.

Postala je svjesna da joj se sviđa, i da ovo neće ostati samo na flertovanju i platonskom odnosu ako on nešto preduzme. Mada, kako se ponašala mogla je ona da "preduzme" nešto prije nego li se on odluči na to. Bojala se same sebe ovako nekontrolisane.

Ali barem se nije mogla požaliti da se ništa ne događa. Ujutro kad je došla na posao sve je bilo u redu. Imala je gužvu, neki su bili nestrpljivi, neki su je gnjavili sa sitnicama, ali je ona sve mirno odradila. Stanje se raščistilo oko devet i šefica Mira je sjela da malo odmori noge.

- Ko je pomjerao ovu Knjigu utisaka? - pitala je našavši je na prozoru kod stola za kojim je sjedila.

Žana i Sonja su slegnule ramenima. Nisu znale ništa o tome. Mira je sjedeći pregledavala svesku i odjednom skoro vrisnula. One su se pogledavale čudeći se šta je spopalo.

- Hahaha... hahaha – Mira nije mogla da stane mlateći knjigom ispred sebe. Žana... neko ima pritužbu na tebe! Po... pogledaj - jedva je uspjela reću pružajući joj svesku.

A u svesci je pisalo: "Ja, vaš anonimni kupac hoću da se žalim. Neke vaše radnice su nepravedne. Nekom daju ljepše, nekom zakidaju. Meni ova vaša bucmasta i niska uvijek prolije kafu u tanjirić. Ponese naprstak kafe pa i to prolije. A ova druga, crvenokosa, daje mi malo limuna za čaj. Stalno moram tražiti još krišku. Uvijek dobijem neku tanku kriškicu ili kraj, da oprostite guzu od limuna. Crvenokosa ne štedi ni na čemu kad je u pitanju jedan kovrdžavi momak. Meni donese čaj u ruci a njemu nosi na tacni velikoj ko sto. Mora li on da dobije uvijek najljepše? Šta ja da radim što nemam bujnu kovrdžavu kosu? Nije pravedno."

Žani niko nije direktno rekao da je nezadovoljan njenom uslugom. Čitala je ovo začuđeno dok su se Sonja i Mira smijale da je pekara odzvanjala.

- Žalio se onaj matori škrtac što ima penziju iz Austrije...
- sjetila se Mira. Stipsa jedna matora! Dva sata sjedi i zauzima sto s jednim čajem. Dolazi samo da bi štedio svoju struju! Vidjela sam da nešto piše, nisam znala da je to naša knjiga.

Žana je morala da se pridruži kolegicama. Nije pamtila kad se ovako iskreno nasmijala posljednji put. Rekla je sutra gazdi da postoji pritužba na nju i Veru. A kad je vidio šta piše, sit se ismijao i gazda i snimio to telefonom da pokaže ženi. Žani je rekao da se ne sikira nego da mu odmah ponese dvije kriške limuna.

Drugi dan pojavila se njena majka. Žana se sva ukočila kad je vidjela. Došla je vidjeti gdje radi nezadovoljno vrteći glavom. Bila je šokirana kad joj je prije osam mjeseci rekla da će raditi u pekari. "Osramotićeš nas sve! Nađi neki posao gdje te niko ne vidi!" Žana je nakon tih riječi morala da popije tableticu protiv mučnine jer joj se želudac uznemirio i tjerao je na povraćanje.

Razlog njenog dolaska je bio priprema za doček Nove godine kod prijatelja i prijateljice, Sarinih budućih svekra i svekrve. Žana nije željela da troši svoje pare na garderobu da bi lijepo izgledala sestrijoj svekrvi.

Ali majka nije dozvoljavala protivljenje. Pronašla je odgovarajući materijal i trebalo da ode do njene šnajderke da joj uzme mjere. Kad bude išla kući naredila joj je da svrati šnajderki.

- Ko zna ko može biti tamo, pa da te vidi tako bezvoljnu i neuređenu - rekla joj je prekorno.

- Majko, mogu nešto kupiti za jeftine pare, šta će mi šnajderka.

- Bez diskusije – odrezala joj je.

- Ko ti je ova gospođa? - pitala je Sonja diskretno.

- I ja se pitam... Mislim da su me zamjenili u porodilištu. I dali pogrešnoj ženi.

A on se pojavio treće večeri oko osam časova. Direktno sa aerodroma. Bila je u popodneвноj smjeni. Rijetki su svraćali u pekaru, većinom oni koji su čekali autobus pa da se sklone od hladnoće i kiše. Želeći da je vidi što prije vratio se opet avionom. Ostatak ekipe će sutra doći kombijem.

Ta tri dana dok ga nije bilo Žana je napokon shvatila na koga je on podsjeća. Ličio je na Džima Morisona, pjevača čiju je sliku vidjela na očevim starim pločama.

Otac ih je krio od supruge i držao sakrivene u ostavi. Ona je prvi put otkrila te ploče kod bake i djeda, i onda joj je otac objasnio da je to tajna i da ne smije reći majci.

Poslije ih je prebacio u ostavu koju su koristili u zgradi.

Prišao je pultu osmjehujući joj se. Osmjehnula se i ona njemu. Čim je zakoračio u prostorije Žana je imala osjećaj da se sve promjenilo. Opet je osjećala kao da se neka nevidljiva "zaštita" spustila na nju.

Nosio je kofer, putnu torbu i jednu ručnu poklon kesu.

Stao je uz šank skoro naležući preko njega. Svojim očima je zarobio njene, nije mogla da skloni pogled. Ruke su joj počele drhtati, neki žmarci su joj milili duž kičme.

- Dobro veče najdraža... kako si mi? Je li ti bilo teško bez mene? Meni je bilo... ko da nisam normalan.

- Meni nije bio teško, baš mi je bilo lijepo što me ne gnjaviš... - osmjehivala se dok su joj oči govorile "nedostajao si i ti meni".

- Hmm... tako. Znači nisam u opasnosti da me sad poljubiš na sred pekare? E, pa ti si u opasnosti da ja preskočim šank i obljubim te pred firminim kamerama.

- Možda sam i ja u takvoj napasti... - polako je stavila obe ruke na šank gledajući ga u oči.

To je bilo dovoljno da se veselo osmjehne i pokrije njene ruke svojima. Gledali su se, opet je njegova topla energija prelazila na nju, davala joj snagu, budila je iz letargije.

A njena nježnost i osjetljivost je smirivala njegovu vatru i ratnički temperament. Dotičući se, uspostavljali su ravnotežu srca, uma, tijela.

Sjeli su, ona s jedne strane visokog šanka, on s druge, pekara je bila prazna. Vani je kiša lila uz duvanje jakog vjetra. Kao da joj je to pomoglo da se smiri, dođe sebi, ne bude nervozna što zna da će je ispitivati nasamo, pa se opustila i pomirila s onim što je čeka. Kišni oblak kao da ih je odvojio od cijelog svijeta. Osmjehnuo se kad je shvatio da mu nema namjeru pobjeći od ispitivanja.

Ali nije je puno ispitivao. U pekaru je ušla mušterija i prekinula njihov trenutak. Žana je nerado izvukla ruke iz njegovih i otišla da posluži starijeg čovjeka.

- Pošto nisi htjela da kažeš šta da ti donesem onda sam zaključio da čokolada ne može biti nikako promašaj. Posebno što svoju čokoladu dodaješ u moju kafu - pružio joj je lijepu kesu preko šanka kad se vratila.

Unutra je bilo raznih čokolada, Milka, Tablerone, Rafelo, neka tamna čokolada, čokoladne dražeje sa lješnjacima u nekom finom pakovanju...

- Pa ovdje ima pet kila čokolade!

- Nema najdraža, možda tri. Ja sam pojeo sigurno kilu od tvoje – uveličavao je. Kafu koju mi spremaš kuvaš od svoje kafe, a naplatiš kao običnu, i još stavljaš svoju čokoladu. Kad sam mamuran toviš me crnom čokoladom i medom, i stvarno me to smiruje, nisam vjerovao dok nisam probao. Čim dođem kući zaspem ko klada. Inače... nekada mi je teško zaspati.

- Umišljaš – smijuljila se stidljivo. Bilo joj je drago što je zapazio sve. Dobro, ovako ćemo, ove tri ćeš ponijeti sebi. Poklanjam ti ih. Tri ću ponijeti ja kući, jednu Milku ću dati koleginicama, a ovo ću ostaviti u ormarić, kad dođeš da te mogu častiti.

Mirno se složio. Otišla je da im napravi kafu, a on se premjestio za sto. Sješće oboje tamo, ionako nikoga nema.

- Jesi li umoran? Kako je bilo? - upitala je kad je sjela preko puta njega uvukavši noge pod maleni sto. Stolovi su bili mali, 90x55 santimetara, pa je on izbjegavao da gura noge ispod njega, jer bi ga tako drmao i onda prosipao kafu ili sok. Podbočila je rukama bradu oslanjajući se laktovima na sto. Nije znala kud bi s njima.

- Nisam, išao sam da to odradim, ali mi se nekako sve razbistrilo od tvoje posjete i sa mnogo više volje sam to uradio. Iskombinovao sam s tim i jedan fin poslić za jednu pjevačicu. Da si me prihvatila na fejsu vidjela bi...

- Dobro, ajde govori koji si da te upišem...

Ništa nije rekao na to. Samo je polako pružio ruke prema njenima, uhvatio je lagano za prste i povukao joj ruke na sto. Tako ispružene prekrile su skoro cijelu širinu malog stola. Ostalo je možda još desetak santimetara i mogla bi ga dodirnuti po stomaku.

Prvo je nježno i polako dotaknuo njene prste gledajući je u oči i hipnotizirajući. Pa je počela uznemireno dublje disati. Plave oči su bile ozbiljne, govorile su "ne boj se". Čim je osjetio da se opušta, da strah popušta, nastavio je malo po malo da joj miluje tanke zglobove, igra se s narukvicom koju je nosila...

Od tih dodira se sva stresla ali nije imala snage sa skine oči s njegovih. Zavukao je prste u rukave tanke majice nastavljajući da je dodiruje po koži, kao da svira na svom instrumentu.

Nije bila svjesna da su joj usne poluotvorene, da je malo zabacila glavu i da izgleda zanosno. Zakleo se u sebi da će ovu sliku sačuvati u sebi dok je živ. Bila je prekrasna.

Milujući je, došao je do lakata, dotičući vrhovima prstiju mekane pregibe uz lakat. To je izazvalo nesvjesni trzaj njene desne ruke koja se podigla u vazduh i tu zastala stisnuta u pesnicu.

Pogledao je u njenu podignutu ruku pa opet u nju. Nakon toga polako je spustio glavu usnama joj ljubeći savijene zglobove prstiju, jedan po jedan. Nakon svakog poljupca pogledao bi je direktno u oči.

Većina ljudi je doživjela takve trenutke (ili bi trebala, inače bi život bio baš nepravedan) kad jedno biće uspije dovesti drugo u takvo stanje da jednostavno izgubi svaki pojam o sadašnjosti. I da proživi trenutak koji je nasličniji opisu boravka u Raju. Jedino ljudsko osjećanje koje vas može dovesti u takvo stanje je ljubav.

Žana je to prvi put osjetila u tom trenutku. I dalje je blagim stiskom držao njene tanke podlaktice u nježnom obručju svojih ruku. Bez problema je mogao da svojom rukom obuhvati njenu. Prema njegovim rukama njene su izgledale kao grančice.

Izvana je do njih dopro zvuk neke prodorne sirene. To ih je malo prenelo, ali su i dalje bili u svom svijetu. Uz zvuk kiše koja je pojačavala ritam sjedili su isprepletenih ruku.

I da je htio nije mogao sad da krene kako je kiša jako padala. Osmjehnuo joj se očito žaleći što moraju ovo prekinuti. Pomirljivo je uzvratila osmjeh vraćajući se u realni svijet, ali ne povlačeći ruke iz njegovih. Držeći joj ruke u svojim, kao da je držao i nju štiteći je od cijeloga svijeta.

U pekaru je ušao mlađi muškarac mokr do kože, bacio je brzi pogled na njih dvoje, uzeo picu, kafu i peciva i brzo otišao kući. Blizu je stanovao pa je žurio da se presvuče. Imao je kišobran ali mu nije mnogo pomogao. Čovjek je otišao a ona je izvadila telefon iz pregače smješkajući se.

- Pa hoću li ja saznati više taj tvoj Fejs?

On na to veselo izvuče svoj telefon iz jakne koju je stavio na stolicu do sebe. Ponudio se da joj, kad bude htjela, objasni sve fotke, gdje i s kim se slikao. Dok su tako petljali po telefonima, okrenuo je i kameru prema njoj. Prije nego se stigla pobuniti slika je bila gotova.

- Daj da vidim – pružila je ruku.

Malo je ustuknula kad je vidjela sliku vesele nasmijane djevojke sa blistavim očima i crvenim obrazima. "Zar tako izgledam" pitala se.

Bacila je jedan pogled na njega nadajući se da njemu slika nije bila neobična. Ali po njegovom tajanstvenom osmjehu prije bi zaključila da mu je sve bilo jasno.

- Šta će ti moja slika? Ispala sam bezveze?

- Šargarepice... - znao je da mulja i nije se dao smesti.

Napokon je dobio fotku izbliza iako ih je napravio tajno nekoliko. Ali ona je bila ili udaljena ili u pokretu ili nezgodno okrenuta. A onaj dan kad je došla k njemu nije joj bilo do toga. Hoćeš ti moju fotku?

- Ma ne treba... - suzdržavala se.

- Šargarepice... - opet ju je ukorio. Mislim da ćemo napraviti zajednički selfi. Ajde približi glavu k meni... ne, ne sješću ja do tebe.

Ustane, natjera je da se pomjeri do prozora, sjedne jedva se uguravši i nježno joj svojom rukom primaknu glavu. Cijelo se vrijeme smiješio i gledao u nju. Vješto je stavio svoje lice uz njeno usput joj rukom skinuvši gumicu za kosu i malo razbarušivši frizuru da se vidi crvena kosa.

- Ne diraj mi kosu izgledaću kao da sam ustala iz kreveta...

Kao da je i kamera bila na njihovoj strani ispali su jako dobro. Bilo joj je čudno gledati svoje lice uz njegovo.

Oči su im se srele. Žana se već bila izgubila. Srećom vrata su se otvorila i to je probudilo i natjeralo da se prene i brzo odmakne glavu od njega. Da bi sakrila zbunjenost otišla je do čovjeka, koji je sjeo za sto, da primi narudžbu.

Mušterija je bila u pekari, pa nije smjela opet sjesti za stol, nego je stala pokraj njega. Pokazala mu je sliku žalbe. Smijao se do suza odjednom je uhvativši za ruku i stisnuvši je. Srce joj je htjelo iskočiti jedva je hvatala dah. Toplina je opet navrla u nju kao vulkan.

Gledali su se skoro ne dišući. Telefon u njenoj ruci je zazvonio. Sva se prestrašila. U jednoj ruci telefon, a za drugu ruku je drži on. Otac je javljao da će doći po nju. Odgovarala ga je rekavši da će doći sama ili taksijem ako treba. Predrag je klimao i potvrđivao da će doći taksijem. Vjerovatno je htio da je on otprati. Ali je otac bio uporan pa se pomirila s tim.

- Pretpostavljam da sad nema šanse da mi večeras dođeš u goste... Da zajedno slušamo kišu kako pada – šalio se. Otac će doći po tebe. Žana, zimsko je doba, ako radiš i iskrsne neki problem molim te da se neustručavaš da me zoveš. Neću to krivo protumačiti – ozbiljno je dodao. I ako nisam kući, zovi me, ja ću naći način da riješim problem.

"Muškarčino moja" pomislila je u sebi.

- Hvala na pozivu, treba da se odmoriš – rekla je naglas. Bio si na putu, sem toga ne smijem da se družim s mušterijama pekare...

- Ko ti je to rekao?

- Niko... izmislila sam – osmjehnula mu se nestašno.

Nasmješio se, nježno je i zamišljeno gledajući.

- Radiš sutra?

- Radim isto popodnevu.

- Dobro, onda ću spavati duže pa ću doći da me nahraniš.

Ušao je u praznu kuću. Tišina i praznina su ga dočekale. Stavio je kesu sa pecivom i kolačima iz pekare na stolić u dnevnoj. I čokolade koje mu je stavila da ima. Te mu kese vrate osmjeh na lice.

Otišao je da se presvuče. Pogleda u fotografiju nasmijanog momka što je stajala na komodi.

- Eto družo moj... izgleda da sam i ja pronašao tu ljubav. Mislio sam da to za mene ne postoji. Da si uz mene pa da se radujemo...

Rijetke je večeri bio kod kuće. Dolazio bi većinom ujutro. Ili bi cijelu noć radio čekajući jutro. Večeras je došao zbog nje. Najradije bi se sad napio, ali je to izbjegavao otkada je ona ušla u njegov život.

Prestrašena crvenokosa leptirica. Odlučio je da joj oporavi krila i sredi sve one koji su joj ih potkresali. Imao je hrabrosti i ludila za oboje...

Našao je veliku kovertu među poštom. Papiri za plac! Znači stigli su. Sad je sve bilo rješeno. Da vidi koliko mora platiti za gradnju pa da započne tu kuću. Ako se nastavi ovo sa Žanom onda je imao i arhitektu i ženu koja će u toj kući živjeti...

Sio je za klavijaturu. Pred očima mu se talasala crvena kosa i stidljivi osmeh... Bila je visoka i skoro mršava. Sa nevjerovatno gracioznim hodom. Zbog visine često se "skupljala", posebno kad bi stajala pored nekog nižeg od sebe.

Neobična kombinacija crnih očiju i crvene kose joj je davala ljubazan i inteligentan izgled. Glavu je imala dosta malu za svoju visinu, okruglu sa lijepim ušima. Mali nos sa skoro nevidljivim pjegicama i naočale koje je nosila činili su je mlađom nego što je bila. Kad bi mu se osmjehnula bila je nešto najsavršenije što je ikad vidio.

Čim je odsvirao nekoliko tonova zaboravio je realnost i otišao u svijet koji ga je činio srećnim. Svijet muzike.

Žana je sjedeći u krevetu i prebirući po večerašnjim događajima iz pekare, uključila telefon i otvorila njegov Fejsbuk. Sa ne baš "plemenitom" namjerom da preglada žene koje su bile na slikama.

To je držalo budnu još dva sata. Zaključila je da bi mogla imati ozbiljnih problema sa ljubomorom. Nije vjerovala da bi se to njoj moglo dogoditi dok to nije osjetila sada.

POGLAVLJE 6.

Ujutro je gazda zvao Žanu i saopštio joj da popodne neće raditi, neka se odmori i ujutro ode na sanitarni pregled prije posla.

Odmah se sjetila njega. Neće se danas vidjeti. Kako će reagovati kad vidi da je nema? Neka još spava, pa će i njemu javiti da neće doći. Ako mu javi prerano možda ga probudi, a treba mu je odmor. A možda... možda bi je zvao da izađu.

Da ne ispadne da ona nešto muti i predlaže mu, javila se na brzinu drugaricama. Da se osigura. Bojala se same sebe da ne napravi neku glupost. Dogovorile su zajednički izlazak u grad. Dvije su imale momka, ova treća je bila slobodna kao i Žana.

A on je ustao u podne i već bio ispred pekare u 13 i 30. Došao je dobro raspoložen. Prošlu noć je lijepo spavao. Rano se probudio i radio, pa je opet zaspao. Strpljivo je čekao da je ugleda.

Nadao se da će doći barem petnaestak minuta prije početka smjene. Mogli bi da razgovaraju nekoliko minuta nasamo. Odlučio je da naruči kafu i tako odobrovolji Veru.

- Samo kafu? Nećeš "doručak kod Tifanija" u dva popodne? - podbola ga je ne skrivajući sumnjičavost. Znao je i zašto. Došao je u pekaru a Žana nije bila tu.

- Ne mogu još, tek sam ustao – mirno joj je objasnio.

Vrijeme je prolazilo, bilo je skoro dva, Žana nije dolazila a Vera se nije uzrujavala. Postalo mu je jasno da nešto ne valja.

- Vera, Žane još nema? - upita dok je prolazila pored njega. Juče mi je rekla da radi i u nedjelju.

- Gazda joj dao otkaz zbog žalbe - saopšti mu Vera da ga nasikira.

- Štaa?! -zablenu se on u nju. Pa je li on sklon samoubistvu! Jel' hoće da ga se ja dočepam i rasturim i njega i njegov biznis! Zovi ga odmah. Ako ne dođe za deset minuta, možeš zvati vatrogasce, hitnu i GSS.

- Zašto?

- Zato što ću ga zakačiti gore na vrh solitera da visi sve dok se ne opameti! - pošizio je i ustao sa stolice.

- Ti si momak totalni ludak.

- Hvala Vera, napokon kompliment od tebe. E, ajd' sad kad znaš koliki sam ludak, govori gdje je ona!

- Dobila je danas slobodan dan. A... za sutra je mjenjala smjenu, mora ujutro obaviti sanitarni pregled. Kasniće na posao.

- A tako! Vera znaš li ti za onoga Sizifa što je cijeli dan gurao kamen?

- Kog Sizifa? Taj radi u rudniku?

- E pa Vera, da ti kao Sizif cijeli dan guraš kamen, ne bi imala vremena da guraš nos tamo gdje mu nije mjesto. Drugi put kad mi budeš muvala nećeš ovako lišo proći. Uostalom šta se ja s tobom zamajavam! Trebao sam je zvati na telefon!

- Na telefon? Znate njen telefon?

- Idi radi, ne nerviraj me više. Idem i ja kući šta se sad objašnjavam s tobom.

Krv mu je prokuvala. I panika. Ostao je bez daha kad je shvatio da nije tu. Ruke su mu se tresle. Htio je odmah da je nazove, ali možda odmara. Mora biti miran, vidjeće je sutra. Zašto mu nije javila? Zaboravio je kupiti što mu treba u pekari pa je radije produžio do diskonta nego da se vraća u pekaru kad nema nje.

Nije prošlo pet minuta, telefon mu je zazvonio. Ona. Uzdahnuo je vrteći glavom. Napravio je cirkus u pekari.

- Molim zlato moje – rekao joj je nježno.

- Ustao si? Samo da ti javim... da se ne prepadneš, ja danas imam slobodan dan. Jutros mi gazda javio. Treba da ujutro idem na sanitarni pregled...

- Znam dušo... bio sam u pekari, Vera mi je rekla.

Malo...malo sam pošizio kad sam vidio da te nema.

- Pošizio? U smislu? Nisi valjda nekoga istukao? Ili u smislu porazbijao pekaru? - pitala je prepadnuto i šaljivo.

- Ne, ne nikad nisam razbijao. Vera me podbadala i rekla da si dobila otkaz zbog one žalbe. Znaš kako sam se prepao...

Razumjela je. Bila je ovih dana i onako sva nikakva još da je dobila otkaz dobila bi i slom živaca vjerovatno.

- Ma ne brini, Veri to na jedno uvo uđe na drugo izađe.

- Žana... ljutiš li se ti?

- Pa za sada se ne ljutim... doduše, moram saslušati Verinu verziju da vidim šta si napravio – smijala se.

- Vidimo se sutra? Zašto me nisi zvala ranije mogli smo se vidjeti? - upitao je ozbiljno.

"Eh to naše viđanje" uzdahnula je u sebi. Ko zna šta bi ispalo od tog "viđanja" danas. Bila je neuračunljiva ovih dana i bojala se više sebe nego njega. On je u svakom trenutku iskreno pokazivao da brine o njoj i da nema namjeru da iskoristi situaciju. Ali to nije mogla da mu kaže.

- Pa bio si na putu, umoran, mene gazda iznenadio... - vabila se.

Kad je prislonio glavu uz njenu da naprave selfi, za trenutak se sjetila djedove i bakine slike sa vjenčanja. Djelovali su smireno i spokojno, spremni da se suoče sa onim što čeka mladi par. To je i ona osjetila kad su joj njegove kovrdže dotakle obraz. I on je prestao disati kad se to dogodilo.

Prebacio joj je fotografije na njen telefon odmah nakon selfija. Stalno je gledala onu na kojoj su zajedno.

*****

Žana je obavila pregled i krenula busom prema pekari. Izašla je na svojoj stanici, sačekala zeleno na semaforu i prešla na suprotnu stranu ulice. Skoro je trčala, hodajući dugačkim korakom da se što prije skloni od hladnoće. Iznenada joj neko prepreči put i stade pred nju. Pogledala je prema čovjeku u namjeri da se izvini, i ostala bez teksta. Gledale su je njegove ozbiljne plave oči.

Nije imala pojma kako se to dogodilo, rukama je čvrsto obgrlio ispod ruku privlačeći je k sebi i slijedeći trenutak usne su im se srele u poljupcu. Kad su se razdvojili, nesvjesni ičega oko sebe, ćutali su i gledali se.

On se malo trgne, uhvati je za ruku i povuče za sobom. Umjesto prema pekari, opet se vrate na drugu stranu, produže preko semafora ravno, vrate se opet na stranu gdje su već bili i krenu prema njegovoj kući.

- Idemo kod mene. Neću te dugo zadržati, ali ne želim sad da se opet raspravljam s Verom. Prešli smo na suprotnu strane da te ne vide iz pekare.

- Mira i Sonja rade, Vera je popodne.

Išli su sa rukom u ruci. Skoro je radosno skakutala trudeći se da zadrži korak sa njim. Bilo joj je jasno kuda su krenuli i prije nego što joj je rekao.

Otključao je kapiju, pustio nju prvu u prolaz koji je vodio do drugih, manjih ulaznih vrata kuće i naprijed prema dvorištu. Ona je prošli put zvonila na glavnu kapiju. Dok je otključavao, pogledao je na trenutak plavim očima.

Nije bila uplašena, čekala je da vidi šta će biti. Ušli su direktno u kuhinju. Krenuo je u hodnik vukući nju za sobom.

- Skini jaknu – nježno joj reče, pomažući joj pri skidanju. I on je na brzinu skinuo svoju. Nije imala vremena nizašta drugo jer je okrenuo prema sebi i čvrsto zagrlio. Našla se oslonjena na velika vrata.

- Zato si me doveo...

- Aha... - nagnuo se prema njoj trenutak prije poljupca pogledavši je zamagljenim pogledom.

Nekoliko minuta su proveli tako se "zabavljajući". Ovaj put je ona dodirivala mekane kovrdže i time "onemogućila" njega da uživa u crvenoj kosi. Osmjehnuo se na tu "blokadu" i tjerao je za kaznu da uzdiše još više od provokativnih poljubaca.

Uspio je u svom naumu, da je dovede k sebi i da razgovaraju. Pa ga je to smirilo. Htio je, ako treba, da joj se izvini za jučerašnje ponašanje. Međutim, ona je bila zadovoljna "preduzetom akcijom". Nije joj smetalo što je skoro oteo i odveo kući. Pitala se dokle će da odu.

- Danas je dan kad je nestao vazduh, ugasilo se sunce...

Tih pet minuta dok se nisi javila ugasio se život na planeti. Ti si moje najmilije... niko mi nije važniji od tebe – saopštio joj je potpuno ozbiljan kad se napokon malo odvojio od nje.

- Nemaš nikog "milijeg"? - upitala je umiljato nagnuvši malo glavu i osmjehujući se. Lice joj je govorilo "reci to još jednom"....

- Pa ko će da mi bude miliji od tebe? - u svakom si me stanju vidjela. Znaš sve, da ti ništa ne moram objašnjavati.

Shvatio je koliko joj je drago što je to čula i nježno joj se osmjehnuo srećan što mu nije zamjerila.

- Dobro, drugi put ću ti javiti gdje sam iz minuta u minut. Kakvog si to Sotira Veri spominjao? Neki što radi u rudniku?

- Rekla ti je Sotira? - prasnuo je u smijeh. Jao Vera, Vera... Rekla mi je da si dobila otkaz. Izbezumio sam se. Samo što nisam pukao. Kad sam shvatio da me loži, naljutio sam se i odgovorio joj da bi kao Sizif trebala gurati kamen pa ne bi imala vremena gurati nos u moja posla!

- Sram te bilo! - smijala se. Sad je shvatila o čemu se radilo. Moram da se vratim u pekaru, Mira je ostala dok ja ne stignem.

- Još malo, pretrpio sam veliki strah juče – molio je.

Povukao je za sobom, pa se našla sjedeći pored njega na podu. Oslanjali su se leđima na ulazna vrata. U hodniku je bilo prijatno, toplo, svjetlost je dopirala kroz kuhinjska, i vrata od dnevne sobe.

Stisnula se uz njega i zažmurila, sjedeći na podu ruku stisnutih između savijenih koljena. Nježno je spustio ruku na njeno koljeno dok je ljubio. Nije odgovarala, samo je uživala u nježnosti koja je izbijala iz njega.

Podigao je ruku i pomilovao je po obrazu i kosi, očito zadovoljan što se nije bunila. To ga je dodatno raznježilo pa je provukao desnu ruku oko nje i privukao je bliže k sebi u naručje.

Sjedili su tako zagrljeni, ona savijenih koljena glavom naslonjena na njegova prsa a on opružen i oslonjen na vrata.

Uzeo je njenu ruku i zavukao je pod svoj džemper.

Uzdahnula je osjetivši toplu kožu i sjetivši se kako je bilo prošli put. Nije se povukla, nego je rukom prelazila po toploj koži ispod džempera. Pod prstima je osjetila kako mu srce ubrzano kuca. Stigla je rukom do njegovog vrata i zagrlila ga.

- Žana... kad ćemo...kad ćemo krenuti konkretnije?

Ne samo da se vidamo u pekari. Jesi li nešto organizovala za Novu godinu? Mogu da budem slobodan da bi proveli zajedno to večer.

- Ne mogu ništa planirati jer me majka tjera da idem s njima kod sestrine buduće svekrve i svekra. Tamo će organizovati proslavu. Objaviće svima da su zakazali svadbu za jun mjesec. Rado bi to izbjegla ali teško. A radim to večer do osam, tada zatvaramo. Sama sam izabrala smjenu, samo ne bi li imala izgovor da ne idem.

- Hmm.. znači da ja radim to večer?

- Radi. Mi ćemo se nekako dogovoriti. Možda se vidimo prije nego kreneš na proslavu. To su ti udarni dani za posao imamo mi ostale dane za nas.

- Ne smeta ti to?

- Pa u principu ne, možda će mi od 50 tvojih tezgi jedna zasmetati ako budem u nekom lošem raspoloženju pa ću ti možda gundati. Ali to ti je posao, voliš ga a ja ionako ne praktikujem tu vrstu provoda. Dobro je da malo izađem među ljude previše sam se povukla. Ponekad ćeš me voditi sa sobom da se malo i ja proveselim. Doduše, više volim putovanja, prirodu... Ali ima nešto drugo što me muči. Mislim... da ću biti ljubomorna.

- Ljubomorna? - iznenadio se on.

- Sinoć sam gledala s kim si se sve slikao i... pa, prilično sam se uživirala. Na fotkama su dvije, tri dame opasne blenule u tebe... Nisam sigurna kako ću ja sve to podnijeti – ovo je bilo pomalo smješno ali i vrlo ozbiljno što mu je rekla.

- Hmm... riješićemo to – oči su mu se toplo smješile dok je gledao. Hrabra moja ljubavi... kako mi samo iskreno saopšti – isprepleo je prste s njenima, prilično začuđen. Nije znao bi li se smijao ili da ovo prihvati kao vrlo ozbiljno upozorenje. Vidio sam i kod drugih muzičara te probleme pa sam se na neki način spremio. Mislim da ćemo to riješiti. Ne treba da brineš.

- Ne?

Odmahnuo je glavom smješkajući se i opet je ljubeći.
Vjerovala mu je.

- Dobro, sad mi je lakše kad sam ti rekla. Bolje sad da
krenem dok smo još u hodniku.

Ispratio je, otrčala je do pekare, odradila smjenu tako da
nije mislila ni o čemu osim o njemu.

POGLAVLJE 7.

Nesporazum sa Verom je bio tek početak. U slijedećih nekoliko dan kao da je sve krenulo naopačke.

Prvo se desilo nešto zanimljivo što je počelo kopkati Žanu. Vera joj je rekla da ga je vidjela dan ranije u društvu neke djevojke uređene u turbo folk stilu... To je moglo biti istina, ali nije bila sigurna jer su se on i Vera stalno kačili.

Njih dvoje su se normalno dopisivali. On je pisao nježne poruke a Žana njemu "pažljive". Nije mogla još da se oslobodi i kaže mu preko telefona da joj nedostaje ili nešto slično.

Sutradan je došao i sve je bilo normalno. Rekao joj je da će imati svirke za Novu godinu i da sad radi pjesmu za jednu folkerku. Rođena je u inostranstvu i tamo živi. Pretpostavila je da je to ta djevojka s kojom ga je Vera vidjela.

U busu, na putu kući, isti dan ju je nazvao na telefon i saopštio joj da će sutra krenuti na put, da ne brine. Ako bude budna večeras da će joj pisati.

Tako je i bilo. Oko jedanaest je pitao spava li. Pa su se malo dopisivali, trudila se da bude suzdržana što je i on primjetio.

Napisao je da mu izgleda da se dopisuje sa svojom tetkom. I da im dopisivanje ne liči na ljubavno. Na to mu na odgovorila "dragi gospodine, izgleda da ste Vi nešto pogrešili, ali dopisujete se sa svojom pekarkom". To ga je nasmijalo i zaključio je da uveče nije razgovorljiva. On nije bio ujutro, a ona uveče.

Ali ujutro oko deset, ugledala ga je u pekari i začudila se. Bila je ogromna gužva. Vidjela je da je neraspoložen, samo je zavrteo glavom i rekao "odloženo" na njeno neizgovoreno pitanje - šta se dogodilo, zašto nije na putu?

Školarci su stajali ispred vitrine, nije mogao da joj priđe bliže, nego je pre ko njih dobacio da će doći kad prođe gužva.

Pred kraj radnog vremena pojavila se opet i njena majka. Pitala se zašto joj jednostavno nije javila telefonom za haljinu. Čim je došla to je značilo da još nešto ima u planu.

- Sad treba da kupiš cipele ili čizme, vidjela sam u gradu...

- Majko, imam cipele neću sad trošiti na to pare.

- Nemaš odgovarajuće, haljina je stvarno divna. Mogla bi i neku maramu da kupiš, možda i nakit...

- Majko! Neću ništa da kupujem! Neću ja tu da radim cijeli mjesec ko crnac da bi kupila jednu haljinu koju ću nositi dva časa. I to još tamo gdje, ama baš nikoga, ne zanima kako ja izgledam.

Žana je eksplodirala ne uspjevši se suzdržati. Već je bila iziritirana gužvom koju su imali danas u pekari, a majčino tražnje para kao da ona zarađuje milione je "gurnulo preko crte" pa je pukla. Imala je jedva za osnovno, a ona ju je tjerala da cijelu platu spiska na jedno uređivanje.

Gospođa je gledala u zacrvenjenu kćer ljutito.

- Pa nađi posao koji se bolje plaća Žana! Zašto si studirala? Kako je Sara našla! Završila fakultet i za šest mjeseci pronašla odgovarajući posao. Ima veću platu nego momak. I još je pametna pa mu kaže da imaju isto. Ne mora sve znati.

Sad je već bila na rubu živaca od nemoći. Nije dosta što je gnjavila kod kuće nego će sad još i na poslu nastaviti dok ih kolegice slušaju.

Iznervirano je zavrnila očima od nemoći i tada ugleda njega kako ulazi na lijeva vrata. Srce joj se obradovalo, ali se sjetila da je majka još tu.

- Dobro mama, kad završim posao idem po haljinu. Dogovorićemo se za cipele kad dođem kući - obećala pomirljivo samo da ova ode.

Odahnula je, jer je gospođa, dobivši bitku, krenula prema izlazu. On je bio na dva metra od pulta gdje je ona slagala neke čokoladice i brisala police. Međutim, rano se poradovala.

Majka se okrenula i vratila do Žane. Skoro u isto vrijeme bili su ispred nje. Mislila je da će prokuvati.

- Žana, zaboravila si mi dati svoju karticu. Mogu i ja pogledati cipele pa ti ih donijeti kući da probaš. Onda ne moraš ti ići.

On je dio toga čuo i zainteresovano je gledao u njenu majku. Bilo mu je jasno da je ona osoba iz Žaninog privatnog života, samo nije bio siguran u kakvoj su vezi.

- Dobar dan Žana – nasmiješio se usnama, ali su mu oči ostale ozbiljne.

- Dobar dan... i tebi – usudila se da kaže.

Veselo je pogledao na ovu hrabrost. Odvažila se ne persirati mu pred gospođom. Obično je, kad bi ih neko slušao, ona njemu persirala.

- Hoće li Žana više ta kartica? - upitala ju je majka diskretno, malo okrenuvši leđa njemu. Imaš još jedan čas do završetka smjene, ja ću pogledati u dvije, tri obližnje radnje pa možemo zajedno otići do grada.

- Niii... slučajno!

Žana je to tako žučno ispalila da su njih dvoje blenuli u nju. Srce joj se uzlupalo od stresa, vrućina joj je udarila u glavu jedva je hvatala vazduh.

Radije bi ovog sekunda otrčala dvadeset i pet kilometara do aerodroma nego išla s majkom u šoping. Svaki put bi tri dana preplakala nakon toga. A sad jednostavno nije imala više živaca za to.

- Polako Žana, nemoj se uzrujavati! Je li te to neko nasikirao? Jesam li ja nešto skrivio? - umješao se on, osmjehnuvši joj se ohrabrujuće i dalje pažljivo motreći njenu majku.

- Ne, ne, nisi ti ništa kriv – rekla mu je zahvalna na tome što želi da je smiri. Ovo je moja majka, nagovara me nešto... a meni nije pravo - objasnila je iskreno i mnogo

smirnije nakon njegove intervencije.

Postalo joj je jasno da je on upao u razgovor kad je vidio kako se ona nasikirala. Pristojnost bi nalagala da se ne miješa u njihov dijalog.

- Dobar dan gospođo, ja sam Predrag – klimnuo je glavom ljubazno gospođi kad ga je pogledala.

- Zdravo mladiću – dobacila je nezainteresovano preko ramena. Nije je zanimalo upoznavanje sa Žaninim mušterijama.

- Šargarepice... ja ću sjesti za sto pa ti dođi kad budeš imala vremena... - on intimno dobaci Žani.

Na prethodni razgovor između njih dvoje gospođa nije obraćala puno pažnje. Ali kad joj je rekao Šargarepice, Žanina majka se sumnjičavo izbuljila u njega. Onda je naglo pogledala kćer.

- Sjedni ti, sad ću ja... - klimnula mu je glavom dok je usluživala dvojicu školaraca pecivima. Otišla je do kase da im naplati.

Majka je za to vrijeme bacila sarkastičan pogled na njega. On je to primjetio.

Zaključila je da je još jedan koji se pokušava udvarati njenoj kćeri. Barem je bio uredan, vrlo pristojno i kvalitetno obučen. Ali je izgledalo da s njim nema šale. Izgledao je kao neki "opasni momci".

Žana se vratila do majke noseći svoj novčanik. Izvadila je karticu i stavila na pult.

- Kako to radiš bezvoljno...c,c,c... Treba ti cijeli dan da se pokreneš – prekorila je.

Uzdahnula je i zažmurila na to sprečavajući suze da krenu. Čučnula je da vrati novčanik u ormarić ispod pulta i da se barem na trenutak "sakrije" od majke.

- Gospođo, gospođo – odjednom se javi on dignuvši ruku.

- Meni se obraćate mladiću?

- Molim Vas da pazite kako pričate... i šta, Šargarepici – ustao je i prišao joj osmjehujući se kao da joj daje komplimente.

- Molim? Kako ono rekoste da se zovete?

- Ja sam Peđa, Predrag, a Šargarepica je osjetljiva dušica i molim da je ne rastužujete.

- Ja sam joj majka momak! - naglasila je ono majka.

Gledala je čas u Žanu, čas u njega.

I Žana je pogledavala zabrinuto u njih. Nije joj bilo jasno zašto je on ustao i došao do njene majke.

- Bez obzira ko ste gospođo budite pažljivi prema Žani.

- Sram te bilo mladiću! Ja sam joj majka, rodila sam je, živi pod mojim krovom...

- To što ste je rodili... mnogo Vam hvala na tome. Ali niste morali, to je stvar Vaše odluke da radite... određene aktivnosti. A što se tiče krova, ja je nagovaram da pređe pod moj krov.

- Žana?! Šta on to priča?! – gledala je u kćer koja je bez riječi zurila u njih dvoje. Mladiću... ako pretendujete da joj budete momak, onda bi bio red da dođete kući i predstavite se, a ne da me ovako iznenađujete na njenom radnom mjestu.

- Treba iskoristiti svaku priliku, ne može sve biti savršeno. Rekao vam to u pekari ili kući, smisao je isti.

- Dakle Žana stvarno! A oprostite mladiću... kad već ovako slobodno pričamo i "intimiziramo se", čime se Vi bavite ako nije tajna? Ako se ičim bavite naravno... Osim što izgleda oblećete oko moje kćeri.

- Muzičar sam, imam bend. Sviram svadbe, ispraćaje u vojsku – rekao je izazivački. Pišem pjesme, muziku za pjevače...

Zinula je gledajući ga kao da je vanzemaljac. Žana je mislila da će se "skljokati" nakon ovog što je čula.

- Lijepo... baš lijepo. Dobar je to posao vjerovatno... meni se učinilo da ste "opasan momak". Srećom niste jel'? - podbola ga je. Baš sam srećna zbog toga. Žana! - rekla je strogo. Daj mi karticu i kad kreneš kući uzmi haljinu! Zbogom mladiću!

- Haljinu? - zainteresovao se.

- Da mladiću... sašila sam joj divnu haljinu. Treba da izlazi među pristojne ljude... na svom nivou! Da bi tamo našla finog i... "normalnog" momka.

- Ma šta kažete... Tražite joj momka? Možda ga nađete u Bajinoj Bašti. Jeste li Vi čuli gospođu za Bajinu Baštu? Nisam bio, al' kažu mnogo lijepo mjesto. Ima jedna pjesma od Rokeri s Moravu... "udaio sam taštu u Bajinu Baštu"...ne znam kako ide dalje... možda "jadna Bašta kad joj dođe moja tašta"...

- Taštu? Baštu?

Žanina majka se totalno pogubila zbog Peđinog bezobrazluka. Niko nikad s njom nije tako razgovarao. Bila je profesorica u penziji, vrlo stroga i na nivou.

Nikad nije vikala, ni sa kim se nije svađala, ali njen stav i njena shvatanja su bili dovoljni da je se plaše i bježe od nje. Smarala ih je sve svojim tvrdim principima.

Otišla je izbezumljena, pogledavši nju prekorno i ništa više ne govoreći. Toliko je zbunio, da nije uzela platnu karticu sa pulta.

Žana je sa zanimanjem pratila ovaj dvoboj, što je najinteresantnije, nije se jako uzrujala zbog njihovog prepucavanja.

Procjenila je da može sam izaći na kraj s njenom majkom, a da pri tom ostane dovoljno pristojan. Do sada je uvijek dokazao da sve što radi, uradi tako da zaštiti nju. Imala je povjerenja u njega, i to joj je pomoglo da se smiri umjesto da totalno prolupa.

- Jesi li se umorila ljubavi? Danas ti je bio naporan dan – nježno je gledao sa razumjevanjem. Daj mi kafu, običnu, nemoj sad da se mučiš spremajući mi onu moju. Može i pita s jabukama, pa ću te sačekati dok ne završiš posao – rekao joj je s puno saosjećajnosti kad je došla k njemu.

Za nekoliko minuta provedenih s majkom jadnica je izmjenjala boje kao semafor. Prvo je probljedila, skoro zaplakavši na majčine nemilosrdne komentare, pa je pozelenila od muke a na kraju je eksplodirala i pocrvenila ko njena uniforma. Gospođa tašta mu je baš digla živce. Da nije bilo Žane u blizini još bi je bolje ispreskakao.

- Bajina Bašta, ha? - osmjehnula se. Njegova pažljivost ju je prosto liječila i smirivala.

- Daću ja njoj "traženje momka za tebe". Imaš ti svog momka – uzvratilo joj je osmjehom punim ljubavi, krišom joj milujući prste ispod stola kad mu je ipak donijela njegovu kafu. Zaslužio je da se potruđi.

Krenuli su šetnjom s rukom u ruci. Žani je bilo čudno što je dvoboj njih dvoje ovako dobro podnijela. Čak štaviše, osjećala se smireno što je on uspio bez nerviranja da spusti njenu majku sa oblaka.

- Pa najdraža, izgleda da ćemo se ja i tvoja majka slagati kao i većina tašti i zetova na ovom svijetu. I u pjesmama.

- Pa si joj izmislio pjesmu? - Žana nikad nije čula za tu pjesmu.

- Nisam dušo, pjesma postoji. Bio sam fin pa joj nisam otpjevao cijeli refren: "udaio sam taštu u Bajinu Baštu, otkad mi je prazna kuća dišem s puna pluća, svi od reda častim, a imam i zašta, ko što rđa jede gvožđe glockala me tašta".

Žana je iznenađeno slušala njegov melodični glas dok joj je pjevušio refren pjesme.

- Hahaha... smijala se u čudu. Pjesma je stvarno postojala.

Zastao je, uzeo je za ruke, i gledao kako se veselo smije. Polako, uživajući u njenom srećnom licu spustio je usne na njene. Zatvorila je oči i odgovorila mu. Stajali su na biciklističkoj stazi, poneka pahulja je provijavala, još se nije smrklo, pješaka skoro nije ni bilo. Ako ih je iko vidio to je bilo iz busa ili automobila što su prolazili cestom.

- Eto Šargarepice sredio sam ti majku, prebacio sam fokus sa tebe. Sad ćemo ja i ona ratovati, a tebe će ostaviti na miru – rekao je nakon poljupca dok su im se nosevi dodirivali.

- Bolje bi bilo da si bio pristojan.

- Ne bi bilo bolje, ne može sve biti kako ona hoće. Šargarepice... razmisli ozbiljno da dođeš k meni.

- Ne...ne mogu još...

- Ne treba da se bojiš, stvoreni smo jedno za drugo. Kad budeš imala slobodno možemo otići zajedno negdje.

Pozvao je taksi pa su se odvezli do šnajderke. Malo joj je bilo neugodno što ide s njom, ali htio je. Možda šnajderka spomene njenoj majci da je došla s momkom.

Na lutkama su bile izvještene tri haljine. Donijela joj je njenu. Haljina je bila od crnog pliša, sa vezom od srebra i naborima po grudima. Sašivena po balon kroju kako se to zvalo. Široka i vrećastija od struka a sužavala se iznad koljena. On je iznenađeno gledao haljinu.

- Šargarepice... - šapnuo je iznenađeno - pa ovo izgleda ko one napuvane helanke u doba Šekspira...

- Probajte - nagovarala je šnajderka gledajući njega sa zanimanjem.

Žana je obukla haljinu, a on i šnajderka su blenuli.

Crvena kosa po sjajnom plišu se rasula... Crne oči i bijelo lice uz srebrni vez...

- Stvarno ti majka ima besprekoran ukus! - morala je priznati žena. I on se složio. To nije bila nježna Žana, nego zgodna djevojka koja obara s nogu.

Izvadila je pare iz torbe. On je pokrio njenu ruku svojom i stisnuo je. Nije želio da ona plati, a nije htio da se raspravljaju pred krojačicom. Samo je šapatom upitao "koliko joj trebaš dati?". Šapnula mu je cifru. Iznenadio se. Valjda je mislio da je to skuplje.

Nije vidjela koliko je dao, ali po osmjehu na šnajderkinom licu zaključila je da vrlo zadovoljna dobijenim. Uz to odao joj je iskreno priznanje za rad.

- Zašto si ti platio?

- Ovo je Žana zato što sam se ogrešio o tvoju majku. Vrijedi svaku paru. Svaka čast, nisam mislio da je ovoliko talentovana. Vjerovatno si od nje naslijedila ljubav prema lijepom i arhitekturi. A nisam znao da je šivanje tako jeftino. Jesi li umorna? Možemo da pogledamo i čizme uz haljinu.

- Neću da kupujem čizme, ima ih moja prijateljica. Obula ih je dva puta, šivene su uz nogu i visoke preko koljena. Posudiću od nje za to večer.

- Šta ćeš ako ti majka kupi? Možda je i ona sad u šopingu kao mi.

- Ne spominji mi.

- Neću, ako imamo drugih tema - šetali su zagrljeni.

- Trebao si da budeš manje otvoren – ukorila ga je blago.

- Majka ti je prestroga, a obećao sam sebi, ko god te pogleda krivo ili rastuži da ću mu ... da ću ga srediti.

Ovo je iscrpljenoj Žani opet vratilo osmjeh na lice.

Zastala je, zagrlila ga i pružila mu usne. Bili su udaljeni dvije busne stanice od Žaninog stana.

Išli su zagrljeni, polako, više od pola časa. Brinuo se da li joj je hladno, malo jeste bilo, ali nije htjela da prizna. Nije bilo izgrađeno ništa na tom dijelu s desne strane osim nadvožnjaka pa je smatrala da ih niko neće vidjeti. S lijeve strane su bili veliki trgovački lanci, diskonti, saloni namještaja, koji su se protezali sve do njenog bloka.

- Žana, ljudi osjete strah kao životinje i često napadaju. Bojim se i ja, ali to prikrijem pjesmom i šalom. Ajde da negdje sjednemo, treba da ručaš – predložio je kad su se približili zgradama.

- Ne mogu ostati danas, dogovorićemo se drugi put. Jesi li ti gladan?

- Nisam, možemo onda barem sjesti u kafić - pokazao joj je glavom kafić na početku naselja.

- Moraš li ti danas raditi? Jesi li nešto dogovorio - upitala je kad su ušli u kafić.

- Ne moram, ali je izvadio telefon, nazvao nekog i rekao da će doći sutra a ne danas.

- Ometam te.

- Ni u ludilu to nemoj govoriti.

Skinuli su jakne i sjeli na klupu jedno do drugoga. Bilo je samo troje ljudi u kafiću. Konobar i dva momka koja su pričali s njim.

Nježno je obgrlio i povukao bliže sebi. Razvedrila se jer je haljina bila lijepa a oni su bili prvi put sami.

- Mada me nisi pitao za ovo, nego si rekao da ćeš me otpratiti, ja bih rekla da ovo možemo ubilježiti kao naš prvi sastanak.

- Nek ti bude. Ja računam od prvog dana kad smo se sreli – osmjehnuo se radosno.

Naručili su kafu kad je došao konobar. Iza njihovih leđa je bila žardinjera, iza žardinjere vješalice za kapute kod ulaza. Lokal je imao dupla ulazna vrata i mali antre, tako da se čuvala toplina u lokalu. A njih je to sada diskretno zaklanjalo od drugih. Kroz velike prozore vidio se snijeg na padini koja se protezala malo dalje od zgrade.

- Hoćeš da upoznaš moje? - uzeo je telefon.

Klimnula je glavom, sledećih deset minuta joj je pokazivao slike i objašnjavao ko je ko. Sjedila je uz njega, lijevom rukom je obgrlio i privukao uz sebe.

Naslonila se laktovima na sto, njegova brada se naslanjala na njenu glavu. Povremeno bi spusti poljubac na njenu kosu, tjeme, desno uvo...

Nije bila svjesna da je nekoliko puta uzdahnula kao zadovoljno mače koliko joj je bilo lijepo.

Onda su gledali njene, pa mu je objašnjavala ko je ko od njenih. Dok mu je pričala odmicao joj je kosu, osjećala je njegov dah i nježnost iako je bio vrlo ozbiljan.

- Zdravo Žana - podigla je pogled kad je čula pozdrav. Momak iz njenog kvarta, možda njenih godina. Mirno ga je pozdravila i upoznala ih. Rekla je da je to komšija a on je sam rekao da je "Predrag, Žanin momak".

- Ti to reče da si mi momak?

- Jeste, ja mislim da sam ti momak, slažeš li se?

Nasmiješila se nestašno, uzvratio joj je osmeh. Opet se prislonila uz njega. Privukao je još čvršće sebi opet je ljubeći po kosi i čelu.

- Sad, dok si bio na putu... shvatila sam na koga me

podsjećaš.

- Na koga?

- Na Džima Morisona. Znaš za njega?

- Naravno dušo. Sviram neke njegove pjesme.

- Imaš istu kovrčavu kosu, mada ti je oblik lica drugačiji, i usne... ali imate obojica u sebi neku sličnu "divljost" i čudnu tugu. Otac mi je rekao da je bio momak razapet kao da su dvije duše u njemu. Jedna rušilačka, divlja koja se branila protiv nevidljivih okova, druga izuzetno inteligentna i izuzetno osjećajna.

Uporedio ga je sa Nikolom Teslom. Samo što je Tesla našao pravi put, put asketizma da obuzda tu neukrotivu energiju u sebi a muzičara je divlji dio natjerao da sam sebe uništi. Tata ga je jako volio, bio je tinejdžer kad su oni počeli svirati.

- Hmm... otac ti je zanimljiv čovjek - rekao je ozbiljno i zamišljeno. Ima tu istine. Danas smo počeli mila, uskoro će i ozbiljni razgovori doći na red. Onda ću ti reći sve što želiš, i što mislim da je važno da znaš. Otac ti je drugačiji od majke?

- Mnogo. Smiren je, odgovoran i srdačan. Nikad ne gunda, samo nekoliko puta je izgubio živce s majkom i opraio je dobro. Inače sve rješava mirno i razumno. Majka je čula nekoliko mjeseci prije vjenčanja pjesmu "Gloria", od Džima Morisona. Pjesma je... hmm... bezobrazna. Kad je to shvatila, rekla je ocu ako smjesta ne baci to da je gotovo s njima. Pružio je ploču da je ona baci, ali je rekla da ona te neandertalce neće doticati. Tata je zamotao u kese, bacio u kontejner, pa zvao druga da je izvade. Poslije su pričali da je tatin pijani drug Toza ušao u kontejner da spava. Otac je cijelu platu morao dati da mu vrate ploču. Čuva je u duplom omotu, sakrivenu. Rekao mi da ne smijem majci da kažem kad sam je pronašla kod djeda i bake.

- Opasna je profesorica – smijao se.

- Na njihovom vjenčanju je Toza popio, i tako pijan počeo da uzvikuje "O Gloria, o Gloria..." Zamalo da majka otkaže svadbu. Otac se vadio da su ga vidjeli kako baca nešto u gluvo doba noći, pa su tražili šta je bacio i tako povezali. Majka s Tozom ne priča jer je zove Gloria. Nemoj ti slučajno da nešto aludiraš, jer će me se odreći.

- Ne boj se ljubavi. To su njihove stvari ja ću samo da je podbadam kao taštu. Važno je samo da ne sikira tebe, to joj neću dozvoliti.

- Ihh... blago meni – uzdahnula je dirnuto.

Odatle je on otišao taksijem a ona se uputila kući.

- Jel' te to draga ispraća? Imaš curu? - pitao je taksista koji je dugo poznao Peđu.

- Jeste, djevojka mi je.

- Ozbiljna veza?

- Najdraže biće na svijetu.

- Opa svirac! Pade i ti! E pa, dobrodošao u klub!

- Kako ti žena?

- Luda ko struja! Sad umislila da se švalerišem sa nekom djevojkom koju vozim na aerodrom. Zove me na privatni broj tako smo se dogovorili, a ova da poludi. Plašim se da će napasti ženu bez razloga. Ja je za svaki slučaj upozorio da mi je žena ljubomorna.

A ova neka opasna bato, hladno me pogledala i rekla "obuzdaj ti svoju ženu, napadne li mene, ni krivu ni dužnu, doći ću joj glave". Eto šta su ti žene.

- Pa bato, oko Breda Pita se žene ne tuku kao oko tebe – smijao se Peđa.

- Nije ni njemu lako uz sve pare! I njegove su lude ko i ove moje... Juče stala u hodniku na izlazna vrata, izdrecila se na mene "kuda ćeš?", samo što joj nije para na uši krenula... Pomislio sam, "gotov si majstore"! "Pa kako kuda ću luda ženo! Idem da radim!", kažem joj. "Ne ideš ti nikuda dok ja to ne provjerim!" Nisam smio da mrđnem. Joj... brate moj, nije mi lako... - kukao je.

- Ne mogu ti pomoći, možda se i meni desi kao i tebi... nije ni mojoj pravo da se žene vrte oko mene. Ali je ona toga vrijedna. Ako treba odreći ću se nastupa.

- A čega ja da se odreknem? Taksija?

POGLAVLJE 8.

Žana je, misleći samo o njemu, zaboravila da je kući čeka majka i da može imati problema. Začudo, niko joj ništa nije rekao. U gostima su im bili prijatelji, inače komšije u zgradi. Žana im se malo pridružila pa otišla da ruča. Tek ujutro se probudila i shvatila cijelu situaciju.

A majka je, nakon susreta sa "zetom", izgubila volju za šopingom. Vratila se kući, usput se uspjela i smiriti, i saopštila mužu (i to prilično prisebno) šta se dogodilo u pekari...

- Ima neki kovrdžavi, visoki, samo što nije krenuo da me bije. Nju zove Šargarepice.

- Žana ima momka? Ništa nije rekla... E pa dušo, sad je i ona našla sebi zaštitu, nećeš moći više da se izdireš na nju.

- To ona samo misli.

- Izgleda da i ti "samo misliš da ćeš moći". Tako će ti reći taj momak. Znaš li šta radi? Gdje je zaposlen?

- Bolje da ne znam! Strašno! Dobro se nisam srušila. Momak je neki muzičar. Ima bend. A možda me samo zafrkava. Meni više liči na mafijaša. Znaš šta mi je rekao? "Jadna bašta kojoj dođe moja tašta!"

- Ahahaha...stvarno je talentovan!

- Valjda će je to brzo proći. Odlučila sam da je puno ne kritikujem. Sad je baš u nekoj "antiprotivnoj" fazi. Šta god da joj kažeš, uradi suprotno zdravom razumu.

- Da si prije ućutala možda ti se ne bi desio muzičar!

*****

Sutra su na poslu svi već znali da je on otpratio kući. Vera je čekala da preda smjenu i krene kući. I dok se Žana spremala da preuzme posao Vera je "popalila" njen telefon sa pulta.

- Da vidimo šta se piše svircu... - čeprkala je po njemu.

- Šta to radiš? - vrisnula je Žana kad je shvatila da je to njen telefon. Daj mi telefon Vera!

- Čekaj da pročitam koju poruku... malo da se zabavim.

Žana je već vukla telefon ali ga Vera nije puštala.

- Čekaj polako! Da vidim šta ti piše i šta mu pišeš. Šalješ li mu slike za laku noć? A on tebi? - uspjela je da se izbori za telefon i sakrije ga iza leđa dok je Žana obigravala oko nje.

- Gledam li ja šta ti pišeš svome mužu?

- Šta da mu pišem? Kupi mlijeko i pivo! Ili "otpila sam gutljaj tvoje rakije" ako primjeti slučajno da fali pola litre....

- Sonja! - zvala je koleginicu. Šta će ispasti sa Žanom i ovim muzičarem, šta ti misliš? - zafrkavala ju je.

- Šta će ispasti? On je jak, pametan, ona fina i strašiva. Ispašće dobro. Vidiš da je voli? Učinio bi sve za nju, znaš kakvi su muškarci kad im proradi želja da zaštite ženu...

- Mome jedino proradi želja da zaštiti pivu... - sarkastično je odvratila Vera.

- Nisam strašiva! - bunila se Žana što pričaju ko da ona nije tu.

Na to su se njih dvije pogledale uz "aha, nisi"...

Došla je kući sa zakašnjenjem jer je jedva uštimala kasu. Uključila je kompjuter na pet minuta da vidi ima li pošte.

Pisao joj je kolega iz Švedske, Olaf. Želio je, ako može, da mu opet dizajnira kamin od domaće opeke. Jedan njegov klijent ga je vidio kod njega, osjetio miris pečene gline i jako mu se svidio. Platiće joj projekt i sve troškove. Žana samo što nije pala u nesvjest. Zaplakala je od radosti i muke. Napokon se nešto pokrenulo.

Uradila je već dvadesetak manjih projekata, pejzažna uređenja, kolega iz Indije je to koristio u svom projektu, stariji kolega koji je imao biro isto je iskoristio neka njena rješenja. Dobila je nešto za to para ali je to sve bilo malo i neredovito. Bila je svjesna da mora ponuditi besplatno da bi stekla iskustvo, da bi je primjetili i da bi tako mogla dobiti ozbiljnije poslove.

A najveću pomoć je dobila zahvaljujući popularnim društvenim mrežama. Gledala je svaki dan fantastične građevine kolega iz svijeta ali je željela raditi manje projekte, samostalne, sa puno topline i pozitivne energije. Na primjer sa ugrađenim solarnim panelima, toplinskim pumpama ili grijaćim cijevima, kuće poluukopane u zemlju... Možda neku seosku mljekaru ili farmu koja se grije na slamu ili drvene otpatke...

Otišla je u krevet sva uzbuđena, nešto joj je govorilo da se stvari nakon tri godine čekanja napokon pomjeraju s mrtve tačke. Ustvari, možda su se pomjerile kad je onako sluđena prihvatila posao u pekari... Da, možda joj je taj posao promjenio život.

Posljednja dva dana stare godine Žana je radila popodnevnu smjenu. On je opet došao i sa zanimanjem je gledao u nju. Bila je smirena, vedra, dobro raspoložena.

- Pa gospođice danas ste čarobni! - rekao je s nježnim osmjehom. Da se niste možda zaljubili?

- Nisam, nisam danas. To mi se desilo ima već neko vrijeme – rekla mu je gledajući ga podignutih obrva i praveći facu kao slatka djevojčica.

- Stvarno? Svaka čast! Je li dobar momak? - iznenadio se tim priznanjem.

- Opasan – šapnula mu je u "povjerenju".

- Stvarno? Pa nemojte sa mnom razgovarati, može me napasti – nasmijao se jedući je očima tako prekrasnu.

- Ajde devojkko pomjeri se više, šta si se zalijepila za njega! Hoćemo li cijeli dan čekati da se ti dovučeš? - začula je glas iza sebe.

Četiri tinejdžera su sjela jedan sto dalje od njega. Iznenadeno je zastala pa pogledala u njega. Ali već je bilo kasno, suzio je oči i polako ustao sa stolice. Dok se Žana snašla, momak je imao glavu u tanjiru izvinjavajući joj se što je "uznemirio". Niko od njegovih drugova se nije usudio pomjeriti.

- Nastavićemo kasnije gospođice, još me interesuju neke stvari u vezi te vaše zaljubljenosti – šapnuo joj je dok ga je bez riječi gledala. Mirno se vratio za sto, osmjehnuo joj se ohrabrujuće, i nastavio čitati s mobilnog i piti kafu.

Ona je donijela momcima narudžbu izvinjavajući im se. Četiri tinejdžera namirisani ko parfumerija.

- Momak je lud! - javi se opet ovaj što mu je glavom obrisao tanjir. Ovo je iživcira pa ga i ona malo "kvrcnu" iza uva.

- Oboje ste ludi! - bunio se.

Žana ga je s izazivačkim osmjehom gledala i pokazivala očima u Predragovom smjeru. Momak je shvatio.

Ako nastavi ona će opet zvati njega pa će ovaj put dobiti bolju lekciju. Sve se osvrtao iza sebe da ovaj opet ne ustane.

- Dobiću otkaz! Izbaciće me gazda čuje li za ovo! Zbog mene si počeo da nam biješ goste u pekari!

- Samo nek' proba. Da mu daš otkaz kad budeš htjela to možeš, ali da on tebi daa...

Vera je prošla pored njih i vjerovatno čula ovo, jer je zavrnila očima gledajući nju. Uzdahnula je kad je prebacio nogu preko noge da su sve djevojke okolo posmatrale taj prizor. Stala je uz njega i iskoristila priliku da se očeše svojom nogom o njegovu.

- Moraću vas zamoliti da podvučete noge pod sto. Da ne bi dame u pekari počele masovno zapinjati o Vašu nogu i padati po Vama...

- Stvarno si danas nevjerovatna – imao je komičan izraz lica.

Naklonila se šaljivo na to.

Krenuo je oko četiri iz pekare, trebao je večeras imati probu i organizovati sve za svirku. Dva dana će svirati u hotelu. Prvo veče u velikoj sali, gdje je organizovan doček a drugo u diskoteci hotela.

Ispraćajući ga, poslala mu je poljubac dok je odlazio.

Nije željela da joj piše poruke i da ga tako opterećuje dok radi.

31. decembra je ustala, skuvala kafu razmišljajući kako da prebrodi večerašnju proslavu. Poslagala je garderobu za večeras da je sve dočeka spremno kad dođe s posla. Telefon joj je zazvonio oko deset. On!

- Gdje je moja Crvenokosa ljepotica... Dobro jutro zlato moje.

- Već si ustao? Dobro jutro i tebi.

- Jesam, Žana želim da te vidim – rekao je bez oklijevanja. Neću da odem na svirku a da te ne vidim prvo nasamo.

- Hmm... Ako je tako, možda je najbolje da dođem u "bazu".

- Dolaziš? Odmah?

- Čim se spremim, dolazim.

Krenula je za dvadesetak minuta, produžila jednu stanicu busom da je ne vide iz pekare, i pozvonila na vrata.

Otvorio je skoro istog trenutka kad je zazvonila.

Povukao je odmah unutra i zalijepio svoje usne za njene.

Uzvrćala mu je dok je držao njenu glavu uz sebe milujući joj kosu.

Čula ga je kako uzdiše, mrmlja, osjećala kako je grebe bradom, ne želeći se razdvojiti od njega kao ni on od nje. Jedva su disali kad su se razdvojili. Milovao joj je kosu, sklanjao iza uva pramenove i gledao je u oči ozbiljno.

- Žana... ja ne mogu više da čekam, želim da razgovaramo, i da krenemo naprijed.

Klimnula je glavom da se slaže. Nježno je milovala njegovu ruku koju je držao na njenom obrazu.

- Strašno mi je teško što večeras nećemo biti u ponoć zajedno. Ne znam zašto sam pristao, mislio sam to je dan kao i svaki drugi, ali u ponoć svako ljubi svoga a ti nisi sa mnom. Zvaću te u ponoći.

- Dobro - klimnula je glavom. I ona se kajala što se nije bolje snašla i pomogla mu da budu zajedno.

Otišla je na posao, gužva je bila ogromna. Tek oko šest se polako sve počelo smirivati. Žana je sve sklanjala, raspremala, umotavala... U osam i deset je krenula kući. Nije bilo puno automobila, narod se spremao za doček Nove godine.

Vozeći se skoro praznim busom osjećala se usamljeno i izgubljeno. "Pa šta ti bi, imaš čovjeka koga voliš a ti ga poslala da radi" govorio joj je glas iz srca.

Izašla je na stanici kod zgrade sa čvrstom odlukom da će ponoć dočekati u njegovom zagrljaju.

- Požuri Žana! Spremi se, moramo ići - saopštila joj je majka čim je ušla.

- Dobro majko, za pola časa sam spremna.

Tako je i bilo. Došli su kod Sarine svekrve, tu se već okupilo fino društvo, svi su skoro bili u paru osim troje manje djece. Samo ona nije imala momka uz sebe.

Krišom je saopštila Sarinoj svekrvi "da se ona samo došla javiti, ali da ide sa svojim društvom na doček". Žena je to mirno prihvatila. Sad je trebalo obavjestiti o tome majku.

- Mama, ja sad idem na doček. Javila sam se svima pristojno i to je dosta.

- Ma kuda bi ti? - izbečila se gospođa na nju. Onome svome muzikantu!

Nije je slušala nego je krenula u sobu po svoj kaput.

- Žana stani!

- Neću! Neću da u ponoć ljubim Sarinu svekrvu!

- Gdje ćeš sad! Taxi je skup! Nova godina je!

- Idem busom!

- Luda kćeri! - šištała je majka.
- Šta je bilo? - Sara im je prišla videći da se nešto događa.
- Hoće da pobjegne svome muzikantu!
- Neka ide – rekla je mirno nakon malog dvoumljenja.
- Jesi li i ti pri sebi, gdje da ide?
- Mama! Ostavi je na miru, idi tamo pomozı mojoj svekrvi. Imaš li para Žana?
- Imam, hvala ti seko.
- Javi kad stigneš do njega da ne brinemo.

Bili su udaljeni dvadesetak kilometara. Nije ni znala kako se tamo dolazi. Sjela je na bus i skratila barem deset kilometara. Izašla je na taksi stajalištu i pitala za koliko para bi je odvezao do hotela. Taksista je tražio 20 eura. Inače bi vožnja bila upola jeftinija. Složila se. Još je dovezao skroz do ulaza, objasnio joj kuda da krene i poželio joj srećnu Novu godinu.

Stajala je ko izgubljena Pepeljuga. Mnogo automobila gužva, muzika... Šta će reći kad je vidi? Tek se sad zamislila. Pa ako mu ne bude drago onda bolje i da nisu zajedno.

Na recepciji su joj rekli kuda da krene, muzika se čula ali nije vidjela ulaz. Napokon je pogodila kud treba. Glas koji je pjevao nije bio njegov. Ušla je u poluosvjetljenu salu, žamor je bio jako veliki, sjedio je za klavijaturom i mirno svirao. Kolega sa bradom je svirao gitaru i pjevao.

Uputila se prema njima nesigurno, u raskopčanom kaputu koji je posudila od sestre i svojoj balon crnoj haljini. Kad je došla na nekoliko metara zastala je i nije znala šta da radi.

Iza su bili stolovi, sve je vjerovatno bilo zauzeto. Nije mogla da se negdje skloni ili stane dok ne završi pjesmu. A onda je podigao pogled sa klavijatura. Gledao je ispred sebe prema mjestu gdje je stajala. I kroz svjetlo što je mjenjalo boje vidjela njegovo iznenađenje. Nije bio siguran je li stvarna ili mu se pričinja.

Nesvjesno se osmjehnula. "Eto vidiš da i plašljiva Žana zna da podivlja" pomislila je nestašno. Ustao je sa visoke stolice, i otišao iza bine. Bio je mrak, nije vidjela gdje je nestao. Pojavio se na vratima nekoliko metara iza nje.

- Žana! - išao je prema njoj ozbiljan, samo što nije potrčao. Bio je u tamnim pantalonama i bijeloj košulji zavrnutih rukava. Vrlo zgodan. Zagrlio je i poljubio dok je narod prolazio i kolege povirivale šta se događa s njim.

- Eto ja došla... - jedva je uspjela progovoriti. Ajde ti sad radi... - rekla mu je sva uzrujana plašeći se da ga ne zadržava, a i ne znajući šta dalje.

- Stigla moja ljubav i balon haljinica – smješio se srećno. Dođi, povukao je uzevši je za ruku. Doveo je do stola uza zid. Sjedile su neke tri žene za njim. Muškaraca nije bilo.

- Žana, ovo je naš sto, a ovu su supruge mojih kolega. Upoznao ih je.

- Ti sjedi s njima, ja ću doći čim budem mogao.

- Dobro, dobro, idi ti radi. Predraže... Ovo naše... neka bude samo naše. Ti ćeš meni svirati kod kuće, taj dio pripada samo nama. Ovo je tvoj posao, odradi profesionalno – ni sama nije znala otkuda je ovo izvukla, ali valjda je u njoj negdje ta odluka sazrela ranije. Nije željela da kaže gostima da je tu žena koju voli ili da joj posvećuje pjesmu.

Pažljivo je slušao i razumio. Sagnuo se, naslonio svoje čelo na njeno i poljubio je. Činilo mu se kad je to rekla da je u pravu, mada je htio da joj posveti pjesmu.

Vratio se na binu dok su ga kolege gledale smješkajući se. Malo je bilo nezgodno da ga vidi sa mjesta gdje je sjedila a crvenila je i od pogleda žena.

Najstarija od njih joj se ljubazno osmjehnula i pitala želi li večerati. Nije bila gladna. Osjećala je umor od cijelog dana i napetosti. Napokon je stigla na cilj. Uzela je samo sok. Nakon desetak minuta vidjela je neko komešanje.

- Sad će da preuzme tvoj dragi, pjevao je do sada moj muž - objasnila joj je plavuša.

Počela je svirka i ona je začula njegov lijepi glas.

Zbog jake muzike one za stolom nisu mogle razgovarati.

Žani je to odgovaralo da je ne bi ispitivale.

Slušala ga je, glasovi su se oko nje stapali. Sve joj je bilo u magli osim njega. U ponoć su gospođe ustale, pozvale i nju da idu čestitati muževima. Ustala je malo zbunjena, i krenula nesigurno za njima. Primjetila je da se osmjehuje gledajući je kako prilazi. Sigurno je bio svjesan kako joj je neugodno.

Kolega s bradom je svima čestitao, oni su svirali. A onda su njih četvorica sišli a mlađi momak je ostao za mikrofonom. Svako je prišao svojoj, poljupci i čestitanja su pali.

Bila je uzrujana i malo uzdržana jer nije navikla na toliku javnost. Doduše, svi su se bavili čestitanjima, nisu baš gledali u njih. I on je bio pažljiv, nije je ljubio strasno nego nježno.

Svidjela mu se ideja da budu diskretni i da čuvaju svoju ljubav za sebe. Upoznao je sa kolegama na brzinu pa su se vratili na binu. I onda se vidjela mladost, kondicija (sjetila se čvrstih mišića koje je dodirivala ispod majice).. On je slijedeća tri sata skoro non stop, sa samo tri pauze pjevao, stimulisao druge, repertoarom stvarajuću veselu i pozitivnu atmosferu.

Sari je poslala sliku njega na bini i čestitala im Novu godinu. Napisala je da ne brinu, jer će ostati zajedno i doći kući kasnije.

Bila je s njim i to joj je bilo dovoljno. Mirovala je, nije je zanimalo da pleše, nije mogla ni od umora. Samo je željela da je zagrlji i da se dočepaju onog njihovog hodnika i izvale na pod. Stvarno je bio profesionalac.

U pauzi je došao do stola, uzeo je sebi malo vina i vodu.
- Žedan sam, na nastupima popijem po dvije litre tekućine.

Klimnula je da razumije. Znala je šta ga brine, hoće li joj smetati ako pije vino.

Za sto im je prišao najprije jedan čovjek tražeći za suprugu pjesmu, pa onda jedna plavuša oko četrdesetak godina koja "obožava" kako on pjeva.

Zahvalio se mirno i pitao može li joj ispuniti muzičku želju.

Žana u sebi pomisli da je dobro što je precizan pa je plavuši rekao da će joj ispuniti "muzičku" želju, inače da je rekao samo da će joj ispuniti želju ko zna šta bi ona poželjela. Možda njega za Novu godinu. Rekla je pjesmu koju želi za nju i njene drugarice.

- Baš si fin. Zato cure šize za muzikantima.

- Je li to moja ljubav ljubomorna? - smješio se i šaputao joj na uvo.

- Izgleda ne malo, ali ti biješ mušterije u pekari pa valjda i ja imam pravo da počupam neku damu kojoj nije jasno kome pripadaš.

- Hahaha – pokušao je što tiše da se smije spustivši glavu i gledajući tako ispod oka u nju da drugi ne vide kako otkida od smjeha.

Bilo joj je drago da je dobro raspoložen, nježno ga je pomilovala po leđima. Sjedili su jedno uz drugo, svojom nogom pritisnuo je njenu, gledali su se i uživali.

- Opasna crna napuvana haljinica – šaputao joj je naslonivši se podlakticama na sto dok su mu vrhovi prstiju desne ruke doticali Žanu po nozi i mekanom plišu.

To se naravno nije vidjelo od stolnjaka.

Nisu mogli dugo da ostanu, on je rekao kolegama da još odmore a da će on otpjevati sam ove dvije pjesme koje su gosti htjeli.

Dok je pjevao plavušinu pjesmu prišla je i nekoliko puta ga fotografisala. I Žana je poželjela to, jer sad je bio sam i nije bio sakriven iza klavijature ali se uzdržala. Baš bi zabavile goste da počne naguravanje sa plavušom ispred njega.

- Hoćeš da ga i mi uslikamo? - kao da je shvatio njenu muku, najstariji kolega s bradom upita nju.

Klimnula je glavom iskreno da može. Uzeo je njen telefon i otišao da ga fotografiše. Pokazao je rukom prema njihovom stolu tako da je Predrag shvatio da to radi za nju. Izašao je naprijed do ruba bine da može bolje da ga uslika.

- Evo ga! - pružio joj je telefon. Vidi je li dobro.

- Najljepše zahvaljujem – rekla je crveneći.

U drugoj pauzi je izvadila slane perece koje je držala u džepu i stavila mu ih da gricka. Nije mogao da jede, ali je bar mogao da uzme nešto za grickanje. Za stolom su bili njih dvoje i supruga od gitariste.

- Pekarka jednom, pekarka uvijek – nasmiješio se.

- Žao mi je što sam onako bezglavo došla, da imam papira nacrtala bi te. Ona plavuša bi mi sigurno dala 200 evra za tvoj portret.

- 200? Dala bi ona 2000! Ali jedino ako s crtežom idem i ja. Kako sam ispao na fotkama?

Pokazala mu je, slike su bile dosta dobre.

- Plavuša je napravila sigurno bolje, ali me bilo blam da se guram s njom.

- A mogla si – podbadao je. Opasne žene ne trče za muškarcima, a ove iskrenije i hrabrije se usude jednom da priđu muškarcu, a ako ne uspiju iz prve, povuku se.

- Ova plavuša se neće povući, samo će tražiti drugog muzičara. Izgleda da je slaba na pjevače. Nije joj smetalo što ti je noga zalijepljena za moju i što si se naslonio na mene, ko da sam stub sa Partenona, nego me je ignorisala.

- Hahaha... - opet je dobio napad smjeha i spustio glavu prema prsima tresući se i pogledavajući je.

- Ljepoto moja pametna...važno je da izdržiš noćas. Ako uspiješ da ni jednu ne "nalemaš", za ostalo ćemo lako... - zafrkavao ju je.

Smješila se i ona, bilo im je baš lijepo jer su ostali sami za stolom.

- Trudiću se, ali ništa ne garantujem. Ako me nijedna ne isprovocira biću mirna – zafrkavala se. Za sada sam snimila nekoliko razočaranih koje su odustale od "nasrtaja" na tebe.

- Što te prije nisam našao... - uzdahnuo je. Lijepo je kad me ovako "štitiš" pa ne moram da se sam branim od dama...

To je rekao potpuno ozbiljno. Žani su se oči napunile suzama. Oboje su čekali nekog da ih voli, olakša muke, vrati radost.

Sjedili su leđima okrenuti sali, naslonjeni jedno na drugo. Nije mogla s ove pozicije da dobro vidi njih na bini ali im je sad odgovaralo da imaju malo mira od svih.

Srećom, oko njih se uvijek nešto događalo pa ostali nisu mogli cijelo vrijeme da bulje radoznalo u njih. Iznenadila ih je dolaskom, ali je nekako osjetila da su znali da postoji neka djevojka u Predragovom životu. Možda im je on nešto napomenuo ili su po njegovom ponašanju to otkrili.

Supruga od gitariste joj je rekla da imaju malu curicu. Ona ju je nekako najviše "zagledala" i to nekako čudno, nije mogla da objasni taj pogled.

Pitala je da li radi. Kad je čula da je pekarka skoro je zinula.

Žana se nasmijala da ženi ne bude neugodno pa se i ona opustila smijući se s njom.

POGLAVLJE 9.

U pet ujutro krenuli su kombijem iz hotela. Bila je mirna i strpljiva, nije htjela da im smeta. Mada je jedva držala oči otvorene od umora. Oprema je ostala u kombiju jer su sutra svirali u istom hotelu, a njih dvoje su iskricali ispred njegove kuće.

Dočepali su se toplog hodnika i oboje uzdahnuli od olakšanja. Zagrlio je teško uzdišući. Ljubili su se opet divlje, skoro sa suzama.

- Ljubavi moja... ljubavi moja, savršena si, savršena... -
ponavljao joj je.

Grlila ga je čvrsto. Pretpostavila je da je ovo savršena došlo zbog njenog pametnog i finog ponašanja večeras. Vjerovatno se bojavao kako će ona da podnese druge žene oko njega.

Raspremili su se, bez puno riječi legli u njegovu sobu, iako oboje iscrpljeni, nisu mogli zaspati odmah zbog umora i uzbuđenja. Samo su ležali i gledali se.

Nekako je razumio da ona od njega ne očekuje da ovo bude njihova prva zajednička noć. Dao joj je svoju majicu i trenerku da nije u haljini, pa se i on presvukao. Nije imao snage da se tušira. Ležali su zadovoljni onim što imaju, da su jedno uz drugo. Ruku isprepletenih, glavu uz glavu, utonuli su u san...

Spavala je na stomaku, on je sklanjao kosu i gledao je već desetak minuta ne vjerujući da je tu. Kako li je samo došla do hotela pitao se? Bili su udaljeni više od dvadeset kilometara. To njegovo dodirivanje je probudilo.

Osmjehnula se kad ga je vidjela iznad sebe. Klečao je na krevetu nagnut nad nju.

- Dobro jutro...

- I tebi ljubavi moja, srećno ti prvo novogodišnje jutro i da se uskoro svako jutro ovako pozdravljamo.

- Hvala, divno je jutro... Jesi li ti srećan?

- Najsrećniji čovjek na planeti. Samo... me muči jedno pitanje.

- Koje?

- Ko je Olaf?

- Olaf? Gdje njega sad iskopa... - bunila se. Gledao si mi telefon?

- Nisam, izvini... Zvonio je, nagnuo sam se da vidim ko zove kad ono piše Olaf Švedska.

- I šta je onda bilo, mukica a? Meni mukica sinoć od plavuše a tebi jutros od plavušana. Jadno moje... Muzičar protiv arhitekta i to Šveđanina. Olaf ima djevojku, jako finu. A i daleko je od tebe ako si mislio da ga propustiš kroz šake.

- Zvao te je na telefon da ti se čestita Novu godinu. Pošto te nije dobio poslao je poruku, pozdravlja te i pita jesi li zadovoljna ponudom? Možda nisam dobro preveo. Ne znam baš najbolje engleski. Bolje znam njemački.

- Hahaha... jesam, jesam... A ti se sad vjerovatno pitaš kakvom ponudom? I to ti sreću kvari?

- Moglo bi se reći...

- Radi se o kaminu od cigli.

- Kaminu?

- Aha...moramo li sad o tome?

- Ne moramo...imamo mi važnijih stvari....

- Dođi bliže na minut, pa me onda moraš pustiti u kupatilo da se sredim. Povukla ga je za mišicu bliže sebi.

Nježno se smješio, klimajući glavom da se slaže i milovao je po kosi i obrazima dok mu je govorila i dodirivala lijepe kovrdže.

- Kad si ti ustao?

- Probudio sam se oko deset, pa sam otišao da se istuširam i onda ležao uz tebe i čekao da se probudiš...

Ali je moja ljubav hrkala sve u šesnaest...

- Ih, sram te bilo, da to kažeš curi! - hihotala se.

Legao je uz nju, držeći je za ruku i ljubeći joj prste.

- Sunce moje kako si dospjela u hotel?

- Pa pobjegla sam, malo busom malo taksijem.

- Majka ti je vjerovatno pošizila. Sad će još više da se ljuti na mene.

- Nije se puno naljutila, Sara me podržala.

- Sestra?

- Da, poslala sam im sliku tvog nastupa kad sam im čestitala Novu godinu. Mada mislim da te je ona plavuša bolje uslikala nego ja. Trebala sam tražiti sliku od nje.

- Jeste "zaslikaju" se žene ponekad... Bila si vrlo hrabra, uspjela si odoliti želji da je raspališ.

- Hahaha... malo sam se šalila, samo da te nasmijem. Bilo mi je dovoljno što smo u istoj prostoriji.

- Milo moje... volim te Žana... ludo te volim.

Gledala je i slušala najljepše što je ikad čula. Polako je prislonila usne na njegove...

- I ja tebe - prošaputala je.

Cijeli svijet osim njih dvoje je prestao da postoji taj trenutak. Nakon jedva dva mjeseca poznanstva znala je da ga voli. S druge strane, do danas nije uspjela jasno da definiše šta je osjećala prema prvom i drugom momku... godine joj nisu bile dovoljne da to shvati.

Otišla je da se sredi u kupatilo, a on je tužno pogledao u sliku iznad kreveta. "Ako si je ti doveo, hvala ti družo moj..."

Otišao je da joj skuva kafu, pripremio kolače koje je juče ujutro kupio u pekari, i stavio poklon na sto.

- Vrednice moja... - raznježila se kad je vidjela kako je pažljiv.

Odavno je niko nije mazio, a prerasla je godine kad je to bio zadatak roditelja. Trebao joj je čovjek koji je voli.

- I ti si divna i pažljiva u pekari. Čak je i onaj penzioner primjetio kako me paziš.

- I umislio da je to zbog tvoje kose – smijala se i sjela za sto.

- Imaš nešto na telefonu. Snimio sam svojim telefonom i prebacio ti.

- Šta?

- Snimio sam poruku tvojoj majci i porodici.

- Biće oduševljena! Jesi bio obučen kad si snimao? – komično je pitala.

- Žana! Bio sam pristojan. Pozdravio sam taštu.

- Taštu? Čuje li da si je opet nazvao taštom...

Vidjela je lijepu četvrtastu kutiju na stolu. Čekala je da on nešto kaže. Osmjehnuo se kad je vidio da je interesuje šta je to.

- To je tvoj poklon. I da nisu praznici dobila bi ga, ali eto praznici su pa imam "pokriće" za darivanje. Ali prvo ti želim pokazati nešto – otišao je u dnevnu sobu i kopao po nekim papirima.

- Pogledaj ovo – pružio joj je.

- Papiri da si kupio plac i zahtjev za građevinsku dozvolu. Hoćeš da gradiš kuću? - iznenadila se.

- Da mila, došlo je vrijeme da to uradim. Plac sam kupio prije dvije godine... Prilično sam stucuo para u njega... Poslije sam se dvoumio je li bilo bolje da sam kupio neki stan za svaku sigurnost. Ali sam se uvjerio da sam na pravom putu kad sam te sreo. Dobio sam arhitektu.

- Aaaa... a šta će biti ako ja to uradim, a tvoja žena požizi što je to radila jedna od tvojih djevojaka?

- Nisam tako zamislio sve. Ja se nadam da će moj arhitekta i moja žena stanovati u toj kući sa mnom.

- Obje? Bićeš bigamista.

- Hmmm... - odjednom je privukao snažno njenu stolicu k sebi.

- Aaaa! Šta radiš... - smijala se.

- Kažnjavam te što me zafrkavaš.

Sjedila je na stolici sa savijenim nogama koje su dodirivale njegove. Nagnuo se i strasno spustio usne na njene. Odmah se uozbiljila i pružila ruke prema njemu dotičući mu obraze.

Ustao je, sagnuo se i podigao je u naručje.

Dok ju je nosio u dnevnu sobu divlje su se ljubili. Stao je ispred sofe s njom u naručju. Polako je spustio u ležeći položaj. I najprirodnije legao pored nje. Bila je u njegovoj velikoj trenerci i majici.

- Trebao si da mi skineš crnu haljinicu... ovako skidaš i sa sebe i sa mene svoje trenerke – nasmješila se pomalo nervozno.

- Pa da tašta primjeti da sam petljao po haljinici... bolje je ovako – smiješio se dok joj je šaputao i ljubio je u nos.

Nije im se više pričalo. Dodirivala ga je prstima po licu, ispitujući, prateći konture. Ljubio je prste kad bi prešli preko njegovih usana i stiskao je sve jače uz sebe.

Podigla je glavu i pomjerila je na jastuk tako da je njegova glava bila tačno iznad njene. Osmjehnuo se na tu njenu "inicijativnost" smatrajući to pozivom da svojim usnama zarobi njene. Prihvatila je to, i dok su se ljubili sve više je njegova težina bila na njoj.

- Žana...Žana – ječao je i zamršljao prste u njenu kosu oslanjajući se na laktove.

Uhvatila mu je majicu na struku i počela vući da je skine usput ga dotičući po goljoj koži.

Podigao je jednu pa drugu ruku i pustio da do kraja to uradi. Nije imao malje to je još ranije ustanovila ali je bio masivan, čvrst.

Nije ga stigla pitati (ispočetka se uzdržavala) ali je pretpostavljala da ima oko osamdeset pet - devedeset kilograma. Bio je vitak, ali visina i masivna građa su govorili da sigurno nije lagan. Njoj nije bio težak. Utonula je u njega, želeći da je stisne uz sebe.

Kako joj je trebalo da je neko voli... Svakome treba biće koje te čuva, brani, pazi i mazi, i koje te smatra najvažnijom osobom u svom životu. Trebalo je to i njemu i njoj.

Pritisla je svojom rukom od njegove grudi kao da ga gura. Prestao je za trenutak da je ljubi shvativši da nešto hoće.

- Jesam li ti težak?

- Nisi... samo se malo izvuci gore – naredila mu je.

Poslušao je oslanjajući se na laktovima na naslonjač iznad njene glave.

- Uhh... uzdahnula je zadovoljno. Usne su joj završile na njegovom vratu, obgrlila ga je nježno rukama po leđima dok je nestrpljivo spuštala poljupce po vratu i prsima.

Žmurio je ljubeći je po crvenoj kosi i osjećajući kako ga svega prekriva poljupcima.

Uzdisala je i uživala dodirujući voljeno biće dok nije zaključila da je nepravедna i da treba i njemu dati priliku. Opirući se o njegova ramena vratila se sva zarumenjena glavom na jastuk. Pogledao je sa smješkom, uzvratila mu je govoreći da je zadovoljna i srećna.

- Crvenokosa...Crvenokosa... - šaputao je gledajući je u oči dok se izdizala tražeći da je ljubi. Usne su im se spojile i nakon toga je nalegao svom težinom na nju. Nije joj nimalo smetalo. Desnu ruku je zavukao iza njenih malo izvijenih leđa, prelazeći po njoj i nježno je milujući, odižući je tom rukom od kreveta i "lijepeći" uz sebe.

Osjetila je kako joj vuče majicu. Ionako je bila nekoliko brojeva veća, pa je sama spadala. Htio je da se malo odmakne od nje pa da joj skine ali mu nije dozvoljavala.

- Pa kako ćemo ljubavi? - smiješio se veselo.

- Snađi se - jedva je prošaputala već sva u nekom drugom svijetu od njegovih poljubaca po vratu, toplih ruku na tijelu i očiju koje nisu krile da je vole.

Snašao se, zavukao glavu ispod široke majice naišavši na novu prepreku u vidu starinske pouzdane potkošulje i grudnjaka. Potkošulju je uhvatio zubima i povukao na gore, a kad je počeo ljubiti po vreloj koži odjednom je sama podigla ruke uvis i to je bio znak kako da se rješi odjeće. Osmjehnuo se na to i skinuo obe odjednom.

Nakon toga mu se osmjech izgubio. Gledao je sliku koju ni slikar nije mogao da naslika, rasuta crvena kosa, rumeni obrazi, bijela koža, poluzatvorene crne zamagljene oči.

Uzdisala je kao da joj nije dobro. Mislio je da će i njemu pozliti od ljubavi kojom je volio ovu ženu. Kao da je znala da je na mukama otvorila je oči za trenutak ga gledajući.

Pružila je ruke i privukla mu glavu na grudi. Kao da ga tješi. Nekako mu je ili vidjela ili osjetila bol u srcu. Naslonio je svoj obraz uz njen, gledali su se dok ga je milovala nježno po licu. Osjetila je da taj bol, grč koji je imao znači nemoj me povrijediti, toliko te volim, nemoj me uništiti...

Očima mu je saopštila da će na ljubav uzvratiti ljubavlju. I da se ne boji nikoga i da je niko neće sprečiti da ga voli.

Nakon toga nije se imalo šta više reći. Zarotirao ju je i našla se na njemu.

Izdigla se, oslanjajući se o njegova prsa, dok joj je prebacivao kosu na stranu da joj ne smeta. Ruke su mu se zaustavile na njenom struku namještajući je u sjedeći položaj. Sjeo ju je na stomak, skoro prsa, uvukao ruke u nogavice njene trenerke i milovao po golim nogama.

Nježno je s ljubavlju gledala ga i dodirivala po licu, kovrdžama, puštajući ga da sad on istražuje nju. Ruke su mu se vratile na njen struk. Polako je doticao голу kožu, kao da joj uzima mjeru, da zapamti dimenzije.

Oči su im se srele, ruka mu se nalazila na kopči grudnjaka, zastao je na trenutak gledajući je i odlažući trenutak kad će dotaći njene grudi.

Osmjehnula se umirujuće i ohrabrujuće pokrivši svojom rukom njegovu koja je trebala da raskopča brus. Kad odjednom...

- Zvrrrrrrr... - prolomilo se tik do Žaninog uva.

- Aaa! - vrisnula je preplašeno, pogledala udesno odakle je zvuk dolazio, izgubila ravnotežu i skotrlja se s njega na pod!

On se iznenađeno pridigao gledajući nju na podu i ne reagujući na zvuk koji ih je potpuno šokirao. Nijedno nije moglo da se pomjeri par sekundi.

- Telefon...dušo, mislim da je telefon - jedva je progovorila.

Nakon toga je legla na tepih hvatajući vazduh dok se on trgao i dohvatio telefon koji je stajao na komodi uz sofu. Žana ga uopšte nije registrovala. Nije imala pojma da ima fiksni telefon.

- Zdravo majko – rekao je utanjenim glasom. Nakašljao se malo da mu se glas normalizuje.

Gledao je zabrinuto u nju izvaljenu na podu. Osmjehnula mu se i uzela mu desnu ruku ljubeći mu prste dok je lijevom držao telefon. Nije razumjela pola toga. A on je zbunjeno odgovarao, grešio... rekao bi da, onda ne, ne, ne... Kad je prekinuo vezu pogledali su se. To je bilo dovoljno da Žana prasne u smijeh i on nakon nje.

- Nije moja nego je tvoja! - smijala se skoro kroz suze ležeći na podu.

Spustio se do nje na tepih podbacujući svoju ruku njoj pod glavu. Zagrlila ga je oko vrata. Bilo je dovoljno da se pogledaju pa da opet zajedno prasnu u smijeh.

- Urnišu nas majke kao da smo tinejdžeri - smijala se Žana...

Ležali su tako nekoliko minuta. Isprepleo je prste s njenima. Bila je naslonjena glavom na njegovu desnu ruku pa je uhvatio za bradu podižući joj lice bliže svome za poljubac.

- Žana... majka pita kad ću da dođem. Moram da odem.

- Naravno mili. Možeš od majke na svirku... možeš li tamo odspavati? - upitala je brižno.

- Pa mogao bi - reče joj iznenađeno. Nisam o tome razmišljao.

- Imaš samo nekoliko časova, umoran si... Ajde i ja moram kući...

- Žana... - znala je šta ga muči. Kad će dovršiti ovo što su počeli.

- Čim bude odgovarajuća prilika - obećala mu je.

Ustali su, pokupili odjeću, donio joj je haljinu i pomogao da obuče ljubeći je.

- Kao da je za ovo kriva haljina. Ne daa mi prići tebi...

- Ako nam se majke nisu dogovorile...

- Idemo zajedno, odvešću tebe, pa ću k mojima.

- Nemoj, to je na drugom kraju grada. Ja ću na bus i za čas sam kući. Ti se spremi, ponesi odjeću za večeras. Čujemo se, samo molim te odspavaj i odmori.

- Žana... nisi vidjela poklon.

- Pa da, moj poklon! Ja tebi ništa nisam kupila.

- Ne treba ništa da mi kupuješ. Sinoć si mi dala najljepši poklon. Došla si. A dobio sam za malo i premiju, al' eto nije nam se dalo... - nezadovoljno je rekao. Mada, možda je tako i bolje. Već si naljutila majku, pa bolje da neke stvari ostavimo za pravi trenutak.

- A šta je poklon?

Otvorila je kutiju i ...

- Kupio si mi program za crtanje? Profesionalni?

- Vidio sam na nekim tvojim skicama logo. Nisam znao šta je to, guglao sam, našao da je to program za crtanje, pitao jednog inženjera koji je najbolji i on se složio da je najpraktičniji taj tvoj ali da ima profesionalni paket. I ja sam naručio.

- Ovo je orginal?! Pa to košta barem 800 evra! Jaooo! Pa zašto si se toliko istrošio? Ja plaćam godišnju licencu za jednostavniju verziju. To mi je dosta za sada.

- Pa dušo treba da nam...da mi nacrtáš kuću, odužiceš mi se... na razne načine.. Još nešto, ako ti neodgovara taj, nemoj ga raspakovati, nego mi je momak rekao da može da mi naruči koji želim. Znači vratićemo taj, uzeti neki drugi. Kaže ima skupljih od tvog. Izvini, nisam te smio pitati jer mi ne bi dozvolila da uzmem nego bi se raspravljala sa mnom. I da, ne želim da čujem kako mi zahvaljuješ. Nervira me to, uradio sam to zato što sam htio. Hoću da te gledam dok crtaš i stvaraš. Oboje smo umjetnici na neki način.

Prišao je njoj dok je govorio, oči su mu bile ozbiljne a jasne su joj bile namjere. Klimnula je glavom da se slaže i da mu neće zahvaljivati. Pogledala je u ekran na telefonu, bilo je skoro 14 časova!

- Sad stvarno treba da krenem da bi ti stigao do majke i da se odmoriš. Molim te odspavaj barem dva sata...

- Hoću, odspavaću tamo ako uspijem.

Otišla je na bus, osjećajući tugu što se morala odvojiti od njega. Haljina i poklon u ruci su je podsjećali da sve nije bio samo san. A najljepši dio svega što se dogodilo bio joj je zapisan u srcu. Nije se vidio izvana, ustvari možda i jeste. Sijala je kao svjetlost osmjehujući se u prolazu ljudima.

*****

- Evo je! - vrisnula je skoro majka kad je ugledala. Pa dobar dan Žana! Dobro nam došla! Jesi li htjela i da ostaneš kod njega?! - iznervirala se pocrvenivši od ljutnje.

- Srećna i vama Nova godina! - hrabro je Žana prešla preko majčinog neraspoloženja. Tata... poljubila je oca, mama... cmoknula ju je sa strane na brzinu u obraz jer bi joj se sigurno otimala da ju je zagrlila.

Iako im je jutros poslala poruku da su stigli sa svirke, da ne brinu (poslala je to na očev i sestrin telefon, pustivši ocu da "obraduje" majku) i da će se vratiti popodne, dočekali su je kao da se tri dana nije javljala.

- Bila sam sinoć s Predragom na tezgi.

- Na tezgi? Kakvoj crnoj tezgi?

- Na svirci mama, to kažu kad imaš negdje posao da sviraš, kažu imaš tezgu.

- Joj, joj, joj! Šta ja sve neću čuti!

- Ti si profesorica, doduše biologije, trebala bi znati šta je tezga – zaključio je muž.

- I do kad ste "tezgarili"? Nisu valjda lijepili novčanice po njemu da im ispuni muzičku želju!
  - Naravno da jesu – provocirala je majku. I to same žene. Pune para pa sve po muzičarima.
  - Ju, ju, ju strašno! Strašno! Čuješ li ti ovo... I do kad je to trajalo?
  - Pa do pet ujutro.
  - Pet? Pa sad je skoro pet popodne!
  - Nije, sad je tri popodne.
  - Nije šija nego vrat! A gdje ste bili deset sati?
  - Dušo, nemoj biti neprijatna.
  - Bili smo mama kod njega u kući.
  - Bezobrazna Žana! Bezobrazna! Kao da ima tri godine i donijela je pasiju kakicu kući - obraćala se mužu ko da ona nije tu.
  - Predrag ti je poslao čestitku.
  - Kakvu čestitku?
  - Video – pronašla je na telefonu i uključila.
- Sjedio je sa gitarom u studiju smješeći se vedro.

"Dobar dan! Srećna vam Nova godina. Pozdravljam sve sa druge strane. Ja sam Predrag, želim vam mnogo zdravlja i divnih trenutaka u Novoj godini. Želio bi posebno da kažem gospođi tašti da se ne sikira što je Žana bila sa mnom jer sam potpuno poštovao Vašu kćer (da ga vlastita majka nije omela, pitanje bi li se mogao time pohvaliti tašti) i vraćam vam je ....u istim stanju... malo se zakašljao. Tasta i Vašu drugu ćerku ne poznajem, ali im isto želim sve najbolje. Nadam se da ćemo se uskoro upoznati. Sari se zahvaljujem na pomoći. Hvala ti Sara! Imam jednu molbu za tasta... Molim ga da "interveniše" kod Vas tašto, da ne budete strogi prema Žani. U protivnom... draga tašto... ko je god bude gnjavio imaće posla sa mnom. Jesam li jasan? - osmjehnuo se šarmantno približivši glavu kameri. Srećna vam Nova godina još jednom! A za sve jedna lijepa pjesma od mene da ne mislite kako sam loš muzičar. Žana mi je rekla da joj je otac volio rok muziku dok je bio mlad, pa sam se odlučio za ovu pjesmu." Gledali su svi kao hipnotizovani u telefon i slušali kako pjeva i svira. Izabrao je pjesmu Džima Morisona.

- Aaaa vrhunac bezobrazluka! - gospođa se trgnula iz šoka. Daj mi to ovamo!

Usred pjesme gospođa je uzela telefon koji je Žana stavila na sto da svi vide. Sreća što nije ni znala da je to pjesma od "The Doors"-a. Inače bi tek pošizila. Ali je otac shvatio da je Žana Predragu rekla njihovu tajnu.

- Nee mama! Ne diraj moj telefon!
- Hoću da obrišem tu glupost!
- Da se nisi usudila dirati moj telefon!
- Ostavi joj telefon – strogo je rekao otac.

Majka ga je ljutito pogledala. Pažnju joj je privukao Žanin poklon.

- Izgleda da ti je i nešto kupio za poklon? Da nije čipkasti veš?
- Jeste majko! Ma bravo, kako si pogodila iz prve – sad je već bila ljuta, i bilo joj je neprijatno ispred oca.

Polako je i teatralno skinula poklopac sa kutije, izvadila program, podigla uvis... evo ga!

Majka se mrštila pokušavajući da shvati šta je to.

- Kupio mi je program za rad mama! Eto šta mi je kupio.
- Program? Kakav program?

- Koji koristim za pravljenje projekata. Ne radi se više sve rukom.

Na ovo nije mogla ništa da kaže. I otac joj se iznenadio kad je vidio šta je. Nije imala namjeru priznati majci da će mu projektovati kuću... možda svoju kuću. A Žana je imala već gotovi projekt kuće koja je bila njen san.

Možda će zajednički ostvariti taj san...

Relativno bezbolno je uspjela da se rješi majčinog dosađivanja pa je bila srećna i raspoložena. Javila se sestri, drugaricama. Javio se i on njoj, pitajući kako je prošlo s roditeljima.

- Super! Ne brini, tatu je zabavila pjesma, majku niko nije zarezivao... Sve u svemu, sasvim ok, s obzirom da sam pobjegla i da me cijeli dan nije bilo. Moglo se desiti da me majka zaključa u sobu i ne pusti mjesec dana napolje.

- Ja sam odspavao malo, sad treba da krenemo na svirku... Žana... mama te pozdravlja. Rekao sam joj za tebe, da ne čuje od drugih. Nada se da ćeš doći u posjetu.

- Hoću, ne brini. Kad ćeš se opet javiti?

- Je li u redu da te zovem prije svirke? Negdje otprilike za dva časa?

- Može, može. I da mi uslikaš ko se oko tebe mota...

- Hahaha... sve ću da ti prijavim. Svako ugrožavanje moje pojave ćeš imati dokumentovano. Ne znam, da ja zalijepim natpis, "ne prilazite pod, prismotrom sam"...

Smijala se na to opušteno. Nakon prošle večeri shvatila je da zavisi ustvari od njega hoće li biti ljubomorna. A ne od žena koje su oko njega. Zbog njegovog stava osjećala se sigurnom. Sve iz njega je govorilo da ga ponude drugih žena ne interesuju. Bio je ljubazan, srdačan, galantan ali profesionalan. Kratki susreti mu ionako nisu mogli pružiti ono što je želio da nađe. Mir u srcu i duši.

Još su malo pričali, pa ga je pustila da se sprema.

POGLAVLJE 10.

Javio joj se kako je obećao. Ali mu je glas bio nekako čudan. Bar se to Žani učinilo. Možda je bio okružen ljudima pa nije mogao pričati. Zvučao joj je ozbiljno i neraspoloženo. Pitala se je li trebala skupiti snagu pa opet otići s njim. Ali sutra ne bi mogla na posao od umora. I ovako je bila pod velikim pritiskom ovih dana.

- Ujutro prije posla ću doći, ti spavaj ne opterećuj se, samo ostavi vrata otvorena, ne zaključavaj – sjetila se odjednom.

- Doći ćeš? - nekako je odsutno rekao.

- Da poraniću, možda već iza četiri. Tad busevi kreću češće kroz naselje. Čujemo se telefonom. Kad završiš svirku oko tri ili četiri javi mi se.

- Spavaj dušo nemoj da se gnjaviš, izmorila si se ovih dana.

- Ne Predraže, odlučila sam. Ustvari... hoću da provjerim mirišeš li na ženski parfem – trudila se da ga odobrovolji.

- Dobro - pomirljivo je rekao. Osjetila je po glasu da se osmjehnuo na njeno zafrkavanje ali se nije nasmijao veselo kako bi to inače uradio.

Jedva je spavala. Osjećala je da nešto nije kako valja po njegovom glasu. Nije zvao ni u četiri a Žana je već bila na prvom busu. Ona, jedan sredovječni muškarac i vozač.

Vrata su bila otključana. Nije je htio zvati ali je ostavio vrata ako se probudi i dođe. Ušla je u kuću. Ništa se nije čulo. Polako je došla do spavaće sobe. Ležao je obučen u sobi. Cigareta je bila upaljena ali ostavljena u pepeljari, u sobi je bio mrak, mirisao je alkohol..

Gledala ga je. Pretpostavljala je gdje je problem.

Imalo je veze sa momkom na slici.

- Došla sam – prošaputala je.

- Došla si? - malo je pomjerio glavu prema njenom glasu.

- Možda je vrijeme da mi kažeš šta trebaš - sjela je pored njega.

- Mislio sam pitaćeš me... napokon je skinuo ruku s očiju, plakao je.

- Osjetila sam da te to strahovito boli.

- Ovo je za mene teški dio.

- Fotografija? - upitala je s razumjevanjem. Nešto se danas dogodilo što te podsjetilo na prošlost.

- Najgori je rastanak kad vidiš nekog posljednji put a ne znaš da je posljednji. Imam problem Žana. Zato nisam imao neku dužu vezu i nisam uspevao da živim s nekom ženom. Jednostavno nisam mogao da se koncentrišem. Ni da razmišljam o tome, o sreći, o porodici dok ti nisi došla tako topla, nesigurna i plašljiva. Za deset sekundi sam znao da si ti najvjerojatnije jedino biće koje može da me shvati i razumije – uzeo ju je za ruku i poljubio u dlan.

Kleknula je pored kreveta i glavu naslonila pored njegove. Ležao je tupo buljeći u plafon. Toliki ga je boljelo. Pokrila je svojom rukom njegovu i pogledala ga. Isprepleo je prste s njenima držeći joj ruku na svojim grudima i počeo priču. Nekad bi nesvjesno stisao njenu ruku da se morala uzdržati da ne jaukne. Desnom rukom milovala ga je nježno po kosi. Bio je izgubljen u svom svijetu dok je govorio.

Pričao je kako su zajedno odrasli, kako mu je on bio i brat, i otac, i drug. Tri godine stariji od njega. Porodice im se družu i stanuju pedeset metara jedni od drugih. Imao je svoj bend a pošto je on bio jako dobar uzeo ga je k sebi tako da je od šesnaeste svirao po bendovima.

Četiri godine su živjeli kao u snu, predivne trenutke. Upisao je pravni fakultet, muzičku školu, svirao, putovao. Dobro mu je išlo. Kad je imao 20 godina, i mislio da je cijeli svijet njihov, sve se promjenilo. Jedno večer ga je dovezao i rekao da on neće kući, nego da ide još nešto u grad. Pretpostavljao je da ide do neke djevojke. Nikad se nije vratio. To što ga nije sprečilo, nije zaustavilo ga izjeda. Sinoć je svratio do njegovih da se javi. Čim je vidio njegovu majku u crnini sve mu se vratilo. Svi praznici, rođendani, Nove godine, slavlja su mu mučna jer ga podsjećaju na njega. Svaka pjesma, sve...

- Mislio sam da se napijem obično to radim kad ne mogu da izdržim, ali si rekla da ćeš doći, nisam te htio zvati...buditi...ipak si došla.

- Osjetila sam ti promjenu u glasu. Juče si bio presrećan a danas ti je glas bio drugačiji.

- Osjetila si? Da, već me dobro poznaješ. Upoznala si bend, ali nisi čula cijelu priču. Nas trojica smo odavno zajedno, dvojica su došli kao zamjene. Upoznala si im i supruge. Ja i bubnjar smo neoženjeni. Zadnje dvije godine guramo gitaristu, ima 44 godine i vidjela si, razumnu ženu. On nam je PR (pi ar, narodski rečeno). Od djetinjstva su zajedno.

- A momak na klarinetu... je njegov brat... moj vršnjak. Oženjen je. Imaju za sad curicu. U vazduhu visi neizgovoreno pitanje ko će od nas dvojice dati ime njegovog pokojnog brata svom djetetu. Jednom mi je rekao da se neće ljutiti ako ja to uradim. Ako budem imao dijete. Tad mi se činilo vrlo moguće da se neću ni oženiti.

- On mu je brat? - iznenadila se. Nisam to shvatila tamo. Njegova žena me je čudno gledala...

- I to ću ti jednom ispričati. Dvije godine se nisam mogao sastaviti... pa je njegova majka morala da razgovara sa mnom. Na slikama si vidjela da i ja imam brata, oženjenog, živi s mojima.

- Sjećam se fotografija.

- Harmonikaš je u drugom braku. Žena pazi strogo na njega. Mada su žene žene, nađu one načina da dođu do nas. Prije mog benda svirao sam u tri druga. Kad sam osnovao svoj, prije 6 godina zacrtao sam sebi ozbiljan rad. Bez opijanja, švalaracije i pravljenja problema. Posebno sam brinuo o njegovom bratu. I zadovoljan sam. Navikli su da dobro odradimo posao. Da hoću, mogli bi svako veče da imamo svirku.

- Kad je navala žena guramo bubnjara, mlad je, voljan da se sastaje s njima a ja se izvučem ili ako radimo neku žensku proslavu povedemo neku od koleginica da pjevaju. Pa nam je ona neka vrsta zaštite.

- Nećeš stalnu pjevačicu?

- Odustao sam, bojao sam se da ne zamuti vodu i ne posvađa nas. Angažujem koleginicu kojoj sam kao uslugu snimio materijal ili napisao pjesmu ili ih preporučio nekom vlasniku diskoteke, folkoteke... I Žana... ja sam naučio da s koleginicama imam profesionalan odnos i da se ne upuštam u takve veze. Strašno stvaraju problem na poslu a ja plaćam najam 1500 evra. Plus toliko trošim mjesečno otprilike. Moram da zaradim to plus da mi ostane.

- Kuću plaćaš 1500 evra? - zapanjila se.

- Kuća vrijedi toliko Žana. Centar grada. Imam kompletan studio. Ima tu posla, snimam, komponujem, radim za druge. Ostalo što zaradim čuvam. Objasniću ti i zašto.

- Baš si sam – rekla je zamišljeno. Ja sam usamljena a ti si baš sam...

- Jesam Žana, svjestan sam toga. Zato sad kad mogu dobiti tebe... neću da nam ni jedna sjenka pokvari to.

Hoću da te priprelim i da ti pružim sve što mogu. Ti meni već daješ sve. Dobro skoro sve... - pokušao se našaliti. Dok nisi došla nisam znao da postojiš ništa nisam čekao. Muzika me je spašavala i život mi dala. Kad si došla znao sam šta želim, šta mi treba i da samo ti možeš to da mi daš.

- A piće... koliko piješ?

- Hmm... do sada si ćutala na to, nisi ništa govorila. Za Novu godinu sam se pitao hoćeš li mi reći "smanji Predraže" ali si ćutala i dala mi da grickam perece da me ne uvati. Uvijek si pažljiva i pametna. A ja kad popijem... umjesto da budem veseo, obično plačem. Ne kao drugi. Kad sam trijezan razgovorljiv sam, veseo. A kad popijem pokušavam da ubijem bol u sebi. Da nekako izgori taj dio mene. Žana...nekako mi se čini da mi je sad lakše kad sam ti rekao. Koliko je časova? Moraš li na posao?

- Imam vremena da skuvam sebi kafu ako smijem... - zaključila je pogledavši na časovnik. Hoćeš i tebi da napravim? - upitala je pažljivo.

- Može – jedva se poluosmjehnuo. Pročitao je njenu namjeru. Da ga trgne iz njegovog bunila. Ustvari idemo zajedno da skuvamo – ustao je i pružio joj ruku.

U hodniku ga je poslala da se istušira dok ona pripremi kafu. Gledala je kroz prozor u dvorište kad je došao. Odmah je prišao i zagrlio je s leđa. Udisao je miris njene kose i oporavljao se od ljubavi i topline kojom je zračila.

- Idi ti, došao sam sebi... - rekao je nerado svjesan da mora krenuti.

- Dobro, sad ako ne možeš da spavaš radi. Pa poslije odspavaj. Ja ću doći kad mi završi smjena. Poljubila ga je i pomilovala po obrazu.

- Doći ćeš opet? - osmjehnuo se tužno i poljubio joj dlan.

- Ispratiću te – počeo je da ustaje.

- Ne treba... u stvari možeš – ispravila se.

Možda je bolje da malo izađe do kapije i vrati se u realni svijet.

Pomogao joj je da obuče jaknu.

- Uzmi u fioci rezervne ključke, imaju privjesak u obliku čizme. To sam spremio za tebe. Da budu tvoji ključevi.

Otvorila je fioku ispred sebe i ugledala ih na adresaru. Osmjehnula se nježno. Ispratio je do kapije, poljubio... Bila je sigurna da se malo oporavio i da neće nastaviti piti.

Otišla je na posao tek u sedam, zvala ih je dok se tuširao da će zakasniti.

Pola časa prije kraja smjene dobila je poruku da će doći pred nju u 14 časova. Tako je i bilo. Pozdravili su se poljupcem, vidjela je da je nešto naumio.

- Jesi li umorna? Ma jesi, nisi spavala noćas zbog mene – rekao je sa grižnjom savjesti. Mislio sam da zajedno odemo na ručak u jedan fin restoran, kod mog prijatelja i da te onda odvezem kući.

- Ajde važi – rekla je malo razmislivši. Mada sam ja ponijela iz pekare da imaš hljeb i peciva. Uzela sam pakovanje kiflica, možeš i sutra potrošiti.

Pozvao je taksi, odvezli su se do restorana. Bili su svega petnaest minuta vožnje udaljeni od Žaninog stana. Nisu puno pričali, više su se gledali, osmjehivali, dodirivali. Poslala je poruku ocu da će doći oko 18 časova.

Jutros su još jednu prepreku savladali. Kao ono veče kad je bila fina na dočeku Nove godine. Zato je sad bio srećan i zahvalan što je "tako savršena". Sutra je rekao da će svratiti k njima u pekaru.

Iako je bila umorna, od susreta, od obožavanja koje mu je čitala u očima nije mogla da zaspi.

Lepršala je kao svaka zaljubljena djevojka na krilima ljubavi.

Raspakovala je program koji joj je kupio, i slijedeća dva časa provela instalirajući, namještajući, isprobavajući ga...

Pronašla je nacрте "svoje idealne kuće" i spakovala ih u futrolu. Nije mu ništa kupila za Novu godinu, ali je sinoć postala svjesna šta bi moglo da bude pravi poklon za njega. Sutra će mu ga dati kad krene s posla ako se budu vidjeli.

Zadovoljna, poslala mu je prvu pravu ljubavnu poruku oblijepljenu srcima. Do sada se uzdržavala, nekako nije joj se dalo da bude otvorenija. I on je odmah zaključio da je "dobio svoju prvu ljubavnu poruku", obećavajući da će je čuvati. "Volim te" napisao je na kraju poruke. Stigla joj je druga poruka nakon nekoliko minuta. "Hoćeš li ujutro prije posla da svратиš na pet minuta? Naručiću ti taksi samo reci kad da dođe po tebe. Imaš ključ. Da mi svane kad te vidim." Odgovorila mu je da hoće ali da joj ne treba taksi. Opet je uključila alarm na četiri i srećno zaspala.

Prije pet časova, po mraku i hladnoći bila je pred vratima. Sa poklonom i doručkom.

Majka je bila kod sestre, tetka je napakovala kolača, suhomesnatog i zimnice. Pa je odvojila malo i za njega. Žani je majka bila loša kuvarica pa su se od malena navikle da ne jedu mnogo i da ne izvoljevaju.

Ušla je u sobu, on je spavao na desnoj strani. Nagnula se raznježeno nad njega da ga poljubi u kosu. Odjednom je osjetila ruku oko svog struka i našla se leteći u vazduhu preko njega.

- Aaaa! Šta radiššš! - vrisnula je i već ležala na drugoj strani kreveta.

- Onesposobljavam napadača – smijao se. Napadač mi je ušao u kuću, ušuljao se do mene... i krenuo da me ljubi. Morao sam se braniti – zafrkavao ju je.

- Budalice... - smijala se milujući ga po licu.

Ležao je gornjim dijelom pritiskajući je na krevet. Znala je da je gleda iako je bio mrak u sobi. I njemu je to izgleda smetalo pa se malo pridignuo i uključio noćnu lampu koja je bila instalirana na drveno uzglavlje.

- Ovako je bolje. Da mi vidimo ko to mene napada. Pa to je djevojka koja mi i u snu ne da mira!

Zagrlila ga je dok je tako lupetao i nasmijavao je. Bio je jako srećan što je došla.

- Ako me pustiš, pokazaću ti nešto – obećala mu je.

- Dođi sa mnom – pozvala ga je nakon što je radoznalo skočio s kreveta. Hmm... meni se čini da ti kao i moja majka razmišljaš o čipkastom vešu. Vidim da me premjeravaš i "zagledaš". Ona je mislila da si mi to kupio. Ali nisi u pravu. Neću ti iskočiti obučena u Viktorijin veš (Victoria's Secret).

- Hahaha... možda sam se ponadao. A oće li i takvi pokloni biti na repertoaru? Mada ti moram priznati da je moj jedini uvjet da ne diraš kosu. Ne smiješ je farbati, skraćivati ili nešto drugo probati ako ja to ne odobrim.

- Imaš "nadanja" samo oko kose? Nećeš tražiti da povećam grudi ili slično?

Slijedio ju je samo se veselo smješkajući. Odvela ga je najprije u hodnik gdje je ostavila futrolu kad je došla. Odatle su držeći se za ruke otišli u dnevnu sobu.

- Sad ćeš da vidiš šta sam donijela.

Na četvrtastom niskom stoliću dimenzija sigurno metar sa metar, polako je poslagala nacрте. Oboje su kleknuli uz mali stolić dok je ona slagala nacрте. Prvo je izvukla tehničke crteže a na vrh je stavila ručno rađene slike enterijera i eksterijera.

Vidjele su se kuće, odsjaj sunca na prozorima, uređeno dvorište, voćnjak, drvo tise...

- Kuće – rekao je. Po glasu koji mu je zatreperio znala je da je shvatio da to nisu "obične" kuće.

- Da, kuće. Moja vizija kuće iz snova. Napravila sam je u pet varijanti. Zavisi od placu i mjesta gdje će se nalaziti. Od interesovanja ljudi koji u njima žive, podneblja i slično. Pogledaj malo moje nacрте, pa ćeš mi reći kako si ti zamislio svoju kuću. Ja ću nacrtati kako mi ti kažeš.

- Žana ako ti znaš kakvu kuću želiš...onda je to to – rekao je kad je pogledao sve nacрте. Meni se sve sviđaju i pravo da ti kažem nisam nešto razmišljao gdje ću šta smjestiti osim da moram imati prostor za studio. To je moj jedini uslov. Napravićemo kakvu ti želiš, samo malo po malo jer nećemo imati para odjednom.

Nagnula se prema njemu tako klečeći i spustila usne na njegove.

- Ne sikiraj se, ja ću te malo po malo zapitkivati pa ćeš vidjeti da i ti negdje u podsvjesti imaš svoju verziju kuće. Najčešće ljudi vide kod nekog drugog ili na televiziji projekt koji im se dopadne pa kažu "ja bi nešto slično". Sad se bavim mišlju da ti studio stavim na krov. Da imaš lijep pogled, veliku terasu i svoj studio.

- Tvojim klijentima će se sviđati tu boraviti. Ali vidjećemo. Prvo da vidimo plac koji si kupio pa ćemo znati koja je najbolja varijanta.

- Znači... ti preuzimaš brigu o tome? Dogovorili smo se? Ako je tako onda nam je lijepo počela Nova godina. Nadam se da će se tako nastaviti.

- Srećna ti Nova godina mili i da ti sve buduće godine budu lijepe barem kao i ova. A nadam se da će biti i ljepše. Da mi više nikada ne budeš tužan i sam – raznježila se.

Naravno to je bilo dovoljno da se opet nađu na tepihu. Ljubio je i čvrsto oko struka držao uz sebe. Prvo je on bio nad njom, pa ju je zavrteo da ona bude nad njim, ljubila je ona njega. Pa se opet okrenuo, ljubio je opet on nju, bila je ispod njega sa rukama iznad glave, prstiju čvrsto isprepletenih sa njegovim.

- Crvenokosa...život mi daješ... rekao je vjerovatno nesvjesan toga.

- Najmilije moje...

Voljeli su se ali opet nije bio trenutak za ljubavne aktivnosti. Ona je trebala na posao a njega je još boljela duša zbog otvaranja stare rane.

Prestali su da se ljube, ali su ostali tako zagrljeni ne skidajući pogled jedno s drugog. Nakon nekog vremena da ga probudi, pomilovala ga je po kosi.

- Mogao bi da mi skuvaš kafu prije nego krenem na posao...

Ustali su sa tepiha, u kuhinji je on kuvao kafu a ona je bila naslonjena na njegova leđa. Dok su pili, sjedila je na njegovim nogama. Grlio je desnom rukom oko struka dok je lijevom pio kafu.

Ispratio je, gledajući je tako da je Žana ne dodirujući asfalt odlepršala u pekaru. Rekao je da će vrijeme provesti "za malim stolom" (gdje su bili nacrti) pa da će doći u pekaru...

*****

Stigao je, sio je za sto i dozvolio da ga Vera usluži. Ona je bila zauzeta. Osmjehnuli su se s ljubavlju jedno drugom.

- Šta je sad? Jesi li opet prehladen?

- Nisam Vera. Žana je rekla da sam nepravedan prema vama. Ostale ste bez napojnice zato što ja stalno tražim nju.

- I sad si ti odlučio da se gorko kaješ zbog toga? Ma šta mi reče... Vidi ti tebe pravednog. A da nije možda neki drugi razlog u pitanju? "Izvjese" osobe su otkrile da Žana ne dolazi u pekaru "zdesna" nego "slijeva". A šta to ima "ulijevo"? Ili ko to ima ulijevo... - bilo je jasno da Vera zna gdje je Žana bila.

- Umišljaš Vera – mirno je rekao.

- Kud te ne otjera na vrijeme. Žani treba neki fini muž a ne ti svirač.

- Biću ja njoj dobar, ne brini.

- Znam ja to! Jer kad ne bi bio... ja bi te sredila ko Panta pitu!

- E pa Vera trebala si me ti "zbariti" prija, sad bi bio oženjen s tobom. Nemoj da sikiraš Žanu, meni reci šta hoćeš. Ko je nasikira skratiću ga za glavu.

- E ludače!

- Hvala Vera na komplimentu – mirno je šećerio kafu malo se mršteći jer nije bila Žanina nego ona iz kafe aparata.

Sačekao je da se ona spremi. Mirno je došla do njega za sto dok je čekao Veru da naplati.

- Ljubavi... - nježno joj je pomilovao prste.

- Evo me, evo me – jurila je Vera prema njima. Jel' svirac, kad ćeš ti nas da pozoveš na neku svirku? Da si pravi, pozvao bi nas do sada – sjetila se Vera da zahtjeva. Ima i ona neka prava ako joj već muva koleginicu.

- Vera... ne zovem udate žene na svirke. Reci mužu, pa kad god hoćete možete zajedno da mi budete gosti. To se odnosi i na ostale vaše koleginice. Ali s muževima – nije se dao isprovocirati.

- Uuu... kakav si! Htjela sam sama da se provedem. Šta će mi on! Da mi pokvari zabavu. Šta se bojiš, nećemo skočiti na tebe! Mogao bi jedno žensko veče da nam organizuješ.

- Ako se Žana složi da se ona brine o vama. Neću da padnem u iskušenje videći tebe kako zavodiš plešući – ironisao je.

Žana se smijala njihovom prepucavanju.

- Šta ga toliko zadirkuješ pa nije loš momak? - čudila se Mira. Bar ga mi poznajemo. Jesi li ga vidjela da šuruje s nekom, da se vataju? Ja nisam. Kad god je dolazio sa ženskim bio je pristojan i nije nikada dao naslutiti da voli neku.

- Ajde da se vodao sa nekom i patio za njom, onda u redu. Ili da je bio đubre prema njima. Ali cijelo vrijeme je korektan i fin. Nikad nismo čule da pati za nekom.

- Žana nije navikla na noćni život a on svira noću, radi noću... a i vidjeli smo ga nekoliko puta da se nacvrcao. Dobro, bio je miran, nije pravio probleme, ali...

- Pa kad bude imao ženu biće zaposlen s njom noću! A i muško je, svirač, važno da ne pije svaki dan. I ti si čudna!

- Kako će se ona navići?

- Naviće će se, naučiće je on. Ima volju, voli je... A dobro je što joj je majka stroga. Ovako se ne bi odlijepila od roditelja nikada. Nema nikog nego njega. On je razumije, udovoljava joj, čuva je, voli. A ona je iskrena, jednostavna, neće mu muljati, nagledao se toga u životu. Šta sve vidi na svirkama... Znaće cijeniti što dobiva nju.

- Muška obećanja! Odmah postanem sumnjičava... I meni je moj obećavao brda i doline dok me nije smotao! Sad ima amneziju... - Vera je bila oprezna i nepovjerljiva.

- Pa ne bude li joj dobar on će biti na gubitku. Pametna je, dobra, obrazovana, samo je plašljiva. Meni se čini da on dobro shvata šta je dobio i da će je pažljivo čuvati.

*****

- Sutra radim popodne, ako budeš kući doći ću oko deset
– predložila mu je kad su krenuli.

- Imam ja nešto da ti predložim. Možeš li ujutro oko osam da budeš spremna? Želim da ti nešto pokažem. Uz to danas sam dobio jednu ponudu, moram da vidim mogu li da je realizujem. Ako bude sve u redu imam još jednu ideju.

Slušala ga je, dok su šetali. Bilo je hladno pa je odlučio da pozove taksi i da opet odu na ručak.

- Dobro, biću spremna u osam - složila se.

Uzeo je telefon, ona je stajala ruke držeći na njegovim grudima. Telefon je zvonio, on je gledao i smješкао se. Naručio je taksi, završio razgovor i dalje je gledajući netremice.

- Volim te Žana. Volim te – mirno i ozbiljno je rekao kad je spremio telefon.

Osmjehnula se od uva do uva na to. I dobacila mu jedan stidljivi pogled ispod trepavica. Da ga nasmije.

Rekao joj je kad ga tako pogleda da izgleda ko Džesika Rebit iz crtaća.

Otišlu su na ručak, odvezao je opet do stana i otišao da radi. Imao je dvije večeri za redom svirku.

POGLAVLJE 11.

Ujutro je došao po nju. Čekala je na početku glavne ulice da ne bi morao taksisti ulaziti u naselje. Plus što nije željela da radoznale komšije gledaju s kim se sastaje.

Poželio joj je dobro jutro, izašao iz kola, poljubio je i sačekao da sjedne pa je s njom sjeo na zadnje sjedište.

Taksista ju je pozdravio sa zanimanjem je gledajući.

- Noćas... kad si stigao? - upitala je zabrinuto.

- Oko tri, istuširao se i čak odspavao skoro tri časa. Fino sam se odmorio – umirio ju je.

- Znači, mlada damo sredi ti svirca. Nek vam je sa srećom. A da znaš neću ja da te vozim samu pa da me ispituješ šta ti znam o dragom.

- Poznajete se? - čudila se.

- Možeš da joj kažeš sve što znaš ne brine me to. Imam nekoliko svojih taksista. Ako su slobodni prvo zovem njih. Tako i njega poznajem.

- Drago mi je gospođice, ja sam Badža – predstavio joj se.

- I meni, ja sam Žana. Znači, jedva čekate da ga ocinkarite meni...

- Otprilike – smijao se on.

Ušli su u lijepo naselje, tri kilometra od mosta i gradske petlje. Okrećući se iza sebe kroz staklo je vidjela dosta lijepu panoramu dijela grada. Fin kraj sa porodičnim kućama, dosta miran i na jako dobroj lokaciji. Iskrcao ih je na ćošku jedne ulice, svirnuo za pozdrav i otišao.

S rukom u ruci došli su do ograde iza koje se vidjelo nekoliko lijepo uređenih stabala i plac pokriven ostacima snijega.

- Evo, to je to. Vidjela si ima 6 ari, i dio je placa od ove gore kuće (pokazivao je kuću koja je bila na suprotnoj strani).

- Znači, oni su ti prodali četvrtinu placu koji ima izlaz na ovu drugu ulicu? Sad mi je jasno. Ajde da sve snimimo i izmjerimo pa ću ja malo razmisliti, pitati te što mi nije jasno i predložiti ti neka rješenja.

- Sviđa li se tebi? Za koliko bi mogli da izgradimo barem dio kuće, da možemo stanovati?

- Pa realno to obično traje barem godinu ipo dana ili dvije. Hitno ti je?

- Naravno da mi je hitno dušo! Pa ja bi najradije da uselimo za tri mjeseca!

- Izvini ako sam te razočarala.

- Nisi, nisi ti kriva. Bio sam oduševljen kad sam čuo da si arhitekta, ali sad shvatam da bi nam trebalo barem tri do pet godina da napravimo onako kako želimo.

- Ja sam sve podatke upisala možemo malo da krenemo šetnjom da razgledamo komšiluk?

- Može, može – zagrlio je. Samo da ti ne bude hladno.

Polako su zagrljeni krenuli skoro pustom ulicom. Svaka kuća je imala dosta veliko dvorište, u cijeloj ulici možda je bilo tridesetak kuća.

- A gdje ćemo živjeti dok ovo ne raščivijamo?

- Meni je svejedno, možemo i u šatoru.

- Znači ne moramo čekati da kuća bude gotovo? To je ono što te pitam Žana... Hoćeš li doći k meni ranije? Možda ovdje u podstanarstvo?

- Sutra odmah ako hoćeš - rekla je zaljubljeno ga gledajući.

- Ljubljena... - uzdahnuo je s olakšanjem.

- Nisi valjda mislio da moj dolazak tebi ima veze s kućom?!

- Pa mislio sam. Ozbiljno. Ne zato što sam mislio da bi ti to tražila, nego zato što sam ja već odavno tako zamislio. Da izgradim kuću, barem dio, da imamo gdje stanovati. Zato sam htio da odmah počneš s gradnjom. Samo da se što prije uselimo.

- Niko mi ne može braniti da živim s tobom. Jedino ko ti može prigovarati su moji roditelji posebno moja majka. Ali... ako smo mi... znaš već... bračni par, onda niko ne može ništa da ti kaže.

- Haha... šališ se? Ne, ne ti se stvarno ne šališ! - gledao ju je iznenađeno.

- Ne razumjem te...

- Pa znači ti samo želiš da se vjenčamo? To ti je jedina želja? Ne moramo čekati da sagradim kuću da imamo gdje živjeti? To mi kažeš? Jesi li sigurna da si spremna na tako radikalni potez?

- Nisam znala da te to muči. Stanovaću s tobom. Gdje ti, tu i ja.

- Žana... ti znaš da si jedina žena koju sam poželio da pitam da se uda za mene. I nemam namjeru da otežem, nego želim da dam vremena prvenstveno tebi da budeš sigurna kako želiš da nam funkcioniše život. A s druge strane da dam i "dragoj tašti" vremena da se navikne na mene.

- Neće se ona nikad navići ni na koga. Napokon sam i ja to shvatila. A problem je u meni. Jer meni sve zamjera, a onda automatski i onome koga ja izaberem. Sara i ona se razumiju, ja sam osjetljivija a moju majku to nervira jer ne voli slabiće.

- Ti nisi slaba, nježna si, takav ti je karakter. Nema se tu šta mjenjati.

- Tata kaže da sam ja na baku Žanku, tatinu majku, po njoj sam dobila ime. Jednom mi je, ljut na moju majku, rekao da je baka mnogo veća dama od moje majke jer je sve hrabro podnosila a opet ostala dobra i plemenita. A da je mojoj majci uvijek bilo lijepo u životu pa joj je lako izigravati damu.

- Znači, na baku si. Kad sam ti vidio majku shvatio sam da nisi na nju. Pitao sam se na koga si povukla.

- Ovako ćemo, ja ću napraviti nekoliko nacрта, i predložiću ti nekoliko rješenja. Moram da provjerim prvo sve podatke šta se može graditi. Mislím da može biti i poslovna manja zgrada.

- Poslovna? Šta će mi poslovna?

- Ako recimo želiš dobro unovčiti poziciju a ne želiš ovdje kuću najbolja varijanta ti je poslovni prostor. Ili da ima poslovni i stambeni dio. Predstaviću ti sve mogućnosti placa, onda ćeš bolje razumjeti šta se sve može s njim.

- Dobro, šta ćemo sad?

- Pa ja idem kući, a ti moraš da se odmoriš. Sviraš večeras.

- Imam vremena do večeras ljubljena! Nisam beba da toliko trebam odmarati - bunio se. Mogli bi mi nešto zajedno doručkovati, pa u naš podstanarski stančić, šta ti misliš?

- Ako si naumio nešto sa mnom mislim da nemaš dovoljno vremena, jer u dva moram biti na poslu.

- Hahaha... naumio sam, priznajem ali ne ono što ti misliš...

- Nego? Pa sve mi se čini da te je moja majka dobro prepale kao i prethodne momke, pa si veliki džentlmen.

- Jesam džentlmen... i nije mi baš lako zbog toga, ali to nije zbog tvoje majke. Nego zbog tebe. Kao što osjećaš ti mene tako nekako i ja razumijem tebe. I želim da se sve dogodi u pravi trenutak.

- Dogodiće se ako oboje isključimo telefone slijedeći put...

- Hahaha... onda idemo li na doručak?

- Možemo nešto kupiti usput pa ćemo jesti u stanu.

Nastavak druženja je razveselio oboje. Žana se kod njega već osjećala odomaćeno. Doručkovali su opušteno, razgovarajući uz jelo. Kafu su pili u dnevnoj sobi...

- U našem poslu najgora je ljubomora i alkohol. To mnogi parovi, iako su se jako voljeli nisu preživjeli. Ja ću paziti na piće, a ti se moraš izboriti s ljubomorom. Ako izdržiš to, onda te vodim u krevet – rekao je šaljivo, ali mu je pogled ostao ozbiljan.

- Trudiću se. Za sada nije strašno, ali nisam još sve vidjela. Kako će biti u klubu ili diskoteci... to je već pitanje.

- Žana, moram te navići na moj život. Čega se god sjetim reći ću ti. Pripremiću te, ali uvijek ima nepredviđenih situacija. Mada si bila fantastična na dočeku. Nakon onoga sam shvatio da možda ni ne moram da te spremam. Kao da sve već oboje znamo ono što je važno. Ispalo je da ti znaš i bolje od mene kako treba da radimo kad si tražila da sačuvamo svoju ljubav i da te ne spominjem. Da nikoga ne mješamo nego da čuvamo našu vezu za sebe. Možda smo se od prvog trenutka kad sam te ugledao poklopili srcem i dušom. Oko nas se vrte žene... dosta kolega je imalo problema... nikad ne bi podnio da si neraspoložena ili da plačeš zbog druge žene.

- Jedino je važno da si ti moj.

- Biću tvoj, samo tvoj, u to ne treba nikad da sumnjaš. Ali je danas mnogo teže jer su žene slobodnije, prilaze i one onom ko im se sviđa. A mi se još bavimo takvim poslom da je to nemoguće izbjeći. U takvim trenucima moraš raščistiti sa sobom da li mi vjeruješ inače ćeš biti nesrećna pitajući se gdje sam ili s kim sam.

Vera je rekla da sam ja bitanga, a ti princeza. Ima u tome istine. Nikad nisam varao ni lagao, ali ne bih da se moram bojati porazgovarati s nekom ženom u strahu da će to tebe povrijediti.

- To zavisi od tvog srca. Reći će mi koliko si moj a to će se prenijeti na moje ponašanje. Postupci govore više od riječi. Misliš da ću imati ozbiljnih problema sa ljubomorom?

- Ne mila, nego se bojim da se ne nađeš u situaciji s kojom se nisi sretala a za koju te nisam pripremio. Mi kad sviramo dolaze uređene žene, smješkuju se, traže nam pjesme... Ima onih koje bi da iskoriste nas muzičare ili konobare da naprave momka ili muža ljubomornim... Dobro si primjetila da nisam tako mlad. Nastupam skoro petnaest godina godina. Dvije godine nisam svirao kad se desila tragedija. Zanimljivo je ispočetka, a onda se nagledaš toga i postane ti zamorno. Tako će i tebi biti možda. Kad vidiš gospođe da mi prilaze, možeš da se uznemiriš a to bi me dokrajčilo...

- Dobro, shvatila sam. Sreća tvoja što si tako odsječan i jasan po prirodi. Iskren bez ustručavanja. Al' pazi da mi kupiš burmu širine deset sanitmetara što sija na kilometar i prsten toliki da mi treba podupirač za ruku. Tako da ih dame vide iz daleka, a ako dobro ne vide poslužiće mi da ih nokautiram.

- Žana... - smijao se.

- Znači... sad je na redu test broj dva... U epizodi "Crvenokosa protiv mini suknji".

- Joj, ljubavi moja kako si tako predivna – smijao se.

Sjedio je na kauču a ona se naslanjala na njegovu nogu sjedeći na tepihu i pijuckajući kafu. Spustio je svoju glavu prema njoj i podigao joj lice držeći je za bradu. Malo su se gledali i lagano zapečatili priču poljupcem. Milovao ju je rukama po kosi ništa ne govoreći samo ponekad uzdišući. Ustala je sa poda i namjestila se na kauču pored njega. Stavila je glavu na njegovo krilo i pustila da je mazi i miluje po kosi.

Nije znala kako, ali je zaspala koliko joj je bilo lijepo. Probudila je njegova topla ruka na obrazu. Čula ga je kroz kako je zove...

- Žana... Žanice... ljubavi oprosti što te budim... ajde Šargarepice, mada nije loša ideja da ti daš otkaz u pekari...

Slušala ga je, smješkala se ništa ne govoreći i ne otvarajući oči.

- Doobro... izgleda da ću morati primjeniti neke druge metode buđenja. Sagnuo se ljubeći je po uvu i vratu usput je golicajući.

- Dobro, dosta, budna sam! - skočila je.

- Moram te nažalost buditi jer ideš na posao. Zamorno ti je, a opet je bolje i to nego da sjediš kući. Sad ćeš se baciti ozbiljnije na svoj posao. Pa da vidimo možemo li ti išta pomoći.

- Teško to i sporo ide...

- Moraš više vjerovati u sebe. Majka ti je tu u pravu trebaš biti hrabrija. Imaš koliko vidim originalne ideje i najviše voliš staro uklapati s novim. U pravu je Švedanin, kamin je fantastičan. I onaj drveni polubalkon mi se svidio... Razmisli dobro kakvu kuću ćeš nama projektovati. Neka bude onakva kakvu ti zamišljaš, tako da ti to bude prvi projekt koji radiš po svojoj želji. Možda se svidi i drugima.

- Pokušaću...

- I Žana... mi još nismo izašli nigdje kao normalan par. Trebalo bi da se družimo više... a to bi značilo da moraš priznati roditeljima da sam ti momak.

- Mogla bi to saopštiti majci kad se budemo svađale. Jedva čekam da imam "dobre argumente" kad me opet krene gnjaviti.

- Žana... to nije u redu.

- Ma znam, problem je što će onda imati temu da mi svaki dan prigovara. I ovako mi za svaku sitnicu ne da mira.
- Možeš li to saopštiti prvo svojoj sestri? Da ti ona bude podrška.
- Neću nikoga upetljivati. Ja ću to uraditi čim bude prilika. Ne brini, nije majka toliko strašna koliko sam ja osjetljiva.
- Znači... sad te prvo vodim na svirku....

POGLAVLJE 12.

Ali to veče na svirci, stanje je bilo mnogo drugačije nego na proslavi Nove godine...

Uzela je od oca kola (majka je mislila da radi noćnu), priznavši mu da ide u "izlazak". Ali nije rekla ni gdje ni s kim. Otac je bio galantan i nije je ispitivao. Pokupila je njega ispred kuće, pa su zajedno otišli u hotel.

Kolege su već stigle kombijem prije njih. Našli su ih kako sjede za stolom u povećem društvu. Sami su, bez njega, montirali opremu i obavili probu. Opušteno su večerali i ćaskali.

Lijepo su je dočekali. Pitala se šta li misle, i kakva sve iskustva imaju? Nagledali su se sigurno svega. Jesu li sumnjali da je ona previše fina za njega? Da je mogla da ih čuje dok je ne vide... saznala bi šta joj komentarišu iza leđa.

Polako se lokal punio, bilo je vrijeme da počnu sa programom. On je zabrinuto pogledao i poljubio prije nego je krenuo. Morali su ovo prebroditi. Nije bilo načina da je zaštiti.

Sjedila je sama za stolom, Predrag je nudio da povede drugarice ili da joj društvo pravi neka od supruga kolega iz orkestra. Nije htjela moliti nikog da ide s njima. Ako bude loše, biće joj još gore pred nekim. Ako bude dobro, provešće večer zajedno.

Vrlo brzo sve je bilo zauzeto. Svi stolovi, šank, stajaća mjesta... Situacija se drastično razlikovala od one na proslavi Nove godine. Umjesto bračnih parova ovdje je bilo mnogo djevojaka, i skoro nijedna suknjica do koljena. Pola suknjica je bilo skoro do dupeta. Bina manja, samo pola metra izdignuta, okružena podijumom za ples sa tri strane. A stolovi daleko. U prevodu, mogućnost obrane i nadzora nikakva.

Prišla im je neka plavuša. Uхватила je Predraga pod ruku, i skoro se prislonila sa strane na njega. Bila je niža, pa je još morao da sagne glavu ne bi li je uspio čuti. A Žani je izgledalo kao da ga ljubi u obraz. "A kakve tajne ti njemu imaš sad tu pričati... odlijepi se od njega nesrećo jedna" uzdisala je negodujući i pričajući sama sa sobom.

Sva se ukočila, stisla usne, lijevu ruku držeći na koljenu i nesvjesno ga stiskajući od muke. A kad bi nastupila "kriza" prekrila bi lijevu ruku desnom sve je gnječeći od napetosti.

Ko zna o čemu je on ramišljao dok ga je ova držala a on pogledavao prema njoj. Nije uspio zbog plavuše da dođe do nje, nego se morao vratiti na binu jer su ga zvali.

Veče joj je popravio momak sa spojenim obrvama i "montenegro" naglaskom...

- Oli si sama ljepotice? - prišao joj je, stao pored nje i nagnuo se prema njoj.

- Nisam sama...

- Ih nisi... kako jadna nisi kad cijelo vrijeme bačaš te tužnije poglede na me, a?

Žana ga je pogledala i došlo joj je da prasne u smijeh ali je on gledao "zavodnički", udubljen u ulogu, pa da ga ne uvijedi, suzdržala se.

- Bačam, bačam, al' ne na tebe no na onu plavokosu avetinju što se vrti oko moga momka – šalila se s njim.

- Jesi li i ti odozdo? - pitao je kad je čuo kako priča.

- Aha, ja sam odozdo.

- A momak ti?

- On je odozgo – dvosmisleno je odgovarala.

- Odavde? A koji je?

- Onaj visoki kovrdžavi.

- Grdosija? Pored plavuše? Al' se avetinja zalijepila za njega ka etiketa na teglu kukumara (krastavaca)! C,c,c...

– rekao je, nesvjesan da se Žana jedva uzdržava koliko joj je cijela situacija djelovala komično.

"A moglo bi biti i tragikomično ako pošizim i nasrnem na plavušu" zaključila je.

- Srediću je ja, ako bude trebalo. Bačiću je na patos i pobrisati prašinu s njom.

- Tako sestro, tako, nedaj se – pozdravi je i ode dalje tražiti novu priliku za udvaranje.

A ovdje je susreta "bliske" vrste bilo na pretek. Svako malo im je neko prilazio. Zbog galame i muzike svi razgovori su se vodili na "uvce". A to je bila prilika da se "ispipaju" i drugi dijelovi... Utjeha je bila što su na meti bili svi, i članovi benda, i konobari i obezbjeđenje...

Dame su se čak penjale na binu do bubnjara jer je on bio najbliže podijumu za ples. Muvalo se naveliko...

Pravili su pauze i to jedan po jedan, većinom kad bi morali sići s bine jer ih je neko zvao da dođu. On bi iskoristio takve prilike da bar nekoliko minuta bude s njom.

- I kakvo je stanje? Hoćeš li da pobjegneš ili ćeš da vrisneš i skočiš na slijedeću plavušu koja mi priđe? – pitao je. Znao je da je vidjela kad ga je šćepala plavokosa djevojka za koju je Crnogorac rekao da se priljepila kao etiketa.

- Dobro je, dobro, ne brini. Smješna sam sama sebi - nije htjela da prizna na kakvim je mukama. Sjetim se naših trenutaka "po danu" kad smo "normalni" i kad je atmosfera, kao u pekari, ili u tvojoj kući, realnija i bliža svakodnevnom životu. Ovi noćni provodi su ionako nestvarni, ljudi bježe u ovo tražeći nešto ali se ujutro moraju probuditi i suočiti sa stvarnošću. Noćni život se razlikuje od stvarnog. Treba se ponekad opustiti ali rijetko noć može da rješi probleme koje nas muče po danu.

- Pametnice moje slatka. Kako si savršena... - nagnuo se ljubeći je nježno.

- Polako sa pohvalama, još nije prošlo veče... možda ipak odlučim da skočim na slijedeću koja ti krene šaputati na uvo. Već vidim da će mi to njihovo šaputanje biti noćna mora. Kad god ti vidim uvo sjetiću se...uh...

- Jadna moja ljubavi... - nije znao bili se smijao ili brinuo. Danas ti je najteže, nakon nekoliko ovakvih večeri postaće ti normalno jer mi nakon svirke odlazimo u svoj "realni" život kako ti kažeš.

"Hoće li jadnica uspjeti izdržati? Šta ako ustane i ode?" pitao se. Iće će za njom, tu nije bilo dileme. Ako ne bude mogla podnijeti, on će se prilagoditi tome. Volio je da pjeva. Pjesmom je liječio svoje muke. Ali bude li to njoj problem prestaće s nastupima.

Kako je veče odmicalo, mjenjao se i sastav gostiju. Više je bilo parova, ali i nacvrcanih. I žena i muškaraca.

U pauzi su momci došli za sto. Zagledali su je, vjerovatno znajući da je na testu.

- Je li ti dosadno Žana? Nije baš neki izlazak kad mi radimo – pitao je harmonikaš s razumjevanjem. Imao je i on problema sa svojom, ali i sa drugim ženama.

Oko ponoći, bini je prišla djevojka duge tamne kose u večernjoj haljini sa šlicom skoro do struka, mašući Predragu rukom. Prišao je kraju bine i sagnuo se da je čuje. Glave su im bile jedna pored druge. Žani je izgledalo jezivo. Nešto mu je dala. Klimnuo je glavom i vratio se za klavijaturu.

Za djevojkom je došao jedan mladić i uhvatio je za ruku pokušavajući da je odvuče s podijuma. Niko nije reagovao. Oni su svirali, obezbjeđenje se nije mješalo.

- Još malo najdraža... hoćeš li izdržati? - došao je do nje da odmori, dvadesetak minuta poslije neprijatne scene.

- Sad je već nerješeno, polako popuštam – rekla je iskreno se izvinjavajući očima. Stisnula je zube i nasmješila mu se pokislo. Šta je ovo bilo maloprije?

- Ne brini, biće oni u redu, ona pravi predstavu malo. Ne smijemo se mješati jer bi on napao nas, a onda kreće masovna tučnjava. Samo sam jednom pokušao sprečiti obračun između jednog para, nakon toga je došao njegov drug, moja ekipa, njegovi drugari i nastao je kaos. Sad pred kraj ide blok mirnijih pjesama i sentiša pa će se pomiriti.

- Evo nešto za jednog našeg razočaranog prijatelja – najavio je gitarista. Još glupljeg i upornijeg muškarca nisam sreo u životu. Samo nek ostane tako optimističan ali bi bilo dobro da promjeni način traženja prave žene ili barem lokal. Ne mjenja lokal, ne mjenja pristup ženama, družimo se svaki mjesec. Danas mu poklanjamo dvije pjesme, prvom ćemo malo kukati za izgubljenom ljubavi a druga je obećavajuća, jer će on do slijedećeg susreta

sigurno naći novu ljubav.

- Ubijaš me u pojam svirac! - dobacivao je raščupani momak podižući čašu i smijući se.

Nakon toga atmosfera se smirila, svi su već bili umorni i u mnogo pomirljivijem raspoloženju pa se i Žana napokon opustila. Radovala se što je blizu kraj i što je uspjela izdržati. Srediće utiske kad dođe kući. Da procjeni može li ona živjeti ovakvim životom.

Dok su svirali lagane balade, on je došao do nje.

- Pa ljubavi... mogu li tražiti barem da me počastiš jednim plesom kad ne smijem da ti posvećujem pjesme.

Prihvatila je sa osmjehom pa su otišli na podijum.

Naslonila je glavu na njegovo rame i uživala u toplom i sigurnom zagrljaju. Parovi su plesali uz njih a njen pogled se ukrsti sa hladnim pogledom vrlo zgodne djevojke.

- Gleda me neka vampirica u crnoj kožnoj minici. Nemoj se okretati, ali ja bi rekla da se pita ispod kojeg sam kamena ispilila... usput mislim da me ne smatra adekvatnom ženom za tebe.

- Poznajem je... ne onako kako ti misliš. Ima skup ukus i izlazi samo sa bogatim momcima. Mislim da su i njeni bogati. Znam da me..."poštuje".

- Aha, baš te poštuje. Sva sreća što si ispod njenog "kreditnog" nivoa. E... nju bi baš mogla da nalemam!

- Hahaha... znači našla si pogodnu da odmjeriš snage s njom.

- Po njoj bi rekla da će me sigurno izazvati. Kad tad. Ne bi me čudilo da pokuša da te startuje samo da mene otkačiš.

- Ne može ona tebi ništa ljepoto moja najdivnija. Da mi daju deset onakvih kao ona ne bi pomoglo.

Oko četiri ujutro su stigli kod njega. Tražio je da zajedno idu do njenog stana pa da on otuda pozove sebi taksi. Nije htio da vozi sama po smrznutoj cesti u ranu zoru. I da kruži prvo do njega pa kući. Ali se pobunila na taj plan. Željela je da budu još malo kod njega, da se oporavi od svega što je snašlo.

- Otvoriću ti kapiju da parkiraš unutra. Može početi snijeg, da ti ne zatrpa kola. Pokušao je da otvori vrata.

- Šta je ovo? Žana... osta' ja, ne mogu da izađem! Je li ovo neka kazna?

- A joj! - smijala se. Hladno je i zaledila se brava. Malo je problematična kad je hladno. Ne znam gdje je onaj tatin sprej. Čekaj, pokušaću ja da otvorim izvana.

Ali nije pomoglo. Vratila se i kleknula na vozačko sjedište smijući se i ljubeći ga.

- Ajde srećo moja, digni svoje duge noge, prebaci ovamo da te iščupam s ove strane.

Nekako se isprtljao, vukla ga je za ruku pa su se smijali i cerekali ko ludi. Ova situacija ih je probudila, zaboravila je na "konkurenciju" i "veće uzdržavanja", opet je bila ona stara Žana. Podigao ju je od zemlje, ciknuo i zavrteo oko sebe. Otključavao je vrata pipajući, jer su se ljubili i nije mogao da vidi bravu. Ušli su u toplu kuhinju, upalili svjetlo i nastavili da se ljube.

- A sad ćemo da pogledamo tu lijepu sekinu haljinicu (posudila je od sestre haljinu za to večer). Valjda neće biti baksuzna ko balon haljinica. Al' stani prvo da popijemo nešto toplo, smrznula si se.

- Pegi... moram da se vratim kući. Otac zna da sam u izlasku, a majka misli da sam na poslu.

- Joj dušo... - uzdahnuo je. Radiš li danas?

- Ne, imam slobodan dan, ali to nisam nikome rekla.

- Aaa... tako! Možda imam ideju. Vrati se kući, pa ću doći po tebe kad malo odspavaš da provedemo dan zajedno.

- Dobro, onda...

Stigla je kući oko pet, parkirala i ušuljala se u stan. Tiho se raspremila. Dvoumila se oko tuširanja. Bojala se da ne probudi njih. Bolje da se strpi. Kad se probudi obaviće to. Skinula je samo šminku mada je jedva nešto i ostalo.

Nije dugo spavala, smetala joj je neoprana kosa i što nije mogla da se istušira kad je došla. Pogledala je telefon.

Tek je bilo osam. Sestra joj je poslala poruku jutros.

Pisalo je da je majka zvala nju u ponoć i provjeravala je li kod nje. Neka se pripremi na susret s njom. Uzdahnula je bolno, "znači saznala je da nisam bila na poslu..."

Čekala ju je rasprava s majkom. Nije joj bilo dosta sinošnjih muka nego još i ovo.

- Dobro jutro – pozdravila ih je mirno kad je došla u trpezariju mokre kose nakon kupanja.

- Kako kome – promrsila je majka.

- U čemu je problem majko? Opet sam nešto krivo napravila?

Ali gospođa je bila mudra, nije se htjela raspravljati pred mužem. On je trebao uskoro izaći pa će njih dvije ostati nasamo. Tako je i bilo. Čim je muž izašao, zasula je kćer analizama koje su govorile da se ponaša neuračunljivo. Nije vikala nego je hladnim, iritirajućim glasom "prala" Žanu koja je sjedila na sofi i čupkala rukav pokušavajući da zadrži suze. Pustila je da majku da govori, trajalo bi to još, ali se otac srećom vratio neplanirano (a možda se sjetio šta će se dogoditi kad ode) pa je kanonada obustavljena.

Otišla je u sobu, jedva je uspjela spustiti glavu na jastuk briznuvši u plač. Jecala je tako gušeći se u jastuku da je ne čuju. U podne nije bila u stanju da tako natečenih očiju izađe napolje. Poslala mu je poruku da se odmori i naspava i da ona ne može sad da dolazi.

U vrijeme ručka otac joj je pokucao na vrata i provirio u sobu. Pravila se da spava. Nije izlazila iz sobe, osim do kupatila da se umije. Odahnula kad je čula komšinicu da je došla u posjetu. Dok je žena tu, a znala bi ostati i po dva časa, ona je bila sigurna da je neće gnjaviti. Oko pet se opet oglasilo zvono. Kad je otvorila, gospođa je zabezeknuto zinula.

- Opet Vi! - bezobrazno je rekla negodujući.

- Opet ja tašto. Izvinite, nisam imao namjeru da ovako dođem ali imam neki osjećaj da ste nasikirali moju malenu pa sam morao da dođem.

U hodniku se pojavio Žanin otac upitno ih gledajući.

- Muzikant! - samo je ljutito promrsila gledajući muža.

- Dobar dan mladiću. Izvolite, izvolite uđite. Dobro nam došli – pružio je ruku i srdačno se rukovao s Predragom. Čuo sam za vas. Žana je u sobi... boli je glava.

- Pretpostavljam da je za to zaslužna gospođa tašta? - pitao je tako strogo pogledavši u gospođu da se sva stisla, iznenađeno i nepovjerljivo ga gledajući.

- Vjerovatno ste u pravu. Nisam bio tu, ali moguće da je tako – mirno je potvrdio Žanin otac kad su sjeli u dnevnoj sobi.

- Donio sam vam poklone. Čuo sam od Žane da ste joj pokušali oteti zalihe slatkiša koje sam joj donio iz Švajcarske. Pa sam donio i vama. A sad ne znam zaslužujete li – uzdahnuo je koreći je kao dijete. Jesam li ja Vas lijepo zamolio da je ne sikirate? Osjetljiva je, pod pritiskom je...

- Ona je moja kćer mladiću!

- Gdje joj je soba? - ustao je i skoro se nadvio nad "taštu" ko jastreb.

- Dođite... - poveo ga je "tast". Evo tu je...

- Žana... Žana..., ja sam dušo. Jesi li budna?

Začuli su neki tresak i slijedećeg trenutka su se vrata otvorila. Gledala je zbunjeno u njega.

- Došao sam da vidim kako si? - mirno je rekao ozbiljno je posmatrajući.

Kroz glavu su joj prošla posljednja 24 časa. Šta joj se sve izdešavalo. Sreća što je s njim, napetost na svirci, sreća kad su ostali sami, kaos s majkom ... previše emocija za tako kratko vrijeme.

- Crtam... - pokazala je rukom prema svome crtaćem stolu.

- Ostanite Vi tu, žena će skuvati kafu pa ćemo vas pozvati – ljubazno im je saopštio Žanin otac, ohrabrujuće i s ljubavlju gledajući plašljivu kćer.

- Ako me tvoja majka još jednom ovako naljuti ne garantujem za posljedice. Već sam smislio i kako ću joj se revanširati.

- Jesi? - napokon se nasmijala. Ima li veze sa Bajinom Baštom? Dođi, crtam ti kuću.

- Prvo me poljubi – prošaputao je.

Ona je planirala lagani poljubac, ali je on to zamislio drugačije. Pa su se našli uz njen ormar žvaleći se divlje da je sve odzvanjalo. Prešao je sa usana na njen vrat i kosu zagnjurivši lice među pramenove i udišući miris šampona. Spustio je ruke s njenog lica i zavukao ih pod Žanin džemper nježno je milujući laganim pokretima po leđima. Prenosio je svoju vatru na nju, grijući je tako i smirujući. Vraćala joj se snaga i energija u njegovom zagrljaju. Uvijek se tako osjećala kad bi bila s njim.

- Taako... e sad možemo pred taštu – rekao je šapatom osmjehujući joj se i sklanjajući joj kosu. Da vidim šta si crtala? Kakav je ovo sto? Na ovome crtaš? Pa šta mi nisi rekla... Kupići ti jedan da imaš kod mene.

- Ne treba, ponijeću ja svoj.

Nije bila u tom trenutku svjesna šta je s tom izjavom rekla.

- Oće li to biti brzo? - pitao je šeretski.

- Paa... ne znam. Još nismo stigli ništa da isplaniramo. Sjedni da ti pokažem...

- Dođi ti bliže - povukao je sebi u krilo kad je sjeo. Nije htio da stoji pored njega.

Obglila ga je oko vrata objašnjavajući mu šta vidi ispred sebe. Čudio se nacrtima. Bilo je pet kombinacija jer je toliko izvuka iz Plana gradnje koji je dobio u Opštini. Njoj se najboljom činila kombinacija visokog ostakljenog poslovnog prostora u povišenom prizemlju i stambenog dijela koji bi obuhvatao cijeli krov.

- Dobro, sad te vodim u izlazak, prespavaćeš kod mene i sutra krenuti na posao iz moje kuće.

Pozvani su na kafu, gospođa se nije usudila da zucne. On se izvinio što je došao nenajavljen ali se "sjetio" kako je gospođa "inzistirala" da treba doći po Žanu kući. Da se lijepo predstavi djevojčinim roditeljima...

- I eto mene k vama... - završio je.

- Hmm...daa... - uzdahnula je gospođa.

- Lijepo svirate i pjevate mladiću. Hvala vam za novogodišnju pjesmu – otac joj je bilo jako ljubazan i kulturnan čovjek.

- Nije pjesma tebi nego meni! - sjetila se gospođa tašta.

Njih dvojica su se pogledali. Oba su se pitala šta bi rekla kad bi znala čija je pjesma. Možda bi ih obojicu izbacila na snijeg.

- Da vas ne zadržavam više, ako smo sad zvanično ustanovili da Žana ima momka mogli bi da izađemo negdje.

- Umorna je, sutra radi, nije vrijeme za izlaske – reče tašta.

- Može, samo Vi izađite – reče tast.

I sukobe se pogledom. Nijemi razgovor muža i žene. Žanina majka na to uzdahne i zašuti. To je značilo da je popustila i da će biti onako kako kaže muž.

- Hvala Vam najljepša na gostoprimstvu, volio bih da i ja ugostim Vas kad budete raspoloženi. Živim sam, odveo bi Žanu svojim, pa nakon toga i vas da se upoznate. Može?

- bio je direktan.

- Dogovorićemo se mladiću – klimnuo je njen otac. Pitao se koliko je to odmaklo kad već planiraju upoznavanje porodica.

- Hoće li se ona više probuditi? Dokle će ovo da ide? Šta će ona kod njegovih? Totalno je van kontrole. Umjesto da se uozbilji i traži normalnog momka, vrijeme joj je, ona se zamlaćuje sa muzikantom kao da joj je 17! I on meni da kaže onako bezobrazno da sam mu tašta! Bezobrazluk i nevaspitanje! - bio je gospođin komentar kad su oboje otišli.

- Da se nisi mješala. Trajaće onoliko koliko nju usrećuje. Vidiš kako ga se ti bojiš, nije čudo da ga voli. Ne da nikome da je krivo pogleda. A i meni se dopada, zamišljao sam ga drugačije. Izgleda mi da je inteligentan i ozbiljan.

*****

- Ovo je nevjerovatno kako me sve sabotira... Ne mogu ti prići zbog posla moga i tvoga, pa zbog urokljive haljinice, pa... stalno nas nešto ometa... Šta ćemo sad? Idemo kući, nakon toga u grad ili?

Razgovarali su u taksiju dok je držala glavu na njegovom ramenu. Ponovo je bila srećna i raspoložena. Čim bi se pojavile sve bi se odjednom rješilo i dobro završilo. Susret sa njenim roditeljima je po njenoj ocjeni prošao više nego dobro.

I opet je bio hrabar, iskren, fantastičan.

- Pa možda bi mogli da provjerimo je li sestra slobodna ili moje društvo. Treba da te pokažem, pa ko bude slobodan malo ćemo izaći s njima. Poslije bolje da me vratiš kući jer si bio dovoljno hrabar "za jedan dan".

Nazvala je sestru, a ova je inzistirala da dođu kod njih. Pa su otišli, fino su ih i opušteno dočekali, smijali se njegovom nastupu pred taštom i prilično im pomogli svojom smirenošću. I Žana se povratila. Spremali su zajedno večeru, nešto su njih dvojica otišli dokupiti a Žana je zvala drugarice da provjeri koja je od njih slobodna da dođe na neplaniranu žurku.

Bilo ih je sve zajedno osmoro, nisu svi mogli doći. Srećom Sara je sve držala pod kontrolom, pa su ostali do ponoći jako se lijepo družeci. Bili su taktični, nisu tražili da im pjeva nego su uz večeru pričali i šalili se.

- Majka nije toliko strašna koliko si ti plašljiva. Sasvim je dobra, nas dvije smo ispale dobre djevojke. Eto joj uskoro unučića da vježba na njima – pričale su u kuhinji pripremajući večeru.

- Trudna si?

- Nisam, ali planiramo odmah poslije vjenčanja. Imamo 30 godina i vrijeme je za to. Želimo dijete, dvoje a možda i troje ako prvo dvoje budu istog pola.

- Baš se radujem... jedva čekam da postanem tetka!
- Pa ubrzo ćeš i ti postati majka. Žana... naša majka je naporna, ali ima pametnih ideja. Obezbedila nam je dobrog oca, dobar život. Slažem se s tobom u slučaju Predraga, mada nikad ne bi pomislila da bi ti i neki drugi muzičar mogli biti par. Ali on ipak odgovara tebi, ima životnu školu a ti imaš finoću. Plus ste na neki način oboje umjetnici.

Ti crtaš, imaš i sluha, a on se bavi muzikom.

- Bićete podstanari? - interesovalo je Žanu.
- Razmišljamo. Da li da kupimo stan na kredit ili plac.
- Kupite neki manji stan ili dio kuće ako se može nadograditi. Možda bi naši htjeli da vam daju stan a da oni pređu u manji.
- Dogovorili smo se da nećemo nikoga ništa tražiti. I on ima sestru, a ti i ako odeš ne želim da njih stresiram i izbacujem iz njihovog stana.

Bila je jako srećna nakon razgovora sa sestrom. Galantno je ispratila ona njega, taksisti ih je odvezao do njegove kuće. Rekli su mu da je sačeka, ušli su u kuću pa ga je od sreće deset minuta cmakala i grlila, a on se smijao žaleći se da je hrabra sad kad joj taksista štopa vrijeme.

POGLAVLJE 13.

Sutra su se stvari vratile u normalu, opet pekara, gužva, on joj je izigravao mušteriju.

Jedno veče je imao opet neku poslovnu večeru pa je ujutro svratio k njoj. Radila je noćnu smjenu. Jedva je dočekaao da se izvuče sa zabave, pa je skoro u dva ujutro već bio u pekari.

Prišao joj je nasmijanoj, nagnuo se preko pulta nudeći joj usne i zahtjevajući poljubac.

- Ju, skandalizovaćemo pekare... – ipak mu je dala poljubac.

- To će ih razbuditi, nije im lako po noći raditi. Skuvaj mi kafu, i daj mi kolač. Pa dođi da popričamo.

- Žana, sjećaš li se one djevojke, ustvari žene što živi u Švajcarskoj? - upitao ju je kad je sjela. Ima ponudu za nekoliko ozbiljnijih nastupa, i treba joj neko da ide s njom i to organizuje. Nema iskustva, a mogla bi dobro da zarađuje bude li se ozbiljno bavila poslom. Ima povjerenja u mene... i lijepe mi pare nudi.

- A joj... - uzdahnula je. Da ona ne pokušava tebe tako sposobnog dovući sebi? Uh...

- Pa ako prihvatim ponudu vjerovatno ću saznati "ima li neke planove sa mnom". Ima jedan nastup krajem mjeseca, to je samo jedno veče... Da odem da vidim i da joj pomognem. Pa ću onda procjeniti šta mi je činiti. A onda oko ovoga Dana zaljubljenih ima dogovorena tri nastupa. Nešto samostalno, nešto s drugima. To joj je prva veća tezga. Znaš šta me zanima? - gledao je zabrinuto kako se sneveselila i pokisla.

- Šta?

- Bi li ti mogla da uzmeš slobodno ili godišnji nedjelju dana da ideš sa mnom sredinom februara? Jasno ti je šta te pitam? Idem s ovom djevojkom u pratnji po klubovima. Ne bi da se desi ono kao "malo smo popili", pa da mi dođe u sobu. Moraćeš me ponekad braniti, oće li oko toga biti problema? Kad vidi da ja nisam prilika za nju naći će ona drugoga pa sam onda bezbedan.

- Hmm... ne znam. Razmišljam kako će se moja majka tek razočarati u mene kad čuje da na tvojim svirkama ja napadam žene. To neće moći izdržati.

- Hahaha... Žana ljubavi...

- Ma znaš šta! Srediću ja to! - uspravila se odlučno. Sve joj je pred očima postalo ljubičasto kad je spomenuo boravak bez benda sa ženskom koja ga je možda htjela smotati. Imala je sina, i sad je tražila pogodnog oca za njega.

- Znači mogu da prihvatim?

- Možeš, odmah joj reci da imaš "bodigarda".

- Hoću, hoću, upozoriću je - smijao se držeći je za ruke. Ja onda idem samo na dva dana za Švajcarsku. Donijeću ti čokolade, hoćeš li još išta?

- Ne treba.

- Možemo li kad se vratim da odemo do mojih? Majka mi je jako radoznala i pomalo uvrijeđena. Znaju te članovi benda a ona ne zna.

- U redu, može. Kupi i majci nešto.

- E sad bi bilo divno da smo kod svoje kuće... - uzdahnuo je. Sve važne razgovore vodimo u pekari.

- Pa doći ću poslijepodne kad se naspavam. Opet radim noćnu, mjenjam Sonju.

- Doći ćeš? - iznenadio se.

- Predraže... nemoj misliti da si se izvukao. Moram još da te "propitam". Ovako si me samo na brzinu obrlatio.

Moramo da ustanovimo znaš li sva pravila i jesi li spreman za... "evakuaciju" u slučaju opasnosti... Ako mi bude išta sumnjivo doći ću u Švajcarsku očevim kolima.

- Phh...ahahaha... - prasnuo je u takav smijeh da su mu dvije suze kliznule niz obraze. Gledao je u nevjerici.

- Meni nije ništa smješno, a možda ne bude ni tebi... - zaprijetila je kao ozbiljno.

- Žanice... ljubavi moja, Šargarepice... nemoj biti tako stroga valjda se smijem "ljubazno" osmjehnuti damama i biti "prijazan".

- Pa što ne bi smio? Zubi mogu da se naprave. Ima na buvljaku bugarske proteze nisu skupe...

- Žana... ako ovako nastaviš povataćemo se na sred pekare... - prijetio je smijući se i gledajući je plavim očima s ljubavlju.

Oko četiri je već bio umoran pa ga je poslala kući da spava. U glavi joj je bila zbrka i strah kako će to izvesti da ode s njim a da majka ne poludi? Morala je prvo razgovarati sa sestrom pa s ocem. Majci će se javiti iz Švajcarske ako bude stani pani, razmišljala je kukavički.

I tako je otputovao sve je zagledajući šali li se, ili je ozbiljno ljubomorna. A ona je kad je otišao osjećala smirenost u srcu. Nešto u njoj je uvjeralo da ne treba da troši vrijeme na ružne stvari kao što je ljubomora i nepovjerenje. Onaj koji iznevjeri onoga ko ga je volio, više gubi nego onaj drugi – zaključila je.

Javio joj je, u jednom javljanju bila je i Ilma, tako se zvala ta djevojka. Gledale su se procjenjujući jedna drugu. Žana je ljubazno i mirno pozdravila i poželjela im uspjeh. Rekla joj je da će se uskoro vidjeti pa će se bolje upoznati.

Pred nastup se opet javio, crtala je u svojoj sobi.

- Šta mi radiš? - pitao je. Pored njega je su prošle dvije djevojke pozdravljajući ga na Njemačkom. Osmjehnuo im se i pozdravio ih.

- Razmišljam Predraže kojem momku da se mило osmjehnem, eto o čemu razmišljam. Možda odem i na kafu s nekim i usrećim majku. Ali to ću ostaviti za prvi april da se raduje barem jedan dan.

- Hahaha... Žanice, ljubavi moja, pa moram biti ljubazan – napućio je usne i poslao joj poljubac.

"Alo, Pepi majstore" čula je u pozadini. Neko ga zvao na našem jeziku. Prišao mu je jedan muškarac srednjih godina.

- Dušo, javiću ti se kasnije – morao je prekinuti.

Razmišljajući o svemu, zaključila je da on ima dovoljno iskustva i zrelosti da zna šta mu je raditi. Vjerovala je njemu, osjećala je da je srećan i iskren. Kad je bio s bendom štitili su jedan drugog. Ali ove situacije gdje je bio sam i još u stranoj zemlji...

POGLAVLJE 14.

Popodne je provela u svojoj sobi. Pravila je nacrt za Olafa jer nije mogla da radi na projektu kuće a da ne misli o njemu. On je trebao da doleti tek kasno naveče, pa da ne bi mislila o svemu natjerala je sebe da radi. Jesu li njih dvoje stvarno jedno za drugo? Odgovor bi dobila čim bi zamislila život bez njega. Šta god da se desi nije mogla sprečiti sebe da bude s njim. Daće sve od sebe pa kako im bude. Neće dozvoliti majci da joj uništi sreću.

Telefon joj je zazvonio oko šest. On.

- Molim Predraže, molim ljubavi... - rekla je srećno.

Krećeš li kući?

- Dobro veče ljubavi moja! Neko se meni izgleda baš raduje – rekao je veselo.

- Radujem, radujem. Šta da ti pričam. Fali mi momak koji ove sive dane pretvara u pjesmu i sreću – objasnila mu je pjesnički. Kad stižeš?

- Ako me jako poželiš stiću ću za sekund.

- Stvarno? E onda želim, želim, želim da si tu što prije.

- Gdje ti gleda prozor od sobe? Ja sam na parkingu ispred zgrade.

- Čekaj, čekaj - protrčala je kroz stan do balkona dnevne sobe.

- Došao si! - zapanjeno ga je gledala dok joj je mahao i slao poljubac.

- Hoćeš li sa mnom kući? - pitao je na telefon.

- Hoću! Dođi gore da se spremim!

Jurnula je na ulazna vrata i onda se sjetila roditelja. Gdje li su? Izgleda da uopšte nisu u stanu. Pogledala je u njihovu sobu. Nema ih. Izašli su negdje. Fantastično. Otključala je, i izašla taman kad su se vrata lifta otvarala. Sekundu su se pogledali prije nego što je skočila u njegov zagrljaj.

- U stan...idemo u stan – rekla mu je grleći ga. Sami smo.

Ušli su. Čvrsto je uhvatio i zavrteo oko sebe. Briznula je u plač dok je čvrsto grlio.

- Šta je mojoj ljubavi... šta je?

- Ništa, nije mi niko ništa uradio samo si mi očajno nedostajao – jecala je između poljubaca.

- O sunce moje jedino – obasuo je kišom poljubaca po kosi dok je držala glavu na njegovim grudima čvrsto mu obgrlivši leđa.

Sačekao je da se smiri. Pogledala ga je posramljeno zbog scene koju je napravila.

- Izvini, ne znam šta me spopalo. Nije ljubomora, majke mi. Samo sam se nekako osjećala usamljeno – osmjehnula se izvinjavajući.

- Ja sam imao stotine takvih dana i noći Žana. Znam šta ti je, ne moraš da se zbog toga stidiš.

Osmjehnula se poljubivši mu ruku koja joj je milovala obraz.

- Ajde, dođi sami smo. Nisam ni znala da niko nije kući. U sobi sam, crtam Olafov kamin. Ne mogu da radim na kući jer se odmah sjetim tebe i ne mogu se koncentrisati. Kako to da si stigao ranije?

- Došao sam kombi prevozom. Saznao sam da čovjek kreće u dva ujutro. Sa svirke u kombi. Pokupio me ispred kluba. Nije bila srećom gužva, imao sam dva mjesta za sebe pa sam spavao. Dovezao me pred kuću. Samo sam gurnuo stvari u hodnik i došao po tebe. Ne ulazi mi se u praznu kuću.

- Jesi li jeo išta?
- Jesam nešto malo, ne jedem puno kad putujem. Mislio sam da mi negdje izađemo.
- Ma jok. Voliš li supu, sarmice, pečenu prasetinu?
- Volim, u redu je. Nisam izbirljiv.
- E pa onda će tebi tvoja Žanica, tvoja pekarica u znak dobrodošlice servirati večericu kod "tašte". Ne znam kud su otišli, ako se vrate pa nas zateknu ne uzrujavaj se.
- Hahaha... pekarice moja. Šta će reći tašta što sam joj ispraznio frižider?
- Ali si donio novu kesu slatkiša – zaključila je mudro.
- Jesam, cijelu kutiju. Kad smo stali kod nekog šoping centra u Austriji nakupovao sam veliku kutiju. Jednu sam već ponio iz Švice. Nisam htio da sad donosim jer sam mislio da idemo večerati negdje.
- Eto, onda će gospođa tašta dobiti Milku... ako bude dobra. Zato ti lijepo meni na miru večeraj, ako mi budeš muž pola ovoga stana je i tvoje. A frižider je pun jer je gospođi tašti bio rođendan. Pa joj je njena sestra, moja tetka poslala cijelo pečeno prase. Inače ćeš se slabo najesti ako budeš čekao da ti tašta nešto skuva.

- Hahaha... - davio se od smijeha. Da ovo ona čuje, svrcila bi s pameti!

Smijala se i ona s njim. Lepršajući ugrijala je supicu, podgrijala sarme, pripremila salatu, a on je nasjekao meso pa su kao u svojoj kući sjeli da večeraju. Nazvala je sestru da pita zna li gdje su oni.

- Pa sa mnom su! U gradu smo nas troje, poslije idemo zajedno do svekrve. Vedran nas čeka tamo. Uživaj malo, nećemo prije deset kući.

- Imamo sreće danas. Neće doći do deset. Možemo da večeramo na miru.

- Žana... ona kuća ipak nije dom. Nisam se odavno ovako osjećao kao kod svoje kuće. Tek sad to razumijem. Kod roditelja je brat, nekako se ni tamo više ne osjećam kao u svojoj kući. A sad ovdje sa tobom mi se vratio taj osjećaj doma. Neobično se osjećam.

- A ja se nekako ovdje ne osjećam dobro – rekla je tužno. Stalno sam pod presijom šta će mi reći i ne mogu se više opustiti. Mislim da je stvar u ljudima. Tamo gdje budemo zajedno biće nam dom. I bićemo srećni. Uostalom, sagradićemo mi svoje gnijezdo.

- Pametnice moja...

Skuvala im je kafu, jeli su i kolače, razgledali stan i njene nacрте.

- Žana...tvoji će uskoro doći, treba da krenem... Kad sam došao mislio sam da idemo kod mene, ali opet mi se plan izjalovio.

- Ho...hoćeš... da odemo k tebi? Mislim... ako ne smetam...ako nisi umoran – upitala je kolebljivo i pocrvenila do korjena kose.

- Nadao sam se tome – odvratio je nježno i potpuno ozbiljno. Nije se nasmijao njenoj zbunjenosti. Barem da budemo zajedno... ne ide mi se u praznu kuću. Sad je skoro devet, ako budeš htjela vratiću te do ponoći kući.

- Dobro... - pročistila je grlo. Nešto je gadno grebalo i nije joj dalo da više išta progovori.

Spremila se, pa su pozvali taksi. U hodniku su ih dočekali koferi i slatkiši. On je otišao da se istušira a ona je razgledavala slatkiše.

Sklanjala je u regal stvari kad se pojavio mokre kose, bosonog, obučen u trenerku i majicu kratkih rukava.

- Jel sad bolje? - nasmješila se.

- Super! Jesi li ti zadovoljna poklonima?

Sjeo je na sofu tapšući rukom po njoj. Zvao ju je da sjedne do njega.

- Aha... razmišljam koliko bi se nadebljala kad bi ovo sve sama pojela - sjela je i namjestila se u njegov zagrljaj.

- Mmm... e sad je savršeno – zadovoljno je izustio. Ćutali su tako dosta dugo pa se zabrinula. Nije mu vidjela lice, naslonjena glavom na grudi pa se pitala šta mu je.

- Predraže...čudan si. Da se nije šta dogodilo? Nije te napadala ona Ilma? Ja skroz zaboravila da te pitam za nju – podigla je glavu posmatrajući ga.

- Vidi stvarno... nisi uopšte pitala za nju! To je odličan znak.

Gledao je oklijevajući kao da se predomišljao da li da kaže.

- Nedostajala si mi – izgovorio je to nekako nesigurno, oklijevajući, takvim tonom da se iznenadila.

- I ti si meni - prošaputala je.

Ćutao je dalje i gledao je. Ćutala je i ona. Kao da je pustio da odluči šta će se dalje događati.

- Napisao sam jednu pjesmu kad sam te upoznao. Hoću da je čuješ.

Klimnula je glavom, i krenula za njim kad je ustao i pružio joj ruku. Popeli su se stepenicama na sprat.

- Sjedi ti dok se ja pripremim... Nazvao sam je "Vuk sivi" – mirno joj je ponudio svoju radnu stolicu. Uzeo je gitaru i sjeo na stolac kod bubnjeva.

"Zašto je toliko ozbiljan?" čudila se Žana. Možda zbog nje ima tremu...

Pogledao ju je i polako počeo da svira...

.....

"Vuk sivi"

1. Odavno živim ko vuk sivi

Leđa ne okrećem nikom

U jazbini samujem,

sam živim

sebi sluga i gospodar.

Legendu znam,

Legenda živi

o ženi koju čeka svaki Vuk sivi

i svaki čovjek da ga spasi

*2. U snu mi dođe glas,
ustani brate
došla je da te spase,
Stiže ti ona Vuče sivi,
da svjetlost vrati, da te oživi,
da otjera sjene i oblake tuge
što te tjeraju da lutaš
i ne voliš sebe ni druge...*

*3. Nisam imao kud
u zamci se mučim odavno,
Al' dođe stvarno,
stvarno dođe
ta žena
u legendi što postoji*

*REFREN Ugledah svjetlost ko sunce jaku,
iskoči ona i zgazi tamu
crvenom kosom dodirnu mi obraz
i obrisa svaku suzu, svaki poraz.*

*4. Zar je stvarno tako moćna
da otapa led i ruši tamu,
Zar ona stvarno ima tu snagu?
U snu mi reče čuvaj je brate,
voli snagom svom,
Skinuće teret
slobodu ti dati
u duši svjetlost opet će sjati...
Ja moram da idem
u miru da odspavam,
Godinama (zbog tebe oči ne sklapam)
muke ti gledam
i s tobom se slamam.*

*5. Možeš li čudesna ženo da uradiš to?
Težak zadatak ti život daje
da liječiš rane duboke
i preplivaš more tuge.
Jer ja sam odavno potrošio kredit,
proživio za jednu noć život cijeli...*

6. Osmjehom mi reče da može sve

ljubav joj daje snage za to

crvena kosa u snu mi miriše

čuvar je života mog

Zar je stvarno tako moćna

da otapa led i ruši tamu,

Zar ona stvarno ima tu snagu?

7. Ženo iz legende budi moja

dok tebe imam ničeg se ne bojim

Ja nisam ja,

u meni dišeš i govoriš ti

Ženo iz legende ljubavi moja

tvoj sam rob do vječnosti.

Od kad si došla

sreća se zove imenom tvojim,

kosom crvenom i osmjehom toplim.

REFREN Ugledah svjetlost ko sunce jaku,

iskoči ona i zgazi tamu

crvenom kosom dodirnu mi obraz

i obrisa svaku suzu, svaki poraz.

.....

Žana je šokirano slušala pjesmu. Svirao je i plakao. Kad je prestao ćutali su sigurno nekoliko minuta nesposobni da se pokrenu. Odložio je gitaru, prišao joj, čučnuo ispred nje stavljajući joj glavu u krilo i zajecao. Sjedila je milujući ga nesposobna da išta kaže. Samo ga je milovala i pustila da tuguje. Nije mogla drugačije da mu pomogne.

- Srce moje ranjeno... kako te boli – šaputala mu je saginjući se da poljubi nemirne kovrdže. Ostali su tako dok mu suze nisu stale.

- Sad znaš sve Žana. Ovo je tvoja pjesma i nikad je neću pred drugima pjevati – uzeo je za ruku i poljubio u dlan. Hoćeš li da te sad ispratim kući?

- Kući? Pa ja sam kod kuće.

Osmjehnuo se tužno na to.

- Još ćeš ostati?

- Ostaćemo zajedno cijelu noć i dan. Sutra sam slobodna.
Neću ići nigdje.

- Ostaćeš?

- Ako se ti slažeš.

- Šta će tašta reći? - našalio se.

- Ne brini, snaći ćemo se.

- Šta ćemo sad?

- Najbolje bi bilo da idemo na spavanje. Iscrpljen si,
došao si s puta...

- Spavaćemo? - osjetila mu je kolebanje u glasu.

- Aha... Idem ja da se spremim, daj mi opet neku svoju
majicu umjesto pidžame.

"Ala dobro lažeš majstorice! Više ni ne pocrveniš!"
hvalila je sebe u kupatilu pred ogledalom.

On je u spavaćoj sobi sklanjao stvari koje su raspremili iz
kofera i stavili po krevetu.

- Spremna si? - opet mu se u glasu osjećala nesigurnost.

- Aha. Samo ćeš me iščešljati četkom – uzela je iz svoje
torbe četku.

- Ja ću te češljati? - po glasu je shvatila da je on već u problemima.

Sjela je na sredinu kreveta, podvila noge i pružila mu četku. Oklijevajući je klekao na krevet i uzeo četku što mu je pružila. Pogledala je gore prema njemu. Bio je u ozbiljnoj nedoumici.

- Samo ti polako, kad se navikneš ići će to. Probaj – hrabrila ga je.

Nesigurno je povukao četkom od tjemena na dolje. Jedva da je uspio dva pramena zahvatiti.

- Ne... ne čupam te?

- Još me ni ne češljaš - osmjehnula mu se ohrabrujuće.

- Jače?

- Aha...

Polako je nakon desetak pokreta četkom hvatao ritam. Ali stizali su ga drugi problemi. Osjećala je kako lijevom rukom dodiruje pramenove koje je držao u ruci i prelazi lagano četkom po njima. Disanje mu je postajalo sve dublje.

Žana se krišom osmjehnula. Pitala se kad će popustiti.

- Kosa... kosa ti je prelijepa – čula je kako duboko udiše miris kose. Sad je već pramenove prinasio svom licu i mrmljao nerazgovjetno. Žana... ovo češljanje...

- Da? Ne sviđa ti se?

Krevet se zaljuljao kad se na koljenima pomjerio bliže njoj. Zabacio joj je kosu na stranu, obgrlio je rukama, usnama se spuštajući po vratu i kosi.

- Žana... - po glasu mu je znala da je u transu.

Samo je podigla lice prema njemu. Odmah se sagnuo i pokrio svojim usnama njene. Pružila je ruke u vis, zagrlila ga oko vrata i povuka sebi. Izgubio je ravnotežu i pao pored nje. To je iskoristila i legla na njegove grudi.

- Šta je mili? Nešto ne valja? Šta je mojoj mazi... - pričala je dodirujući mu prstima usne, oslonjena podlakticama na tople i uzbuđene grudi koje su se ubrzano dizale i spuštale.

Gledao ju je onim pogledom kao prvog dana kad su se sreli. Kao da mu je šesnaest godina. Čovjek od skoro dva metra nježan kao dječak. Njeno izazivanje, smješak ohrabrenja, čupkanje za kovrdžavu kosicu uputiše ga u "pravom smijeru".

Izvukao se polako, ustao pored kreveta, pružio ruke prema njoj i podigao je u naručje uz njen vrisak.

Osmjehnuo se čuvši je i nježno je umirio poljupcem.

Smiješila se gledajući ga u oči.

Lagano se okrenuo držeći je u naručju, napravio dva koraka i spustio je nježno tako da joj glava bude na jastuku. Ruke je čvrsto držala oko njegovog vrata. Nije htjela da ga pusti. Kleknuo je pored nje, s vanjske strane kreveta. Malo se pomjerila da bi imao mjesta da legne uz nju.

- Jedno uz drugo... - prošaputao je srećno joj se smješeći.

Legao je na lijevi bok naginjući se k njoj. Oporavio se.

Žana je to odmah shvatila. Ovo je bio muškarac koji voli i zaboravlja svoje boli voleći ženu.

- Zauvijek... - rekla je strasno. Zauvijek...

Usne su im se spojile, jezici isprepleli. Naslanjao se laktovima na jastuk pored njene glave. Prste je upleo u njenu kosu i tako joj, držeći pramenove između prsta milovao lice.

- Golicaš me – nasmijala se.

On na to uze pramen i zagolica je po nosu.

- Hihhi... smijala se. Onda je za kaznu uzela sama svoj pramen i kosom prelazila preko njegovog nosa, brade, lica... Kad je došla do usana stala je držeći mu crvenokosi pramen na usnama. Osmjehnuo se shvativši šta traži. Poljubio je pramen kojim ga je dodirivala. Nasmijala se srećno kad je to uradio. Nježno je protrljao svoj nos od njen prćasti. Usne su im se opet spojile.

Ozbiljna igra se nastavljala. Provukla je ruke do njegovih leđa. Kroz majicu je osjećala toplotu. On desnom rukom povuče majicu iza vrata i skoro u jednom potezu je skinu. Malo mu je pomogla. Pustio je da ga malo gleda i navikne se.

Lice mu je obasjao nestašan osmjeh. Vjerovatno je osmjeh uzrokovalo njeno zadovoljno lice kad je skinuo majicu i dozvolio joj da se "dobro zagleda". Do sada je u svim njihovim "vrućim" situacijama, od prvog susreta u njegovom hodniku, prvo njegova majica letjela dolje. Svaki put bi ostao go do pojasa. Čim se oporavila od prizora pomilovala mu je gola leđa kao priznanje da je dobro shvatio šta je zanima...

Pustio je da ispituje i upoznaje ono što joj se dopalo. Desnom rukom je dotakao njen struk pa polako uvukao prste ispod majice koju joj je dao da obuče.

Otkrio je desetak santimetara gole kože i polako poljubio taj otkriveni dio. Pomjerao je majicu naviše prateći usnama otkrivene dijelove.

Povlačila je ruku niz leđa pa se opet vraćala istom putanjom. Pod dlanom bi osjećala tvrde mišiće, prelazeći preko njih kao preko brežuljaka. Žmureći, ispitivala je sve nepoznato na voljenom čovjeku. Pratila je liniju od vrata preko ramena do mišića ruku koju su sad, zbog njegovog oslanjanja na ruke bili jako izraženi.

Uzdahnula je kad je osjetila njegove usne na dekolteu. Nije je skinuo samo joj je podigao široku majicu. Još uvijek je ustvari bila potpuno obučena.

Vješto je zavukao ruke iza leđa i malo zastao pogledavši je. Pridigla se nesvjesno odgovarajući na njegovo neizgovoreno traženje. Trebalo mu je prostora da može dohvatiti kopču grudnjaka. Situacija je postala malo škakljiva kad je osjetila da je otkopčao grudnjak. Spustio je opet usne još ne skidajući grudnjak. Bilo joj je neugodno da je gleda голу pa je rukom spustila široku majicu preko njegove glave. Začula je smijeh.

- Ljubavi, ugušiću se... - čula ga je kako mrmlja. Ali ga to nije omelo da skine grudnjak. Poslije je malo mirovao.

Čekala je šta će se dalje dogoditi zaboravljajući da on osjeća kako je prestala da ga miluje.

- Žana... je li sve u redu? - upitao je i dalje mirujući.

- Aha... kod mene jeste a kod tebe...

Čula ga je kako se smije. Izvukao je glavu ispod majice. Pogledi su im se sreli. Pocrvenila je osmjehujući mu se kao krivac.

- Sve je u redu ljubavi moja. Sve je u redu... - mirno i ozbiljno joj je tepao.

Primakao je glavu njenoj, dugo su se gledali i očima razgovarali. Polako je pridigla glavu i spustila nježan poljubac na njegove usne. Jasno joj je bilo da čeka njeno odobrenje.

Pogledao je još jednom prije nego je spustio poljubac kakav nikad u životu nije osjetila. Poljubac izgaranja, trebanja... Trebala mu je. I on je njoj trebao. Strašno joj je trebao.

Uzvratila je istom snagom. Povukla ga je bliže sebi tako da se desnom stranom tijela spustio na nju. Usne su im bile nerazdvojne. Grleći je stapao se s njom. Ovaj dio je bio njegov zadatak. Da joj pokaže kako da ga voli.

Skinuo joj je polako majicu, raskopčani grudnjak, rukama i usnama voleći svaki djelić.

Više joj nije smetalo da je gleda. Gledala je i ona i pratila njegove pokrete, uživajući u prizoru jednog zaljubljenog čovjeka. Ljubavni par u akciji. A taj par nisu bili neki drugi ljubavnici, ovaj put je ona bila sudionik ljubavne priče. Njih dvoje. Dvoje ljudi, jedna priča. Jedna ljubav. Prava, kompletna ljubav, duše, srca, i na kraju tijela.

Legao je na leđa i polako je privukao na sebe. Oslanjala se na njega dok joj je milovao leđa.

- Žana... hoćemo li se ... raskomotiti – pomalo šaljivo joj je šapnuo.

- Ajde... ja ću ispod pokrivača. Al' prvo ti – povukla je pokrivač slušajući ga kako se smije.

- Moram li i ja ispod pokrivača da se skidam ili...

- Možeš da ustaneš, ja ću žmuriti.

Ustao je smijući se i gledajući je. Kad je krenuo da skida trenerku navukla je pokrivač na glavu.

- Žana... ljubavi puno propuštaš...

- Drugi put ću gledati striptiz – obećala je.

Osjetila je kako podiže pokrivač. Legao je uz nju.

- Evo jesi li zadovoljna sada? - poljubio je nadvijajući se glavom nad nju.

- Jesam, sve super...

- Mogu li ja da provjerim jesi li sve skinula? Možda su ti ostale čarape?

- Skinula sam.

- Al' ipak da ja provjerim?

- Ajd' provjeri kad si zapeo - zakikotala se. Pitala se kakve provjere to obuhvata.

Čim je dobio odobrenje, nestade ispod pokrivača.

- Gdje si? Gdje si nestao? Šta... šta radiš? - pitala je nesigurno. Čula ga je kako se smije.

- Ne radim ništa vidiš da mirujem – jedva je razumjela šta govori.

- Dobro kreni polako...ali oprezno - izleti joj. Ovo je nasmijalo i nju samu a i njega.

Dodirnuo ju je po nogama. Polako je krećući od zgolobova prelazio prstima po koži. Osjetila je poljupce po koljenima. Zavukla je ruku pod pokrivač i stavila je na njegova leđa. Mirovala je ne pomjerajući se, samo ga lagano milujući po ramenima, leđima i kosi.

Ruke i poljupci su išli "uzbrdo", pa kad je stigao do butina, skinula je pokrivač s njega.

- A tu se kriješ! Našla sam te – poljubila ga je kad je podigao glavu prema njoj.

Htio je da skine pokrivač s njih ali nije dala.

- Polako... danas pipamo u mraku. Nisam još spremna da "izađem na svjetlo".

- Žanice... pa šta ima da se stidiš ljubavi... Evo ti mene možeš gledati koliko hoćeš...

- Nije koliko hoću, nego koliko mogu. A još ne mogu... puno. Za sada samo "bacam" poglede.

- Hahaha, budi hrabra ljubavi...

- Ma hrabra sam, ajde sad se prebaci pored mene na jastuk... biću manje nervozna nego kad se sakriješ ispod jorgana...

Opet se smijao i polako izvukao do nje na jastuk.

Gledali su se, osmjesi su se izgubili. Nagnula se i utisnula poljubac na njegove usne.

- Srce moje... - odjednom je podigao jorgan i povukao je na sebe. Oslanjala se rukama na njega dok su se gledali. Ozbiljnim pogledom je provjeravao je li spremna za dalje.

Osmjehnula se ohrabrujuće. To ga je natjeralo da odigne glavu sa jastuka i približi se njenom licu. Čvrsto ga je zagrlila oko vrata. Rukama je brzo prešao preko njenih nogu, struka i leđa da bi je čvrsto stisnuo uz sebe i zarotirao se s njom. Sad je ona ležala na leđima.

Navikavala se na njegovu težinu dok su se gledali bez riječi.

- Žana...

- Šššš... pusti priču... dođi... sad je pravi trenutak...

- Oh Žana... - uzdahnuo je kad ga je čvrsto zagrlila i upila se u njega ne želeći da čarolija prođe...

Zaspali su tek oko tri ujutro. U šest se Žana polako iskrala, pozvala taksi i odvezla se do početka naselja. Letjela je na krilima ljubavi, ni umor ni neispavanost joj nisu smetali. Istuširala se, lupala vratima da je čuju, pozdravila roditelje kad su ustali u sedam, krišom u sobi spakovala stvari i u osam je već bila u busu.

On se probudio, i ne otvarajući oči pružio je ruku pipajući po krevetu. Nije je bilo. Iz kuće nije dopirao nikakav zvuk. Gdje li je?

- Žana... - zvao je. Ništa. Ustao je zabrinuto.

Pa ona nije bila u kući! Kao da ga je neko kantom hladne vode polio po glavi. Zgrabio je telefon panično je zovući.

- Molim mili? Već si se probudio. Ja mislila nećeš ni znati da sam ustala. Evo me vraćam se za čas, u radnji sam.

- Otišla si u radnju? Ala si ti neka savjesna mlada! Ne može te ništa omesti da otrčiš u diskont! - zblanuto je konstatovao.

- Lutko moja velika... sad će tvoja Žana da dotrči – morala se nasmijati kad je čula koliko je razočaran i iznenađen.

- Jel' hoćeš? - napokon se otkravio i povratio od šoka. Ajde brže, brže... kakvo mi je ovo buđenje. Idem u krevet, zaspaću a ti me onda probudi na propisan način.

- Može, ti još malo pajki eto mene.

Uzdahnula je razočarano. Kad je ovo smislila, da ga ne opterećuje, nadala se da će spavati barem do devet.

Nekada se prije deset ne bi budio. Ali danas je bio s njom i nekoliko puta je osjetila da je ljubi po kosi i privlači sebi.

Utrčala je u kuću i zatvorila vrata.

- Stigla si? - čula ga je. Evo ja spavam. Dođi da me probudiš poljupcem.
- Stižem, stižem – smijala se izuvajući se.
- Žanice... - uzdahnuo je negodujući i tužno je gledajući. Zašto nisi sačekala da se probudim ljubavi?
- Oprosti... mislila sam da ću uspjeti izvesti ovo ali...
- Dobro, oprostiću ti ako ćeš me nagraditi. Doživio sam šok.
- Čime? Evo, možeš tražiti sve što želiš. Ima još nešto. Bila sam u pekari i... dobiću još jedan dan slobodan ako danas budem radila - rekla je grizući usnu. Njihovu prvu noć će zapamtiti po panici koju je osjetio kad je shvatio da je otišla a nije se javila.
- Kako sad to? Pa rekla si da si cijeli dan slobodna? Opet sam dobio kaznu što sam slagao taštu da radiš!
Nevjerovatno!
- Nadoknadiću ti to... oprosti što sam ti pokvarila naše prvo jutro. Otišla sam kući, samo da me vide, mislila sam spavaćeš dok ja dođem... A Mira mi je obećala slobodan dan, to znači da bi imala već tri i onda bi mogla tražiti od gazde da me pusti s tobom na put.

- Tako si kombinovala? E dobro onda... dođi bliže meni i zagrlj me.

Čim mu je sa smješkom prišla i sjela pored njega milujući mu kovrdže, rukom joj je povukao glavu prema sebi ljubeći je dugim poljupcem.

- Nedostajala si mi.

- I ti si meni. Bilo mi je hladno čim sam se odvojila od tebe – priznala je plačno.

Podigao je pokrivač. Osmjehnula se i pogledala malo u stranu jer je bio go ispod pokrivača.

- Dođi – rekao je meko.

Krenula je da legne pored njega.

- A ne tako! - bunio se. Skinu se... - napući je usne.

Polako se skinula, ne gledajući u njega i brzo se u vešu zavukla pod pokrivač.

- Čim se odmaknem od tebe sve mi je pustilo – izjavila je zaljubljeno.

- Srećo moja Crvenokosa... - podigao se i nadvio nad nju. Nisu više ništa morali reći...

Ona je malo zakunjala a on je mirovao držeći je u čvrstom zagrljaju. Sve je bilo onako kako treba. Sad je morao dobro da pazi na razgoropađenu taštu. Samo da Žani ne stvara probleme.

Ali to je bilo teško izbjeći... Gospođa tašta je "namirisala" da nešto nije u redu.

- Žana je opet negdje otišla? Je li se tebi javila? - ispitivala je muža. Odlučila je da je nazove. Nije se javljala.

Predrag je čuo Žanin telefon dok je spavala i pretpostavljao ko je zove ali se nije smio javiti. Šta da radi, pitao se. Čekao je dok se nije počela protezati i buditi.

- Je li to moja princeza otvara okice? - rukom je prelazio po njoj skidajući pokrivač s nje.

- Mnmn... spavam – mrdnula je odrečno glavom.

Ljubio je i milovao dok se smješila ne otvarajući oči. Desetak minuta je trajala ta uživancija.

- Dobro jutro ljubavi moja - rekao joj je kad je napokon podigla glavu i pogledala ga.

- Dobro jutro mili. Ja opet zaspala? Izvini, baš sam neka. Nisam htjela.

- Neka si, neka. Ne brini, izmorio sam te. Je li moja ljubav raspoložena za kaficu ili nešto drugo?

- Može. Može kafica. Dok se ja razbudim, još malo da "dremnem" – voljela je dugo da se rasteže po krevetu i polako razbuđuje.

On se istuširao, skuvao kafu, povirivao je li se probudila i na kraju odlučio da joj donese kafu u krevet.

Spavala je na lijevoj ruci, noge izbacivši van. Sjeo je polako na krevet do nje, lagano povlačeći pokrivač i ljubeći je po ramenu. Ni to nije pomoglo. Čulo se samo mmm... i dalje je nastavila spavati.

Spustio se do kraja kreveta polako uzimajući njeno jako lijepo stopalo u ruku. Nosila je broj 38 ili 39 zaključio je. Nije imao pojma da ima tako lijepa stopala. Postojala je mogućnost da se trzne i raspali ga u nos... ali neka, da se malo poigraju.

Žana je nešto osjećala po nogama. Neki stisak i kao da joj vjetar duva po tabanima. Trgla se malo kad je osjetila neku vlažnost na prstima. "Šta je sad?", čudila se.

Podigla je glavu i zapanjeno pogledala kako on ljubi njen prste. Držao je stopalo s obje ruke i polako ljubio dio po dio.

- Predraže! Šta to radiš?!

- Budim svoju ljubljenu. Imaš jako lijepa stopala. Nisam ih do sada ni vidio. Nisi htjela da se probudiš pa sam odlučio da se igram sam sa tvojim prstićima...

- Šta tebi neće pasti na pamet! - trznula je nogama smijući se.

Pustio joj je noge i premjestio se bliže njoj. Ležala je na leđima rasute kose i smješila se. Lagano je milovao po obrazu. Pritisla je njegovu ruku uz sebe i poljubila je.

- Koliko vidim donio si mi kafu. Razmazićeš me. Koliko je časova?

- Skoro podne. Žana... telefon ti je zvonio. Mislim da je gospođa tašta. Pogledaj, ako jeste ona, reci da smo zajedno u gradu.

- Dobro – mirno je rekla.

Bio je zadovoljan njenom reakcijom. Nije se prepala kad je čula da je vjerovatno majka zvala.

Nazvala je ležeći tako u krevetu, dok je on sklanjao kosu iza njenih ušiju i ljubio je po vratu.

- Alo majko, zvala si me? - to je sve što je Žana uspjela da kaže.

Približio se da čuje gospođu kako kritikuje Žanu.

Kad mu je dojadilo uzeo je telefon od Žane.

- ... to ja tako shvatam – govorila je gospođa. Ti nemaš niti malo obzira prema meni i ocu, a nemaš...

- Alo tašto! - prekinuo je.

- Molim?! Ko je to?

- Pa ko će biti? Ja sam Predrag.

- Mladiću! - skoro je vrisnula.

- Ja i Žana smo u gradu. Otpratiću je na posao, pa ako želite nešto da mi kažete, onda sam slobodan. Doći ću do Vas.

- Molim?! Dajte mi kćer na telefon – nije htjela da se raspravlja s njim.

- Žana pričaćemo kući – rekla je i prekinula vezu.

- Sad ćemo da vidimo, ali mislim da je shvatila šta sam joj rekao.

- Jeste, nije, baš me briga. Poljubi me... pružila je ruke zagrlila ga oko vrata vukući ga k sebi.

- Srce moje, ne trebaš se plašiti nikoga na svijetu.

Nikoga. Imaš mene, ja ću ih sve srediti ko god te krivo pogleda - rekao je kao da daje zakletvu.

- Blago meni... - ljubila ga je po bradi sitnim poljupcima. Sad da probam malo kafe.

- Pružio joj je uslužno kafu na tacni smješeći se vedro. Otpila je gutljaj i pohvalila ga da je super kafa.

- Sve što moja princeza poželi...

- Moja je majka uvijek zabranjivala ocu da me mazi.

Tvrdila je, ako me razmazi, da ću biti nepodnošljiva. A ti ćeš baš da me razmaziš pa joj izgleda neće više biti lako sa mnom.

Otišli su zajedno u kuhinju, ovaj put je on odlučio da ode u nabavku dok se ona spremi. Istuširala se, obukla, kad je došao zajedno su sredili sobu, koristeći te trenutke za dodire i poljupce. Kasni doručak je donio iz pekare pa se smijala tome.

- Imaš još vremena do posla? Hoćeš da idemo gore?

Mislio je na muzički studio. Tamo je razgledala instrumente, pokazivao joj je, pritiskala je dirke klavijature, igrala se sa metlicama bubnja. On se smješкао videći je srećnu. Više je izgleda njega zabrinjavala taština reakcija nego nju.

Bio je jako srećan što je s njim. Prišao joj je s leđa, naslonio lagano na sebe i zagrlio je cijelu.

- Mmm... - sanjam ovo od prvog dana kad sam te ugledao. Hoćeš nešto da ti sviram? Imaš li kakvu želju?

- Ne znam, ništa mi ne pada na pamet.

Klimnuo je glavom i sjeo za klavijaturu. Polako je zasvirao. Melodija joj je bila poznata ali ipak nije mogla da pogodi.

"Noćas zvone neki sitni sati..."

- Topolska 18, soba podstanara... - sjeti se Žana pjevušeći s njim.

On klimnu glavom smješeći se. Prišla mu je i zagrlila ga pa su zajedno nastavili pjesmu. Ispočetka malo stidljiva, opustila se. Kao djevojčica pjevala je u školskom horu sasvim dobro.

- Moja ljubav lijepo pjeva – oduševio se.

- Solidna sam, nisam ni blizu dobra kao ti. Ali ovako u kući rado ću ti praviti društvo. Priznajem da mi se ovo jako sviđa - uzdahnula je ko dijete. Ko je mogao misliti da će meni neko svirati i pjevati pjesme. Mogla bi da te nagradim zbog ovoga.

- Svaki put kad ti budem pjevao pjesmu?

- Da ti ne bude mnogo? Možeš li ti toliko da sviraš, koliko ja mogu da ti dam nagrada?

- Pažljivo ću svirati, ako nisam sposoban za nagradu onda nema svirke.

- Aaa nemoj tako! Uvešćemo još nagrada... možda neki kolač... Nisam srela osobu koja pojede više kolača od tebe.

Otpratio ju je na posao, sačekao kad je završila smjenu, pa su taksijem otišli do nje. Pozdravio se, pitajući treba li da se popne s njom.

- Ne brini biće sve u redu – rekla je skoro bezbrižno. Idi ti radi, pa mi pošalji poruku kad stigneš kući.

Šta god da majka kaže nije je zanimalo. Otac je gledao neku utakmicu, pozdravio je, pitao kako je, i sve je bilo u redu. Saznala je da je majka sa Sarom. Izgleda da su pronašle vjenčanicu za svadbu.

Javila je odmah njemu porukom novosti.

Otišla je presrećna na spavanje. Dugo je bila budna, razmišljala o prošla dva dana. Bilo je divno, nekako se sve posložilo, odvijalo prirodno... Kao da se nikad nije plašila ničega u životu, tako se dobro osjećala.

POGLAVLJE 15.

Ali je zato ujutro majka bila neizbježna... Žana nije znala da je otac strogo ukorio suprugu i zabranio joj da išta kaže kćeri. Kad je ustala pili su kafu, gledali slike Sarine vjenčanice. Nije primjetila da se otac ne odvaja od majke, niti je vidjela kako upozoravajuće signalizira ženi dok su gledali fotografije. A gospođi je došlo da pukne.

- Tata... mogu li ja da prespavam kod Predraga? - nije imala pojma odakle joj hrabrost da tako nešto pita.

Vidjela je da je doživio blagi šok ali se brzo pribrao.

- Znači, odlučila si ozbiljno da ti je on momak? Potpuno si sigurna u to? Dosta ste različiti.

- Sigurna sam tata. Nekako... sad je pravi trenutak, nikad se nisam osjećala ovako dobro. Ako sad ovo propustim, mislim da više neću imati živaca da se mučim oko toga.

- Razumijem - rekao je tiho. Iskreno mu je rekla da joj je dosta nespjeha. Najvažnije da si ti srećna. Ti si moja kćer. Kad si ti srećna i ja sam. Svaki problem, svaku želju koju imaš... ja ću nastojati da ti rješim ili da ti pomognem.

Uvijek možeš na to računati. Ovo je i tvoja kuća i uvijek ste dobrodošli i ti i onaj koga odabereš. Na sve do sada... tata je jako ponosan na tebe Žana.

- Tatice... - briznula je u plač i čvrsto zagrlila oca ljubeći ga. Mnogo ti hvala.

Nije vidjela kako majka zavrće očima i ljutito gleda u muža. "Samo ti njoj ispunjavaj želje" mrmljala je sebi u bradu.

Kad je Žana odlepršala do njega prije posla, gospođa je pošteno izribala muža koji je mirno slušao tiradu tvrdoglavo ostajući pri svom stavu. Naučio je dobru lekciju prije nekoliko godina. Pitao se šta ako više nikad ne nađe momka? Zamalo je svojom nepažnjom kćeri uništio život.

- Ako pogreši, ima gdje da se vrati. Ali će znati da je pokušala. Vjerovatno će imati i djecu. Neće biti prva koja je razvedena. Mada sumnjam da bi je on ikada pustio. Dao joj je dušu, vidio sam to.

I time je svako gospođino protivljenje bilo završeno.

Ušla je sa svojim ključem u kuću, pretpostavila je da spava jer je sinoć svirao i poslao joj poruku da je stigao tek u pet.

Pogledala ga je, raspremila se, i otišla u kuhinju. Donijela je blok za crtanje i svoje stvari da može noćas prespavati.

Kuvala je kafu, prošlo je jedanaest. Odlučila je da ga probudi. Neka spava kad ode.

- Kuc, kuc – čula je kuckanje na vratima kuhinje.

Osmjehivao joj se pospano.

- Probudila sam te – pitala je ljubeći ga.

- Hodala si tiho ali sam prosto znao da si tu – zagrlio je i odigao od zemlje.

- Kuvam ti kafu. Sad kad si budan skuvaću i sebi, možemo u dnevnoj da popijemo?

- Složio se, otišao da se spremi i presvuče. Čula ga je kako pjevuši iz kupatila. Stavila je kafu na stolić i izvadila čokoladu iz regala. On izgleda nije ništa dirao. Sve je stajalo kako je ostavila.

- Ovako kad te nađem, kad se probudim... kao da stanujemo skupa. Ne mogu da ti opišem koja je razlika... Žana, majka me gnjavi, jesi li spremna da odemo do nje?

- Jesam, a spremna sam i da prespavam ovdje večeras uz očevu dozvolu.

- Ma nemoj mi reći! Pitala si oca da ostaneš?

- Jesam, složio se. Doduše sa knedlom u grlu. Donijela sam stvari, svratila sam u pekaru, Sonja me zamolila da dođem u jedan, mora nešto da obavi pa ću ići ranije na posao. Kad završim dolazim. Donijela sam blok za crtanje. Jesi li sutra prije podne slobodan? Možemo malo da skiciramo kuću.

- Biću. Biću slobodan kad god ti želiš, nagnuo se oduševljeno je ljubeći. Nije mogao vjerovati da je skupila hrabrost i tražila pristanak od oca. A gospođa tašta?

- Ne znam šta joj je, izgledala je nezadovoljno ali nije zucnula.

- Sigurno joj je muž zaprijetio da se ne miješa – shvatio je on.

A gospođa tašta se iznervirala i odlučila da spava kod Sare. Sara se šokirala kad je to čula, objasnila joj da ona ima svoju kuću pa nek ide tamo da se duri. Nije pristala ni na to da interveniše kod Žane da se opameti. "Ostavi ih na miru majko! Koncentriši se na moju svadbu, nerviraš me. Treba da se preselimo, sredimo stan, još da kupimo namještaja, a ti si sad našla da gnjaviš Žanu" bila je nepokolebljiva.

On je otpratio do posla i otišao do grada da obavi neki posao.

Srećno se smješkala kad ga je vidjela pred pekarom.

Čekao ju je da krenu kući.

- Šta je? Stigao bodigard? - ironisala je Vera. Al' te čuva ko ker kosku!

Mahnuli su Veri i zagrljeni pošli kući.

- Jesi li umorna? Da nisi pekarka sad bi mogli u grad da izađemo. Imaš momka svirača a još se nisi nigdje provela.

- Nema veze. Tebi je toga preko glave. Kad budemo imali vremena otići ćemo negdje. Možda na more, volim more ili na planine, ili ćemo skočiti bandži džampingom ili nešto drugo...

Spremio je mušku večeru, puno mesa i suhomesnatog, malo priloga. Žana nikad uveče nije mnogo jela, ali da mu udovolji pravila mu je društvo. Skuvala je kafu i izvadila iz regala svoje čokolade.

- Žana možemo li sutra kad se naspavamo otići do mame? Na kafu? Trebala bi biti sama kući, tako da te neće gnjaviti svi odjednom?

- Dobro, donijela sam poklon za nju, ovdje je. Još ćemo joj kupiti cvijeće usput. E sad ćeš da vidiš kako ja uživam u čokoladi – veselo mu je saopštila.

Pažljivo je uzela kutiju, podigla poklopac, nožićem za papir isjekla celofan. Sjela je pored njega i uzela jednu dražeju, stavila mu je na usne dodirujući ih usput prstima. Osmjehnuo se i malo otvorio usta. Gledajući je u oči uzeo je i on dražeju iz kutije i stavio je na njene usne. Svojom je rukom zadržala njegovu i poljubila mu prste. Opet je uzela dražeju i stavila mu na usne. Opet je i on uzeo... Dok je jela, on je kutiju pažljivo odložio na stolić. Gledajući je ozbiljno privukao je k sebi držeći ruke na njenim leđima.

- Žana...

- Kaži pjesniče moj...

- Ako nam je dosta čokolade da pređemo na nešto drugo, slađe od čokolade. Ovaj trosjed je neudoban... bolje da idemo u sobu.

Samo se osmjehnula. Čim je to vidio, podigao je i uputio se prema sobi.

- Baš voliš da me nosaš kao džakčić...

- Hahaha... - spustio je pored kreveta i odmah privukao sebi pa su se ljubili tako stojeći.

Ruke je držala na njegovim prsima, nije mogla mnogo da se pomjera jer ju je držao čvrsto uz sebe.

Spuštao je poljupce po licu, vratu, golicale su je njegove kovrdže po koži. Popustio je stisak i osmjehnuo joj se sjedajući na rub kreveta. Vukao je rukama za struk da stane ispred njega. Pomilovala ga je po kosi uzvraćajući mu osmjeh.

Bio je brz, nije gubio vrijeme, raskopčavao joj je košulju polako milujući rukama struk i leđa. Dodirivala mu je nemirne kovrdže, opipavala ruke, vrat, ramena, lopatice na leđima. Zaključila je da joj majica smeta pa je povukla prema gore. Podigao je ruke da bi mogla dovršiti što je počela.

- Primjetio sam da nikako ne voliš majicu na meni – zafrkavao ju je.

- Ne mogu to poreći... - osjetila je kako je ljubi po stomaku i gledajući u nju.

Sjela je na njegova koljena prebacivši obe noge na desnu stranu. Lica su im bila jedno uz drugo, dodirivali su se nosevima. Ruku je prebacila oko njegovog vrata, dok su njegove nemirno lutale po njoj.

- Da dovršimo skidanje? - pitao je.

- Mogli bi...

Kad su došli do veša, zaustavila ga je, podigla pokrivač i zavukla se pod njega.

- Šta, opet ćemo da se skidamo ispod pokrivača? - smijao se.

- Još koji put... – rekla se crveneći. On nije imao problema sa sramežljivošću kao ona.

- Sve što mi ne daš da vidim moram ispitati rukama i usnama...

U vatrenoj igri on je zbacio pokrivač s njih da to nije ni primjetila.

Negdje u zoru Žana se probudila i ustanovila da ni on ne spava.

- Ne spava mi se, srećan sam što si tu. Neću da zaspem pa da te opet ne vidim kad se probudim.

- Neću više to nikad uraditi, oprost.

Namjestila se pored njega, leđima se oslanjajući na njegove grudi pa su tako mirovali i pričali čekajući zoru.

- Mogu li biti bezobrazna pa tražiti kaficu u krevetu?

Divnu kafu kuvaš... za uzvrat ja ću da nacrtam tvoj portret dok budemo pili kafu.

- Može, ja bi radije da nacrtáš svoj autoportret, da budeš ubučena u moju košulju, ili da ti dam gitaru a da ništa ne oblačiš... pa šta gitara uspije da sakrije – imao je "opasne" ideje.
- Za koga bi bio autoportret? Za tebe ili da ušlogiraš moju majku?
- Za mene ljubavi, nikome te ne dam!
- Zato cure šize za muzikantima.
- Je li to moja ljubav ljubomorna?
- Nažalost ne malo, ali već sam ti rekla, ti biješ mušterije u pekari pa valjda i ja imam pravo da počupam neku koja mi se učini sumnjiva.
- Žana, mi muškarci smo ustvari u podređenom položaju. Moramo ili lagati ili biti džentlmeni kad nam do toga nije. Samo u 30% možemo otvoreno da kažemo što nam je tog trenutka na duši.
- Dobro, dobro, nisam tražila toliku iskrenost.
- Ali ja imam potrebu da znaš koliko tebe iskreno volim. Moraš biti samouvjerena, hodati tako da svi pomisle pao je pred njom, kapitulirao, predao se...

- Jer to i jeste predaja ljubavi moja, to je priznanje da mi treba drugo biće da bi bio srećan. Da nisam jak niti sam sebi dovoljan.

Uzdisala je zadovoljno slušajući ga kako posluje po kuhinji. Spremila se u kupatilu i donijela blok za crtanje. Tetka joj je jednom rekla da je bolje da joj je majka takva, stimuliše je da se pokrene. Kad su roditelji popustljivi često djeca ne mogu sama da se pokrenu. Možda je bila u pravu. Možda se ni ona ne bi osmjelila pobuniti da je majka nije pritisla.

- Hoćeš da popijemo u dnevnoj sobi? Obukli smo se oboje – pitala je kad joj je doviknuo da stiže.

- Neću, nego ćemo u krevetu. Poziraću ti za portret, najbolje neka to bude akt. Skinuću se go.

- Hahaha... e ovo bi mi majku oborilo s nogu. Al' neću moći da se koncentrišem budeš li go, tako da ako želiš portret ništa od golog muzičara.

Crtala je sjedeći dok je on naslonjen na jastuke svirao na gitari.

- Jesi li... svirao ovako drugim ženama – tiho je upitala ne dižući pogled sa crteža. Nije mogla da izbjegne ljubomoru u glasu.

- Svirao sam ženama, ali ne sa ovim u srcu – odmah je odgovorio bez dvoumljenja. Samo tebi sviram a da si mi ti i na usnama i u srcu. Nijedna osim tebe tamo nije stigla. Krenule su neke ali nisu pronašle put. Mi muškarci možemo da budemo fini i da ugađamo da bi ostvarili neke svoje ciljeve. Neki lažu i varaju da bi postigli cilj, neki daju koliko moraju, neki poštuju i preplaćuju ono što dobiju zbog svoje naivnosti i dobrote. I za ženu i za muškarca je najbolje kad se brzo nađu i zajedno rastu i razvijaju se. Tu je energija najača jer se nisu istrošili ni okaljali kroz život i mnogo su jači kao tim pred iskušenjima života. Ali to nije u današnje vrijeme velikih sloboda baš lako uraditi. Dobiješ slobodu da radiš šta hoćeš a mnogi krivo izaberu, nisu spremni da na pametan način upotrebe tu slobodu i gdje će, šta će, samo nek se nešto dešava naprave greške pa onda troše vrijeme i život ispravljajući ih – pričao joj je sjedajući na krevet pored nje.

Sklonio joj je pramen kose. Uhvatio je rukom za bradu i nježno milovao palcem obraz dok joj je pričao. Nakon toga su ćutali i gledali se.

- Sunce moje crvenokoso – prošaputao je spuštajući usne na njene. Ne mogu da ti opišem koliko te volim. Ti mi trebaš i tebe želim...

Zagrlila ga je i povukla k sebi... Namjestio se iza njenih leđa, tako da je sjedila ispred njega. Nastavila je crtati. Prislonio se grudima uz nju. Osjećala se zaštićeno, smireno i sigurno.

- Bićemo mi dva opasna boema – slušala ga je kako priča i povremeno okretala lice i kosu prema njegovim usnama. Grlio je, pričao joj riječi pune ljubavi i slušao kako zadovoljno uzdiše i dalje vješto baratajući sa olovkom...

Oko podne su otišli do njegovih. Kao što je rekao bili su na poslu, samo je majka bila kući. Koliko je Žana uspjela vidjeti imala je težak život. Predragov otac nije bio baš "uzoran" muž i otac, tako da je kao i mnoge druge žene i majke nosila većinu tereta na svojim leđima.

Žana je na slikama vidjela da stalno nosi marame oko vrata pa je kod prijateljice koja ih oslikava izabrala jednu svilenu i jednu izvezenu. Kupili su cvijeće i ponijeli čokolade.

Nudila ih je ručkom ali su se zahvalili, i obećali doći drugi put da upoznaju i druge. Kad su krenuli zastao je malo kao da se dvoumi. Povukao je za ruku, krenuli su niz ulicu.

Pred kućom malo niže pozvonio je. Otvorila im je žena u crnini osmjehnuvši se kad ga je vidjela.

Žani je bilo jasno ko je to. Uvela ih je u kuću, predstavio je Žanu i tu su proveli dvadesetak minuta. Bila je iskreno srećna što ima djevojku. Čula je za nju od snaje i sina. On je kasnije bio sasvim u redu. Kao da je odahnuo što je uspio da ovaj dio odradi.

POGLAVLJE 16.

Na redu je bio za Žanu jako stresan dio. Kako da saopšti roditeljima da hoće s njim u Švajcarsku?

Znojila se od muke pri samoj pomisli. Ali život je pun nenadanih prilika i čudnih rješenja. Žani se tako nešto dogodilo kad su Sara, ona i majka sjedile u stanu i pravile planove za vjenčanje.

Gospođa je koristila svaku priliku da naglasi koliko je jedna kćer "na pravom putu i koliko je zadovoljna s njom" uzdišući nad drugom kćeri koja "izgleda ne zna ništa napraviti kako treba".

Sara je pokušala da spreči majku ali ona nije prestajala dok Žani na kraju nije prekipjelo.

Izvinila se, rekla da mora nešto obaviti i izašla napolje.

Gušila se koliko joj je bilo muka od majčine priče.

Prošetala je krug po naselju. Nakon toga se vratila u stan jer je morala na posao.

Sestra je već bila otišla. Brzo se spremila, žureći da što prije ode da se ne bi nastavila rasprava sa majkom.

Predrag je imao obaveze, već dva dana kolege su dolazile kod njega da rade pa nije htjela da mu smeta. Ipak, pred završetak smjene došao je pred nju.

- Ne radite? Pa nisi morao dolaziti...

- Jedan ima svirku večeras pa smo napravili pauzu. A i onako bi prekinuli do ponoći. Hoćeš da prošetamo ili da te odvezem kući?

- Ako ne smetam... mogu prenoćiti kod tebe. Pa ću ujutro kući – rekla je nesigurno.

- Nisam smio da se nadam tome! - poradovao se s olakšanjem. Tek sam ovih dana shvatio da moram paziti kako se organizujem, nije kuća samo moja, smetaćemo tebi paradirajući po kući. Momci su prilično opušteni, idu po kući, do frižidera...

- Snaći ćemo se. Stavićemo im frižider na sprat. Pa ću vas zaključati gore da mi ne smetate – šalila se.

- Žana... nešto si zamišljena. Je li se nešto dogodilo? - pitao je pažljivo je posmatrajući.

Ćutala je dok je otključavao vrata. Nije mogla govoriti, bojala se da ne počne plakati. Kad su se raspremili, skuvao joj je čaj pa su otišli u dnevnu sobu.

- Mi se volimo? To je to? Siguran si da je ovo ono pravo? Ja možda nisam baš ni... najnormalnija, a ni iskusna da bi mogla biti sigurna. Jednostavno, osjećam da je ovo ono pravo.

- Volimo se – mirno je potvrdio ozbiljno je gledajući. I ovo je ono pravo.

- Znači spremni smo oboje za novu fazu života? Zajedničku...

- Ja sam spreman, a mislim da si i ti. Ako bude malih dvoumljenja možda kod tebe, jer ja dobijam više nego ti.

- Nema dvoumljenja. Samo mi treba tvoja ljubav i povjerenje. Uvijek prvoj meni reci ako te nešto muči, ako si nešto pogrešio, ako nešto želiš. To tražim... to mi je važno. Povjerenje i poštovanje. Ako imamo to dvoje onda imamo i ljubav.

- Dogovoreno – složio se.

- Obećavaš mi da ćeš me voljeti zauvijek? Mislim da si toliko ozbiljan čovjek da mi to možeš obećati. Da si do sada, pošteno, ne skrivajući bitno, pokazao kakav si i da me ne lažeš. Ako je ovo što sam do sada vidjela tvoje pravo ja, onda i ja tebi mogu obećati da ću te voljeti zauvijek.

Ja tebi ništa ne skrivam i vjerujem da ću uvijek moći da se oslonim na tebe a isto tako i ti na mene.

- Nisam čovjek koji voli obećanja, ali znaš da sve moje pripada tebi zauvijek. Hoću li te moći usrećiti baš uvijek to nisam siguran. Ali da ću dati sve od sebe to obećavam.

- I nema drugih žena – tiho je ispod oka pogledala zvučeći ljubomorno po običaju.

- Nema nikog osim tebe, nikog koga sam toliko volio a mislim da su realne šanse da i neće naići neka druga koju bi mogao više da volim. Mislim da bi to bilo previše po glavi jednog muškarca.

- Pa... sad ja imam jednu ideju... ustvari mogli bi to nazvati mojom željom.

- Šta god želiš a ja mogu da ispunim, traži.

- Ako sam ja tebe dobro shvatila ti... planiraš da se oženiš sa mnom.

- Ne smijem da kažem na glas, da ne ureknem želju – šalio se.

- Ako je tako ja se s tim slažem. Želim da se vjenčamo... ali po ubrzanoj proceduri. Bez gužve, svadbe i pompe. Samo da se registrujemo. Uz dva svjedoka.

Digao je iznenađeno obrve. Gledao je nekoliko sekundi razmišljajući šta se moglo desiti da je toliko pritisne i natjera na ovo. Vjerovatno majka.

- Znaš da ja to želim. Poprilično sam u strahu da nas nešto ne omete. Samo sam pazio zbog tebe, treba da upoznamo roditelje, pa vjeridba, pa da vidimo gdje ćemo stanovati...

- Ništa od toga ne želim. Želim da se što prije vjenčamo. Mi, kumovi, možda moja sestra i neko od tvojih najbližih... možda brat od... ili daa se samo registrujemo.

- Žana želiš li to zbog mene?

- Kako zbog tebe? I ti si to želio ovako bez ceremonije?

- Ne, ne mogu reći da jesam. Nekako sam smatrao normalnim ako se budem ženio da se i ona pita i da će željeti normalnu svadbu. Ja sam sebi zacrtao da to ispunim. Mislio sam... s obzirom šta sam preživio...

- Nije zbog tebe, jednostavno se poklopilo. Sad kad to kažeš, ovo je možda dobro rješenje i za tebe.

Nekako...želim da smo sami, želim da imam neki svoj kutak, svoju osobu, mislim svog partnera, svoju kuhinju pa makar i iznajmljenu... svoj dom. I kao da mi svi smetaju.

Ne želim da se sad svi uzrujaju oko toga, zapitkuju, nemam snage za to. Prosto da preskočimo taj dio koji većina parova prolazi. Namučila sam se ovih posljednjih godina... Sa Sarom je bilo normalno, poznavali su se odranije, sviđali su se jedno drugom, prohodali, upoznali sa starcima. Majka je bila zadovoljna sa Vedranom i nije pravila probleme pa su se zaručili, otišli zajedno živjeti i planirati vjenčanje. Vjenčaće se u junu. Tek će tada majka da mi pije krv na slamku. Za sada ona, Sara i svekrva vrše pripreme, ali ubrzo će i mene uključiti a ja sam baš tankih živaca trenutno. Umjesto da se radujem ja uzdišem, i jedva čekam da ta gužva prođe.

- Jadna moja ljubavi... preosjetljiva si i previše opterećena. Žana... možda se sutra ako budemo imali djecu pokaješ. Možda ćeš poželjeti da smo napravili svadbu... Razmisli još malo.

- Dobro. Ali prosto osjećam da je sad trenutak, da je ovo moje vrijeme za ljubav, za brak, za porodicu. Ako to ne uradimo u iduću godinu dana kao da će mi isteći vrijeme i sve će se poremetiti. Bojim se da ću ostati i bez ovo malo snage što imam. Eto tako se osjećam. Sara i zet planiraju dijete odmah nakon svadbe. Idućih pet godina biću tetka, propali arhitekta, maloumna ćerka čija će majka stalno da uzdiše kako sam nesposobna. Kukavica sam, priznajem.

Htjela bih da se vjenčamo prije Sare, pa da nemaju vremena da se "šokiraju" jer se moraju baviti sestrinom svadbom.

- Ako si sigurna, onda je sve rješeno Žana. Meni nisu važne procedure, samo mi je važno da ti budeš srećna. Moram ponekad da te čuvam i od sebe same. Znači, razmislićemo još malo, ako ništa pametnije ne smislimo izvadićemo dozvolu za vjenčanje i ... postaćeš moja žena - privukao je sebi šapćući joj na usnama. Kako to lijepo zvuči. Moja žena. Žana, moja žena... Skoro ne mogu da vjerujem.

Zagrlila ga je čvrsto, rukama mu obgrlivši leđa. Uzdisala je zatvorenih očiju dok je ljubio slušajući ga kako između poljubaca izgovara riječi pune ljubavi.

Ujutro je od njega krenula na posao pa kući jer je on opet imao sa kolegama snimanje. Roditelji nisu bili kući pa je malo odahnula. Ali više nije mogla odlagati neizbježno. Imali su još malo vremena do polaska. Odlučila je ujutro da im oboma kaže. Nije bilo fer da samo šlogira oca. Bila je mnogo mirnija jer se on saglasio s njenim planom za vjenčanje. Realno je zaključila da majka neće popustiti pa makar je moljakali još pet godina. Ona ih je osudila i tu nije bilo pomoći.

*****

- Tata... mama, ja sam... ja ću otići s Predragom na jedan kraći put u inostranstvo. Ima tamo svirku pa hoće da me vodi. Da vidim i da se naviknem...

- Ni slučajno da ti nije palo na pamet! - eksplodirala je majka odmah. Uh, uh, što znaš da me iznerviraš!

- Nisam te pitala za dozvolu majko. Voljela bi da se ne protiviš, mnogo bi mi značilo, ali ako ne može drugačije...

Ali je gospođa ustala i demonstrativno otišla u sobu zalupivši vratima.

- Žana ideš u stranu zemlju... znam nije to nešto strašno. Na koliko?

- Tri dana i put, znači četiri dana.

- Ja bi volio da ne ideš... ali možda je bolje da to rješiš. Vidi kako će ti biti s njim. Pa da znaš. Ako ti nešto zatreba odmah me zovi molim te.

Ali nakon toga majka je napravila svu silu problema. Za pola njih Žana nije ni znala. Otišla je kod Predraga, izvikala se na njega. On to nikad nije rekao Žani.

Posvađala se sa mužom i drugom kćeri i otišla kod sestre... Tamo joj je skočio pritisak pa je završila kod ljekara...

Žana se dvoumila šta da radi. Osjećala je grižnju savjest što je majci pozlilo. Da odgodi? Ali tako će biti stalno. Majka se nikad neće pomiriti s njihovom vezom. Ili da prekine s njim ili da se ne osvrće na majčine proteste. Odlučila je da ode s njim pa šta bude.

Bio je jako pažljiv i brižan znajući u kakvoj je situaciji. Čim su stigli u Švajcarsku učinio je sve da zaboravi na neugodnosti i da je razveseli.

- Žana... nešto sam smislio, ustvari pun sam ideja.
- Kakvih moliću lijepo?
- Šta ti misliš da otvoriš firmu kad se vratimo kući?
- Firmu? Misliš arhitektonski biro? Pa koliko ću imati mušterija godišnje? Jednu ili dvije?
- Dušo imaš divne ideje, reklamiraćeš se, ponuditi ljudima svoj čuveni kamin, pokazati nacрте... neće biti možda preko noći ali ćeš se u idućih četiri, pet godina polako pozicionirati. Guraćeš posao po malo i biti uz mene. Ne moraš odmah zarađivati. Možeš prijaviti firmu na našu kuću. Nećeš imati troškove poslovnog prostora.

- Ne znam... lijepa je ideja.

- Imam ih još. Pošto si me zaprosila... - izazivački ju je gledao – mislim da bi ja tebi sad trebao ponuditi prsten. Da me i tu ne preduhitriš. Mogli bi dok smo ovdje kupiti prstenje za vjenčanje.

- Znaš po zakonu da ne moramo da imamo prstenje?

- Žana... razočaraću se skroz ako me odbiješ.

- Ne odbijam te, naravno da želim, već sam ti to rekla. Možda je to ovdje skupo.

- Ali je ljepše i kvalitetnije. Znači to smo riješili.

Bili su skoro dvadeset i četiri časa zajedno. Čak se i Ilma trudila oko njih. Bilo joj je žao što još ne mogu ostati da joj se duša odmori. Tek ovdje je shvatila pod kakvim pritiskom živi već godinama.

Posao su jako dobro odradili, Ilma se trudila da ga sluša, tako da su se dogovorili da opet dođe za 8. mart ali sa bendom. Oni će joj biti pratnja.

Ali se trebalo vratiti kući. Žana nije imala snage da opet ide u stan nego je od njega otišla na posao. Javila se ocu i sestri da je stigla i da ide na posao.

Dok je radila otac joj je došao u posjetu. Radovao se što joj je bilo lijepo ali po njegovom licu shvatila je da je kod kuće kaos. I tu je prelomila.

- Tata... možda je bolje da se ne vraćam kući. Da ne bude nevolja. Ne zamjeram ništa mami ali sam prilično opterećena i ne mogu više to da izdržim.

I tako se preselila k njemu. Imala je nešto stvari što je nosila na put za prvu ruku. Kad se situacija malo smiri donijeće ostatak stvari. Najviše joj je nedostajao radni pribor. Vidjela je po njemu da je zabrinut. Pa je zato odlučila da bude hrabra i da se koncentriše na posao. Od kad se preselila bio je presrećan.

Stisla je zube i pustila ga da i dalje na svirke ide sam s kolegama, iako je zvao kad je bila slobodna da ide s njim.

Desetak dana nakon preseljenja, došao je sa svirke jako dobro raspoložen. Grlio je i ljubio i nije joj dao spavati.

- Reci dragička!

- Dragička? Zašto?

- Ajde reći ali ne u formi pitanja!

- Dobro... Dragička!

- Našao sam nam savršeno mjesto za vjenčanje na planini.

Ima jedna divna planinska kuća, tu sam bio kad smo svirali jednom fudbaleru na svadbi. Oni su pravili svadbu u velikom hotelu, ali ja sam vidio kuću i čuo da se mala intimna vjenčanja odvijaju u toj planinskoj kući. Ima šest soba.

- Šest? Pa šta će nam šest soba?

- Dušo kuća se iznajmljuje na dan, možemo da je uzmemo na kratko. Treba ti soba za kuma i kumu, ako ne misliš da svi četvoro spavaju zajedno. Mislím da im ne bi bilo pravo. Mogli bi na tri dana iznajmiti. Ispadne oko 1500 eura.

- Predraže! Pa ti ćeš potrošiti pare da možemo kupiti garsonjeru! Potrošio si na prstenje mnogo pa sad i to!

- Molim te učini mi to. Želim to. Strašno želim to.

- Dobro kad si zapeo.

- Žana... ima jedna začkoljica.

- Baš sam se pitala... Koja?

- Moramo biti prekosutra tamo.

- Prekosutra?!

- Jeste, kuća se inače iznajmljuje po 1000 eura za dan. Međutim gosti su otkazali, polog je zadržao gazda i sad je zadovoljan sa 1500 evra za tri dana. Dobio sam i popust što volim tu kuću, tražio je 2000 evra.

- Predraže! Pa ti nisi normalan! Hoćeš da idemo u baksuznu kuću i potrošimo silne pare. Vidiš da su ljudi otkazali svadbu tamo!

- Ko ti je rekao da su otkazali svadbu? - zbunjeno ju je gledao. Koliko ja znam propala je švaleracija nekom Rusu.

- Švaleracija?! - zabezeknuto ga je gledala.

Onda su se počeli smijati svjesni apsurdnosti cijele situacije.

- Ja sam totalno izgubljena. Možeš li ti to organizovati? Šta ja da radim?

- Ti samo nabavi haljinu i spremi se. Odmah mi sutra moraš dati izvod iz knjige rođenih i državljanstvo da to pošaljem faksom jer ovaj čovjek će rezervisati matičara. On ga poznaje i to tamo ide kao po loju. Žana... imam još jednu želju.

- Nisi normalan... stvarno nisi normalan. Ali si predivan – nije mogla da zaustavi potok suza.

- Ti si moja svjetlost i ja hoću da budem tvoja snaga - ljubio je i tješio ljuljajući je u naručju. Razmišljao je da je možda bolje da joj sad ne govori da će pozvati i Saru na svadbu. Nego da sam uradi i ovaj dio.

Sutra su se pakovali, Žana je prošetala do dva, tri butika koja su joj bila pri ruci i odabrala vjenčanicu jednostavnog kroja. On je inzistirao da kupi haljinu a ne da je iznajmi. Tražila je zbunjenoj ženi da joj je odmah zapakuje.

- Odmah? Pa kud ćete s njom? - čudila se.

- Udajem se prekosutra - žena ju je gledala ko da nije pri sebi.

*****

Predrag je odmah ujutro krenuo obavjestiti dvije važne osobe o vjenčanju...

- Ženim se. Želim da ti budeš tamo. Ne znam termin, budi spreman ti ćeš da mi budeš kum.

- Neće biti svadbe?

- Neće, nekako se sve namjestilo da ni ona to ne želi. A shvatio sam da je i za mene tako najbolje. Valjda je neko odlučio da se smiluje na mene da se i taj dan ne mučim.

- Brat ne bi htio da se toliko mučiš.

- Znam... ali ne mogu drugačije, boli me. On je bio moj drug, brat, otac. Naučio me je svemu, povukao za sobom... ko zna kako bi završio da nije bilo njega.

- A ko zna kako bi ja završio da nije bilo tebe...

Slijedeća na redu je bila Sara. Izlazeći s posla ugledala je visokog muškarca na platou ispred zgrade. Nešto joj je bio poznat. "Pa to je Žanin svirač!" zapanjila se kad je prišla bliže. I on je nju ugledao kako dolazi i osmjehnuo joj se.

- Dobar dan Sara. Pretpostavljam da ste se iznenadili što me vidite.

- Jesam zete, iznenadila sam se. Šta mi persiraš, pa skoro smo rod – rekla je veselo i rukovala se s njim.

Osmjehnuo se na to zafrkavanje i odahnuo s olakšanjem. Odmah je zaključio da će mu Sara pomoći.

- Pa kako to ti kod mene? Moja sestra ti pravi probleme? Napravili ste opasnu gužvu vas dvoje.

- Mnogo ti hvala na ovako toploj dobrodošlici. Kad bi još mogao da sredim vašu majku ovako...

- Ma šta te briga! Nek' se sređuje sama! Nisi valjda plašljiv ko Žana.
- Nisam srećom, ne plašim se za sebe, nego za nju.
- Hmm... poznavajući moju sestru to znači da je nešto naumila? Plaši se ko miš a onda ponekad skupi snagu i ruši sve pred sobom.
- Imaš li vremena da negdje sjednemo na kafu? Da popričamo?
- Imam, ajde sad me živo zanima šta je smislila. Samo da javim dragome da dođe k nama. Može li i on prisustvovati?
- Može naravno, Žana je rekla da se lijepo slažete i podržavate jedno drugo.
- Pa dobro, da čujem – pogledala ga je Sara upitno kad su se smjestili njih dvoje za sto u jednom kafiću.
- Željela bi da malo skratimo proceduru do vjenčanja – rekao je direktno. Da bude malo kraće nego kod tebe. Nema vođanja za rukice, tate, mame, rodbina...
- Pa vi ste napravili dijete! Ahahaha... kad joj majka čuje da je trudna...

- Nije to Sara, nije Žana trudna, jednostavno teško joj je ovih godina, opterećena je psihički i želi da živimo sami, da može slobodno da diše.

- E pa ko joj je kriv kad je toliko osjetljiva. Milion puta sam joj rekla da majčina strogost ima i dobre strane. Imamo divnog oca, majka ga je izabrala, imale smo udoban život jer su njih dvoje radili, pa vrhunsko školovanje... sve u svemu lijep život. A to što je naporna, pa Bože moj, mora imati neku manu. A Žana sve prima lično.

- Žana je u pravu. Ti si realna i samouvjerena. Ali moja Šargarepica je drugačija. Molim te da to razumiješ. A ja želim da joj ispunim svaku želju da se oslobodi, da se ne plaši, da bude srećna.

- Šargarepica?! Hahaha... joj zete stvarno si dobar! Evo stiže moj dragi – gledala je prema ulaznim vratima. Mahnula je Vedranu.

Prišao im je, upitno ih gledajući i poljubio svoju buduću ženu. Sa zanimanjem je slušao Sarino objašnjenje.

- Hoće da se vjenčaju i nama pokvare vjenčanje – šaljivo je ali vrlo pronicljivo i pametno zaključila pola u šali, pola u zbilji.

- Dobro, kada? - mirno je upitao Vedran. Oboje su gledali u njega očekujući odgovor.

Spustio je pogled, malo mu je bilo naugodno, ali bio je spreman da sve istrpi zbog nje.

- Prekosutra najvjerojatnije.

- Prekosutra?! - graknuli su oboje u glas izbečivši oči.

- Tako nekako.

- I šta ti sad očekuješ od nas? - mirno je pitao Vedran.

- Ona za ovo ne zna. Uradio sam ovo na svoju ruku uz veliki rizik da nešto ode u krivom smjeru. Prvo vas molim za diskreciju, i da mi oprostite što vam stavljam ovaj teret na leđa. Vjerojatno će se zbog ovoga, ako se dogodi, vaša majka jako naljutiti i na tebe Saro.

- Ne brini ti ništa za to! Umijem ja da se branim. Ali kako si to zamislio nije mi jasno?

- Možete li da budete sutra ili barem prekosutra slobodni? Vjenčaćemo se u jednoj lijepoj planinskoj vili.

- Na planini? Opa! Ovo zete neću da propustim ni za šta na svijetu! Sutra ne možemo, ali dolazimo prekosutra tamo. Znači treba samo da dođemo? Ti si stvarno opasan skandal majstor. Ovo će biti bomba godine!

- Dogovoreno. Ja, ona i moj kum idemo sutra naveče, a vjenčanje će biti prekosutra naveče ili dan nakon toga ako bude mogao matičar. Bilo bi najbolje da bude ta varijanta, da se svi možemo pripremiti. Kuću smo iznajmili na tri dana, ima šest soba. Biće kum sa svojom porodicom i njena kuma koliko sam shvatio sa momkom. Možda će stići i moj brat, još nije sigurno.

Koliko je ideja da se vjenčaju na planini pun pogodak uvjerio se vidjevši nju. Sijala je. Radovala se tom iznenađenju pa se nadao da će sve dobro ispasti. Morao joj je reći za Saru i Vedrana.

- Žana... čini mi se da si srećna?

- Nenormalno. Neopisivo. Pa ovo je mnogo ljepše nego obično vjenčanje.

- Imam još jedno iznenađenje. Na vjenčanju će biti i dvoje tebi dragih gostiju...

- Ko? Rekao si nekome za vjenčanje? Jao Predraže...

- Obavjestio sam tvoju sestru i zeta i pristali su.

- Saru? Doći će na planinu?! Mogu misliti kako si je zainteresovao! Sara je avanturista, došla bi pješke da vidi to. Hvala ti i za ovo... stvarno si neponovljiv.

Sutra se dogovarala sa kumom i Sarom kako da se organizuju. Odlučili su da ih doveze Vedran svojim kolima.

A oni su sa budućim kumom i njegovom ženom doputovali oko devet uveče u kuću. Ćerkica im je ostala sa bakom.

Nije to bila kuća, nego je izgledala kao dvorac iz bajke. Osvjetljena reflektorima pod neobičnim uglovima, sa snijegom okolo. Donji dio je bio u kamenu i drvetu, izdignut, sa velikom terasom. Ispod terase su bile garaže za goste. Gornji je bio samo u drvetu koliko je uspjela da vidi. Sa velika terase se ulazilo u dnevnu sobu. Cijeli donji zid uz terasu je bio u staklu. Sve se vidjelo spolja, i ogroman kamin na sred sobe i trpezarija i ogromna sofa... Djelovalo je nestvarno, kao sa fotografija. Gazda ih dočekaao, sve je bilo spremno za večeru... Žana nije mogla doći sebi. Njima je to bilo uobičajeno, bili su putnici i svjetski ljudi a nju je u srce dirao njegov trud koji je uložio da je usreći.

Ujutro su ustali, prošetali oko kuće i do hotela gdje je ranije svirao. Doručkovali su sa budućim kumom, a matičar je pristao da vjenčanje bude prekosutra.

Žana i Jelica, kumova žena, poslije ručka su pripremile odijela i haljine za svadbu. Ostalo je samo da čekaju Saru i kumu.

A kad su stigle, Sara nije imala namjeru da odu u krevet kao penzioneri. Zahtjevala je djevojačko veče. Žana će tu noć zapamtiti po najboljem provodu koji je ikad imala. Nisu pjevali oni kojima je to posao, nego one. Više su cičale i podvriskivale nego pjevale. Momci su se smijali i bili jako uslužni. Džentlmenski su im dozvolili da imaju svoje djevojačko veče, doduše zajedno sa njihovom momačkom. Toliko se smijala, toliko je bilo lijepo da nije bilo riječi kojim bi mu zahvalila na ovome.

Prekosutra su pripremili sve što treba, gazda je poslao dva momka da ukrase kuću, a Sara i Jelica su napravile Žani frizuru i našminkale je. Nisu dale prići momcima, da ne vide mladu prije vječanja. A oko deset je stigao i Predragov brat sa ženom. Brzo su se svi spajtosali, i sve je bilo spremno za vjenčanje. Matičar je došao malo ranije, pa su ga momci častili ručkom.

- Jesi li spremna Žana? Nećeš mi se skljojati? - pitala je Sara.

Izigravala je poštara i trčeći gore dolje niz stepenice i prenoseći njima trima informacije šta se događa u dnevnoj sobi.

- Neću, sve je OK. "Kako da ne budem u redu, on se toliko potrudio oko vjenčanja, sve je učinio da ja budem srećna" razmišljala je.

Polako je silazila stepenicama, neodlučno zastavši na posljednjoj. Stajao joj je leđima okrenut, razgovarajući sa matičarem. Bio je obučen u tamnije sivo odjelo sa bijelom košuljom. Nije nosio ni mašnu ni kravatu. Rekao je da to ne podnosi oko vrata. Čim su začuli komešanje okrenuli su se u njihovom smjeru. Žana je pocrvenila, nikad nije voljela da bude u centru pažnje.

Haljina joj je divno stajala, U gornjem dijelu je imala nabore preko grudi, ostatak je bio bez ikakvih ukrasa. Kosa podignuta u opuštenu pundžu sa nekoliko puštenih pramenova davala joj je izgled žene. Sara joj je zakačila cvijeće po kosi i nije dozvolila da nosi naočale. "Žmirkaj, nema naočala dok ne prođe ceremonija i slikanje.

Vedran je doveo do ukrašenog stola i "predao" njemu.

- Prekrasna si – prošaputao joj je kad je položila svoju ruku na njegovu.

Osmjehnula se na to. Više joj je bilo neugodno zbog ostalih nego što je bila nervozna zbog vjenčanja. Da su bili njih dvoje ne bi ni osjetila tremu. Nije imala dilemu da li radi pravu stvar.

Odradili su sve savršeno. Kad je došao na red buket ustanovili su da jedino njena kuma Majda nije udata! Svi su je zafrkavali ako ne uhvati buket kao jedina kandidatkinja da je onda stvarno trapava. Majdin momak se složio da on bude slijedeća "žrtva".

Družili su se do dva ujutro, kum im je svirao ponekad, otplesali su nekoliko plesova, ali su većinom pričali i šalili se, pa otišli na spavanje. Sutra poslije ručka su svi osim njih otišli. Da bi oni imali jednu noć samo za sebe kao mladenci.

Tu noć su proveli više se vijajući po kući i ludirajući nego, kako su ostali mislili, u krevetu. Sutra su cijelo prijepodne proveli na snijegu, u prirodi, uživajući i praveći fotografije.

A Sara je odlučila zbog divnog vjenčanja da pomogne zetu i Žani. Vedran je odbio da sudjeluje ne želeći da osjeti taštin bijes na sebi. Došla je do roditelja i vidjela da su utučeni.

Žana se ponekad javljala ocu, ali ga je brinulo što je nije mogao naći na poslu. Rekli su mu da trenutno ne radi.

- Bila sam na jednoj super svadbi – pokazala je slike kuće, mladenaca, ali s leđa...

- Da, vrlo fin ambijent – potvrdila je majka gledajući fotografije na Sarinom tabletu. Odličan izbor za svadbu. Planinska kuća ko želi intimno vjenčanje. Vjerovatno je skupa, koja ti se to prijateljica udala? - pitala je ništa ne sluteći.

Sara je listala slike izbjegavajući odgovor. Na jednoj je na Žanu pao zrak sunca. Na slici joj se nije vidjelo lice samo osmjeh i dio kose. Držala je bidermajer u ruci.

- Lijepa mlada – i dalje gospođa nije shvatala.

A onda joj je okrenula slijedeću.

Gospođa je gledala, a onda se "zagledala"... nije mogla da izusti ni riječ, počela je da teško diše i kolabirala je na stolici. Skočili su oboje, otac se čudio šta joj je. Kad se malo pribrala popivši tabletu jedva je progovorila.

- Je li to Žana? Je li se Žana udala?

- Jeste majko. Udala se, bilo je super i ja sam bila s njom. Vidiš po fotografijama da je bilo fantastično. A samo nas je bilo osmoro.

Otac je zapanjeno gledao u kćer. Pokazala je njemu polako fotografije. Samo što nije zaplakao. Zbog gluposti nije bio sa svojim djetetom. Opet se osjećao kao da je iznevjerio.

- Tata, u redu je. Žana se sjetila da će ti biti teško. Rekla mi je da ti kažem da je ona tako željela bez velike gužve. Ni Predragovi roditelji nisu bili, samo brat sa ženom.

Nakon pola časa krize gledali su mnogo smirenije fotografije koje su stvarno bile divne. Slika Žane i Predraga uz stakleni zid sa snijegom i prirodom iza njih je bila fantastična. Najljepši osmjeh je imala na slici gdje sjedi na njegovim koljenima. On je u tom trenutku nasmijao pitajući je šta bi bilo kad bi razmakao koljena i mlada završila sa nogama u vis. Odgovorila mu je da se izlaže velikom riziku da ekspresno, nakon pola časa braka, ostanē bez mlade.

Iako je gospođa bila ljuta, ipak je radoznalo gledala slike. Kao što je ovo vjenčanje osvojilo i nju, tako joj se učinilo da će i majka "pasti", zaključila je Sara.

Otac je počeo da komentariše kako su slike jako lijepe i kako Žana izgleda fantastično.

Pošla je kući i sreća Vedrana ispred zgrade. Nije htio da je ostavi samu, posebno ako tašti pozlije pa je čekao u kolima ispred zgrade. Pustio ih je da oni sami rješe svoje porodične probleme.

Javila je Žani situaciju. "Ako išta može da otkrivi majku onda je to tvoje vjenčanje. Čak i po njenim visokim kriterijumima ovo je izgledalo odlično. Svirac je stvarno majstorski ovo izveo."

Otac joj je poslao poruku. Obećala je da će navratiti kad dođu s puta. Iako ga je tašta i dalje poprijeko gledala nije ga barem izbacila iz stana. Nego je zaključila da bi možda mogao da pomogne oko Sarinog vjenčanja. Shvatila je da će Žanino vjenčanje možda ispasti ljepše bez ijednog dana priprema, nego Sarino koje one spremaju godinu dana.

Oboje su obećali da će pomoći sve što treba.

- Sad ćeš nadrljati. Nije te mogla otjerati sad će te kinjiti deset puta dnevno sa nebuloznim zahtjevima – objasnila mu je Žana dok se on smijao.

- Toliko sam srećan što si moja... ma mogu pet ovakvih tašti da istrpim. A još otkada si mi obećala da svaki treći put neću morati bauljati ispod pokrivača ko medvjed po pećini, nego da se možemo maziti bez prisustva jorgana, mojoj sreći nema kraja – zadirkivao je Žanu. Već sam mislio da nam je on treći u vezi, i da ćemo ga vukljati sa sobom i u avgustu.

Žana je dala otkaz u pekari čim su dogovorili vjenčanje. Gazda joj je poklonio "godišnji odmor" zbog vjenčanja, ako se predomisli da ostane još raditi. Naravno Predrag je curama morao obećati proslavu kad se vrate s puta. Našle su mu ženu. Vera je zahtjevala "nadoknadu štete". Tri dana nakon svadbe već su bili spremni da idu u Švajcarsku kod Ilme.

Vrijeme je provodila rješavajući pitanja oko nove kuće, crtajući, i ugovarajući poslove. Otvorili su Arhitektonski biro na nju. Zaključio je da bi ono što izgrade na placu koji je kupio moglo biti njeno prvo veliko samostalno djelo. Svaku novu pjesmu, novi projekt prvo bi pokazao njoj, a ona bi svaki novi nacrt, novu ideju prvo podjelila s njim.

Zato je svakom potrebna druga polovica. Da dijeli s njom sve i da ga čini kompletnim bićem...